

ЛІТОПИС
УКРАЇНСЬКОГО
ПОВСТАНСЬКОГО
АРМІЇ

15

ЛІТОПИС УПА, ТОМ 15

**Кость Гіммельрайх:
СПОМИНИ КОМАНДИРА ВІДДІЛУ
ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ «УПА—СХІД»**

LITOPYS UPA

Volume 15

**Kost' Himmel'raikh
(«Shelest», «Kyi»)**

**MEMOIRS OF THE COMMANDER
OF A SPECIAL TASK UNIT
«UPA-EAST»**

Editor: Yevhen Shtendera

Preface and Summary in English

ЛІТОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ
ТОМ 15

Кость Гіммельрайх
(«Шелест», «Кий»)

**СПОГАДИ КОМАНДИРА
ВІДДІЛУ ОСОБЛИВОГО
ПРИЗНАЧЕННЯ «УПА—СХІД»**

Редакція: Євген Штендера
З англomовними резюме і вступною статтею

В И Д А Н Н Я
ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА В США І КАНАДІ
та
ТОВАРИСТВ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА
ІМ. ГЕН. ХОР. ТАРАСА ЧУПРИНКИ В США І КАНАДІ

Редагує Колегія
Відповідальний редактор Є. Штендера
співредактор П. Й. Потічний

Copyright 1987 by Litopys UPA
ISBN: 0-920092-14-4

Обкладинка роботи
мистця Мирона Левицького

Cataloguing in publication data

Himmel'raikh, Kost', 1912-

Spohady komandyra viddilu osoblyvoho pryznachennia «UPA-Skhid» / Kost' Himmelraikh; redaktsiia, Ievhen Shtendera; movna redaktsiia, Antin Ivakhniuk. — Toronto : V-vo Litopys UPA, 1987.—

256 h. : ill., maps, ports. ; 24 cm. —

(Litopys Ukraïns'koi povstans'koi armii ; t. 15)

Added title in English: Memoirs of the Commander of a Special Task Unit «UPA-East»

Includes bibliographical references and index.

ISBN: 0-920092-14-4

1. Himmel'raikh, Kost', 1912- . 2. Ukraïns'ka povstans'ka
armii. 3. Ukraine — History, 1917- — Sources. I. Shtendera,
Yevhen. II. Potichnyj, Petro J., 1930- . III. Series.
DK508 .83 H5 A3 [DK508 .79 L5 t. 15]

Автор цих споминів Кость Гіммельрайх («Шелест», «Кий») читає свої вірші в Літературно-мистецькому клубі в Австралії 1976 року

ВІД РЕДАКЦІЇ

Надруковані в цьому томі спомини автор написав у першій половині 1970 років. Вони склалися з двох окремих версій: 1) з незакінчених ширших споминів (227 сторінок машинопису), які охоплювали час від вибуху німецько-радянської війни 22 червня 1941 р. до Різдва 1945 року, коли автор був у підпіллі в Золочівському районі в пошуках зв'язків до Головного Командування УПА; і 2) з коротших спогадів про перебування автора в УПА (37 сторінок машинопису), що охоплювали час від переходу автора до УПА влітку 1944 р. до осені 1945 р., коли автор готувався до відходу на Захід. Автор, на жаль, не закінчив своїх ширших спогадів, бо захворів — дістав удар (крововилив у мозку), через що й утратив зір.

Коротшу версію споминів автор написав у 1975 р. на замовлення редакції «Літопису УПА», точніше покійного май. Петра Миколенка («Байди»), що листувався з автором у цій справі. Ці спомини були призначені до тому «Літопису УПА» про дії УПА в наддніпрянській Україні, що його плянує видати видавництво «Літопису УПА». Ширшу версію споминів редакція «Літопису УПА» отримала в серпні 1985 р. від Іроїди Винницької, що була тоді в Австралії й відвідувала автора. Вона привезла також ще одну версію його коротких споминів (35 стор.), трохи відмінну від тієї, яку отримала редакція 1975 року. Іроїда Винницька теж провела з автором ширше інтерв'ю про його переживання під час Другої світової війни (награне на звукову стрічку) і передала його до диспозиції редакції «Літопису УПА».

Запізнавшись з отриманими спогадами, редакція «Літопису УПА» визнала їх важливими причинками до історії УПА й вирішила надрукувати їх як окремих том «Літопису УПА». На жаль, автор вже не міг докінчити своєї ширшої версії спогадів, бо на це не дозволяв йому його стан здоров'я. Тому в порозумінні з автором, ширші й коротші спомини зведено в одну цілість. Ширшу версію споминів надруковано в тому порядку, в якому вони були написані. Дальша розповідь автора — це друга половина коротших споминів (від 17 до 37 сторінки). Початок коротших споминів надруковано на початку книжки під заголовком «Пролог». Решта коротших споминів (від 5 до 17 сторінки) тематично покривалися з розповіддю ширшої версії споминів. Тож з неї інкорпоровано в ширші спомини лише деякі абзаци, які мали якісь

додаткові інформації чи точніше з'ясовували описувану справу.

Ширші спомини автор написав іншим мовостилем як коротші спогади. Ширші спомини написані манерою повісти, з обширними діялогами, описами різних деталей та іншими атрибутами цього жанру. Хоч відтворених діялогів не можна уважати цілком автентичними, проте автор добре володіє цим засобом розповіді й вони оживлюють та яскравіше зображують картини пережитого. Коротші спомини написані скоріше діловою мовою, що стисло й точно передає пережиті події чи з'ясовує порушувані справи.

Редакція виправила також деякі неточності та ідентифікувала відомих осіб, інституції чи події. Напр., зідентифіковано справжніми прізвищами таких старшин: командира старшинської школи «Поля» (май. Федір Польовий), шефа штабу Третьої воєнної округи «Бондаренка» (май. Володимир Якубовський), командира 26 ТВ УПА «Рена» (май. Василь Мізерний) та інших. Редакція також додала деякі інформації чи пояснення у примітках про згадуваних у тексті осіб чи події.

Поміщена в цьому томі карта мандрівок і рейдів автора виготовлена на підставі позначень автора на Kartі південно-західніх українських земель, масштаб 1 : 1,400,000. Порівнюючи їх зі споминами, треба відзначити, що автор не наніс на карту деталей маневрування його відділу в Бережанському й сусідніх повітах улітку 1945 р., лише зазначив важливіші переходи й місця тодішніх зустрічей.

Автор, на превеликий жаль, сам не може тепер писати листів. Тож всю кореспонденцію в справі видання цього тому вела його дружина Левантина. Вона також прислала до редакції автобіографію автора, фотографії, мапу, пояснення різних запитів тощо.

Варто згадати, що автор має за собою рівнож збірку віршів на теми упівські й патріотичні, друкovanі в українських часописах.

* * *

Від імени Редакції «Літопису УПА» дякую всім особам, що допомогли у виданні цього тому. Насамперед дякую дружині автора Левантині за всяку допомогу і клопоти, зв'язані з появою цього тому. Щиру подяку складаю також Іроїді Винницькій, що віддала автора, заохотила його друкувати спомини та передала манускрипти для редакції «Літопису УПА». Дякуємо Антонові Івахнюкові за мовну редакцію, Володимирові Макарові за допомогу в коректі, Наді Штендера за виготовлення мапи, Зоні Кейван за переклади, Степанові Шпакові за допомогу в підготові показника, Анні Мулик за переписування на машинці й усім іншим особам, що допомагали у виданні цієї книги.

Євген Штендера

FROM THE EDITORS

The memoirs published in this volume were written by the author in the first half of the 1970s. They originate from two different sources: (1) unfinished longer memoirs (227 typewritten pages), which cover the period from the outbreak of the German-Soviet war on June 22, 1941, up to Christmas, 1945, when author was in the underground in the Zolochiv district (**raion**), attempting to make contact with the Supreme Command of the UPA; and (2) shorter memoirs about the author's time in the UPA (37 typewritten pages), which encompass the period from the author's entry into the UPA during the summer of 1944, to autumn 1945, when the author prepared to leave for the West. Unfortunately, the author did not complete his longer memoirs, for he fell ill — he suffered a stroke, as a result of which he lost his sight. It is worth while to mention that Mr. K. Himmel'raikh is also the author of a collection of short poems on Ukrainian patriotic and military topics which were published in the Ukrainian papers.

He wrote the shorter version of his memoirs in 1975, at the request of the editors of **Litopys UPA**, or, to be more exact, of the now-deceased Major Petro Mykolenko («Baida»), who corresponded with him on this matter. It was intended that these memoirs would be included in a future volume of **Litopys UPA** centering on the UPA's activities in Central Ukraine. However, in August, 1985, the editors of **Litopys UPA** were given a copy of the longer version of the memoirs by Iroida Vynnytska, who had been in Australia at that time and had visited the author. She also brought back another version of the shorter memoirs (.35 pages in length), which was a little different from the version received by the editors in 1975. Furthermore, she had done a lengthy interview with the author about his experiences during the Second World War; she gave a recording of this interview to the editors of **Litopys UPA**.

When they read the newly-received memoirs, the editors of **Litopys UPA** deemed them an important addition to the history of the UPA, worthy of publication as a separate volume. Unfortunately, because of the poor state of his health, the author was unable at this point to complete the longer version of the memoirs. For that reason, the editors, in consultation with the author, combined the longer and shorter versions into

one whole. Thus, the longer memoirs are published here exactly as written; when they end, the narration continues with the second half of the shorter memoirs (pages 17 to 37). The first few pages of the shorter memoirs are placed right at the beginning, under the title «Prologue». As the remaining pages of the shorter memoirs, pages 5 to 17, echo the contents of the longer version, only a few individual paragraphs from these pages, those which provide additional information or shed new light on matters under discussion, have been incorporated into the longer memoirs.

The longer and shorter memoirs differ from each other with regard to the style in which they are written. The longer version is written rather like a novel, with extensive dialogues, detailed descriptions and other features of that genre. Although the recreated dialogues cannot be regarded as fully authentic, the author handles them well and they serve to liven up the narrative and paint a more vivid picture of the author's experiences. The shorter memoirs are written in a more businesslike style; they provide a concise and accurate description of the events under discussion.

The editors have corrected some errors contained in the memoirs and provided additional information about certain individuals, institutions or events. For example, we identified by their real names the following UPA officers: the commander of the UPA school for officers, «Pol» (Major Fedir Poliovyi), the chief of staff of the 3 Military Region, «Bondarenko» (Major Volodymyr Iakubovskyyi), the commander of the UPA's 26 Military District, «Ren» (Major Vasyl Mizernyi) and others. We have also provided footnotes with additional information or explanations about persons or events mentioned in the text.

The map published in this volume, delineating the travels and raids carried out by the author, was prepared on the basis of his own markings on the Map of South-Western Ukrainian Territories, scale 1:1,400,000. We note that the author did not indicate in detail all the manoeuvres carried out by of his unit in the Berezhany and neighbouring counties during the summer of 1945, but only the major movements.

Unfortunately, the author is not capable at present of writing letters. For that reason, all correspondence relating to the materials in this volume was handled by his wife, Levantyna. She also supplied to us the author's autobiography, photographs, the map, and explanations of various matters.

* * *

On behalf of the editors of **Litopys UPA**, I thank all those who helped in the preparation of this volume for publication. First of all, I want to thank the author's wife, Levantyna, for all her efforts and assistance. I also extend my thanks to Iroida Vynnytska, who met with the author, encouraged him to publish his memoirs and passed on his manuscripts to us. Further, I thank Antin Ivakhniuk for editing the texts, Volodymyr Makar for help in proofreading, Nadia Shtendera for preparing the map, Zonia Keywan for doing translation into English, Stepan Shpak for assistance in compiling the index, Anna Mulyk for typing texts and everyone else who contributed in some way to the publication of this volume.

Yevhen Shtendera

Автор Кость Гіммельрайх з дружиною Левантиною, дочкою Лесею та сином Юрком, які покинули Карпати перед самим приходом більшовицьких військ. Світлина зроблена 1951 року в Австралії

АВТОБІОГРАФІЯ

Я називаюся Кость Гіммельрайх, в рядах УПА я мав псевдоніми «Шелест» і «Кий»*.

Моє німецьке прізвище — Гіммельрайх (небесне царство) — успадкував я від мого прапрадіда, що походив з німецьких колоністів, які поселилися на Україні за часів Катерини II. Він одружився з українкою, як і його син і внук, тобто мій батько, так що в мене вже залишилася лише одна восьма німецької крові.

Народився я 22 грудня 1912 року в родині ветеринарного й медичного лікарів в Івангороді на Чернігівщині. 1923 року я переїхав до Києва, де вчився в Першій Шевченківській гімназії під керівництвом Дурдуківського, яку закінчив у 1927 році. Тоді я провчився один рік в електро-технікумі, який мусив кинути через конфлікт з учителем. 1928 року я поступив у хемічний технікум, де провчився два роки. В 1931 році я поступив у Зоотехнічний інститут, що його закінчив 1935 року.

Після закінчення інституту я був покликаний на рік до війська, до військової школи на Далекому Сході (Хабаровськ), яку закінчив старшим лейтенантом артилерії. Після військового вишколу я працював науковим ляборантом в Інституті гідробіології при Академії наук УРСР. В наступному році я поступив в аспірантуру, яку закінчив у 1941 році й був zatrudнений старшим науковим співробітником Академії наук. Тоді я написав кандидатську працю «Малі річки України». Формального захисту праці не було, бо вибухла війна і мене покликали до армії, як старшого лейтенанта резерви.

Мене кинули на фронт до військ, які боронили Київ, у яких незабаром я виконував обов'язки заступника командира полку. Під час відступу на Лівобережну Україну я попав у німецький полон. Під німецькою окупацією вступив до ОУНм і брав участь у підпільній боротьбі.

В серпні 1944 року, на пропозицію пор. Івана Кедюлича («Чубчика»), я перебрав команду над відділом УПА, що комплектувався поблизу села Волосате на Турчанщині. Цей відділ був підпорядкований військовому референтові ПУН (ОУНм), ген. Миколі Капустянському. Пор. І. Кедюлич був заступником ген. М. Капустянського на край.

*) Ця автобіографія була написана в 1972 р. (про побут в УПА) і доповнена в 1987 році.

Коли на Турчанщину прибув загін УПА пор. Василя Мізерного («Рена») і поставив вимогу підпорядкуватися, а «мельниківці» відмовилися, то я зрікся командування відділом, бо вважав вимогу «Рена» цілком логічною. Після моєї відмови відділ самоліквідувався. Частина відділу пішла на еміграцію, а частина влилася у відділ «Рена».

За дозволом ген. М. Капустянського й маючи супровідного листа від М. Лебеда, я, капітан «Гайовий», поручник Іван Кедюлич («Чубчик») та чотар з дивізії «Галичина» «Лис» вибули в розпорядження командира старшинської школи УПА пор. Федора Польового («Поля») в район с. Рожанки.

Від пор. Ф. Польового («Поля») ми одержали наказ приєднатися до сотні курсантів під командою «Коника», що відходила на північ. Згодом ми мали нав'язати зв'язок з ГВШ, щоб від нього дістати призначення в УПА.

У штабі ген. Р. Шухевича я мав до вибору: а) лишитися при його штабі, або б) перебрати щойно розбитий військами НКВД загін «Бистрого» (з Кам'янець-Подільщини), що був у Тернопільській області, та з решток загону укомплектувати відділ особливого призначення. Особливість призначення цього відділу мала полягати в тому, що на випадок заворушень у СРСР чи конфлікту з альянтами, відділ мав перейти в Київщину, щоб мати вплив на події в столиці України та, при сприятливих умовах, зайняти Київ. До моменту просування на Київ відділ мав перебувати по можливості в межах Третьої тернопільської військової округи «Лисоні». Маючи за завдання підготову до переходу в Київську область, я не одержував інших завдань, крім вишколу, росту і збереження відділу.

В січні 1945 р. я перебрав команду від начальника мобілізаційного відділу Третьої військової округи «Гордієнка» над колишнім загonom «Бистрого» й колишньою сотнею Петра Миколенка («Байди») із загону «Рена», яка тоді прибула в район Великих та Малих Чорнокінців Чортківського району.

Маючи за завдання збереження й зростання відділу, мені вдалось уникати більших боїв. Окремі сутички, при розвідці боєм, чи відтягнення уваги ворога від головних сил відділу, як теж і ліквідація станиць стрибків, відбувались силою тієї чи тієї чоти, а не всього відділу.

Знаючи, що ми діємо, ворог намагався нас ліквідувати як силою, так і пропагандою в листівках, що розкидали літаки. Але ні сила, ні хитрість ворога, завдяки твердій дисципліні й безперервному маневруванню відділу не мали успіху, аж поки я не одержав наказу відтягти відділ у Бережанщину, де передав його шефові штабу Третьої військової округи Володимирові Якубовському

(«Бондаренкові»), в присутності начальника мобілізаційного відділу «Гордієнка». Після передачі відділу, згідно з наказом ГВШ, я приєднався до групи пор. Івана Кедюлича («Чубчика») для вимаршу на Захід, де була моя родина.

1946 року я добився до своєї родини в Західній Німеччині. Там увійшов у політичне українське життя. На початку 1951 року переїхав з родиною до Австралії, де також брав активну участь в українському громадському й політичному житті. Я був членом Союзу Об'єднання Українців Австралії (СОУА) і Центрального Комітету Української Революційної Демократичної Партії (ЦК УРДП), секретарем крайового комітету УРДП в Австралії та був активним в інших організаціях.

Кость Гіммельрайх

AUTOBIOGRAPHY

My name is Kost' Himmel'raikh; in the UPA, my pseudonyms were «Shelest» and «Kyj.»* My German surname, Himmel'raikh (which means «heavenly kingdom»), came from my great-grandfather; he was one of the German colonists who settled in Ukraine during the time of Catherine II. He married a Ukrainian woman, as did his son and his grandson, my father, so only one-eighth of my blood is German.

I was born on December 22, 1912, the son of a veterinarian and a medical doctor, in Ivanhorod in Chernihiv province. In 1923, I moved to Kiev, where I attended the № 1 Shevchenko High School, which was directed by Principal Durdukivskyi. I completed high school in 1927, then studied for one year at the trade school for electrical technicians; I was obliged to leave that school because of conflicts with a teacher. In 1928, I enrolled in the trade school for chemical technicians, which I attended for two years. In 1931, I entered the Zoological Institute, from which I graduated in 1935.

After graduation, I was drafted for a year into the army and sent to a military school in the Far East (Khabarovsk), from which I graduated as first lieutenant of the artillery. After

* Most of this autobiography was written in 1972 (information about the author's time in the UPA); it was completed in 1987.

my military training, I worked as a laboratory research fellow at the Institute of Marine Biology at the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR. A year later, I enrolled in graduate school. I completed those studies in 1941 and found employment as senior research fellow at the Academy of Sciences. I wrote an M.A. dissertation (for the Candidate of Science degree) entitled «The Small Rivers of Ukraine,» but did not go through a formal defence of the work because of the outbreak of war.

I was conscripted as first lieutenant of the reserve and sent to the front to join the troops who were defending Kiev. There I was soon named deputy regiment commander. During the retreat to left-bank Ukraine, I was captured by the Germans. During the period of German occupation, I became a member of the OUNm and took part in its underground struggle.

In August, 1944, at the suggestion of Lieutenant Ivan Kediulych («Chubchuk»), I took over the command of an guerilla detachment that was being formed near the village Volosate in the Turka region. This unit was under the authority of General Mykola Kapustianskyi, who was responsible for military affairs at the PUN, the Leadership of Ukrainian Nationalists (OUNm). Lieutenant Kediulych was General Kapustianskyi's deputy for Ukrainian territories.

When the UPA detachment led by Lieutenant Vasyl Mizernyi («Ren») arrived in the Turka region and made the demand that the OUNm members submit to UPA authority, only to meet with refusal, I gave up command of my unit, for I considered «Ren's» demand to be totally reasonable. After my resignation, the unit disbanded. Some of its members went abroad, while others entered the UPA unit led by «Ren».

With the assent of General Kapustianskyi, and bearing a letter of reference from M. Lebed, I, along with Captain «Haiovyi», Lieutenant Ivan Kediulych («Chubchuk») and «Lys», a platoon leader from the «Halychyna» Division, placed ourselves under the authority of Lieutenant Fedir Poliovyi («Pol»), the commander of the UPA's school for officers near the village Rozhanka.

Lieutenant Poliovyi («Pol») sent us to join the company of cadets which was commanded by «Konyk» and was about to leave for the north. We were to make contact with the UPA's Supreme Military Headquarters, in order to obtain our UPA commission.

At the headquarters of General R. Shukhevych, I was given the choice: a) remaining on his staff, or b) taking over the detachment formerly led by «Bystryi» (from the region of

Kamianets Podilskyi). The detachment, which was in the Ternopil province (oblast), had just recently been routed by the NKVD; from the men who still remained, I was to form a special task force. The special assignment of this unit was to be ready, in the case of an outbreak of unrest within the Soviet Union or of conflict between the Soviets and Allies, to move to the area of Kiev, in order to have influence over the development of events in the capital of Ukraine and, if conditions proved to be favourable, even take the city. Until the time when it moved to Kiev, the unit was to remain on the territory of the UPA's Ternopil 3 Military Region — «Lysonia». As I was assigned the task of preparing for the move to the Kiev region, I was not given any other assignments, except to train and safeguard the unit and try to increase its ranks.

In January, 1945, I took over from the chief of the mobilization section of the 3 Military Region, «Hordienko», command of the detachment formerly led by «Bystryi» and of the former company of Petro Mykolenko («Baida»), which had been part of the detachment commanded by «Ren» and which had arrived at that time into the area of Velyki and Mali Chornokintsi in the Chortkiv district (raion).

As I had been ordered to preserve and increase the ranks of my unit, I avoided engaging it in any major battles. Some individual encounters took place, but these were carried out by this or that platoon, not by the unit as a whole. These actions included deliberate reconnaissance operations, diversion of the attention of the enemy from the main force of the unit, and destruction of posts of the Soviet paramilitary anti-UPA units (strybky).

The enemy was aware of our activities and attempted to destroy us both through force and by means of propaganda, which was disseminated in leaflets dropped from airplanes. However, thanks to the strict discipline within the unit and its constant manoeuvres, neither force nor cunning had any effect against us up to the time when I was given the order to move the unit into the Berezhany region. There, in the presence of the chief of the mobilization section, «Hordienko», I transferred command of the unit to the chief of staff of the 3 Military Region, Volodymyr Iakubovskiy («Bondarenko»). After transferring the unit, in compliance with orders from the UPA's Supreme Military Headquarters, I entered into the group commanded by Lieutenant Ivan Kediulych («Chubchuk») in order to march out to the West to join my family.

In 1946, I reached my family in West Germany. There I

became active in the political life of the Ukrainian community. At the beginning of 1951, I emigrated with my family to Australia; there, too, I took an active part in Ukrainian community and political life. I was a member of the Union of Ukrainians in Australia (SO UA) and of the Central Committee of the Ukrainian Revolutionary Democratic Party (TsK URDP); I served as secretary of the national committee of the URDP in Australia and was active in other organizations as well.

Kost' Himmel'raikh

ПРОЛОГ

Бурхливий коловорот революційних та пореволюційних подій українського відродження припав на мої дитячі роки. Свідомість мого національного «Я» для мене не була якимсь раптовим відкриттям, чи поступовим процесом. Вона була вислідом того, що попереднє покоління моєї родини майже все брало активну участь у визвольній боротьбі. З найранішого віку для мене було samozрозумілим, що вибороти свободу для поневоленого народу можна лише збройною, і то кривавою, боротьбою. Приклад учасників визвольної боротьби був наказом крові в конечності далі вести боротьбу аж до переможного її завершення; наказом, що зобов'язує кожного до участі в цій боротьбі.

Пореволюційна доба українізації закінчилась, може, і не так раптово, як почалась — зворотнім процесом русифікації. Кожна дія викликає протидію. Тому цілком природньою була моя участь у СУМ-і. Щасливим збігом обставин моя участь у протирежимному підпіллі не була виявлена.

Покликання до армії по закінченню інституту я сприйняв як дуже потрібну конечність для себе в підготові до майбутньої збройної боротьби мого народу. Маючи можливість уникати призову до Червоної Армії, я цю можливість не використав, а пройшов офіцерський вишкіл, як артилерист. Вибух Другої світової війни був відкритою брамою в майбутнє. Майбутнє, якого сподівалися й нетерпляче чекали широкі верстви мого народу, і в тому числі я. В цю браму ввійшов я, як старший лейтенант запасу.

У війні Червоної Армії з німцями я виконував обов'язки командира батареї, дивізіону, начальника штабу полку та наприкінці заступав командира полку.

В Українській Повстанській Армії припало мені керувати діями сотні, зорганізованої ОУНм в німецькому запіллі та відділом особливого призначення під командою ген. Романа Шухевича, що мав стати полком, про що буде мова в моїх спогадах.

* * *

З житомирського табору військових полонених я звільнився тим, що зголосився до допомогової поліції, старшинами якої були члени ОУНм, які були пов'язані з київською похідною групою цієї організації. Тому цілком samozрозумілою була моя дальша

співпраця з цією похідною групою ОУН в розбудові українського підпілля. Особисте знайомство з такими діячами ОУНм як Ярослав Гайвас, Олег Штуль, пор. Іван Кедюлич та В. Кузьмик було причиною моєї співпраці з ними, що тягнулася майже до кінця 1942 р., до зорганізованого керівниками ОУНм з'їзду для т. зв. СУЗ (східніх українських земель).

На цьому з'їзді керівна група киян вимагала ясної відповіді на питання «наше ставлення до німців». Не дивлячись на присутність заступника А. Мельника, генерала М. Капустянського, ми відповіді не дістали, а повторення твердження, що німці толерують ОУНм нас не задовольняло, бо жодної толеранції в репресіях, арештах та розстрілах українців ми не бачили. На тому з'їзді, крім загальникових обіцянок вяснити наше ставлення до німців у майбутньому, ми нічого не добилися. В наслідок такого вяснення активність місцевої керівної групи спала до нуля. Звичайно, дещо робилося по інерції, а персональні контакти продовжувалися аж до весни 1943 року.

* * *

Моя перша спроба включитись у відкриту збройну боротьбу проти нового окупанта почалась на початку 1943 року, коли я перевіз родину в Ковель. У той час Олег Штуль був у Ковелі. До нього я й зайшов з наміром дістати спрямування в широко розреклямовану членами ОУНм партизанку під команду отамана Тараса Бульби (Тараса Боровця). На моє прохання схарактеризувати особу Тараса Бульби, Олег Штуль дав мені оглянути фотографію отамана. Фотографія була більше ніж промовиста. Край лісової галявини, спершись ногою на пеньок, стояла постать у військовій уніформі з шаблею при боці та шликом, що звисав з смушевої шапки.

Чого я лише не передумав, розглядаючи ту фотографію! Екраном моєї уяви пролітали відбитки гравюр, портретів та фотографій нашої історії. Звичайно, Мазепині слова «же през шаблю маєм права» є незаперечна істина. Але як людина двадцятого сторіччя не розуміє відносности вислову Мазепи в наш час? Цього я ніяк не міг зрозуміти. У час Другої світової війни прикрашати себе аксесуарами минулого, що нині не надається вже на поважну театральну сцену, могла лише безнадійно романтична особа, або абсолютний ляк у військовому розумінні.

У розмові з Олегом Штулем мені вяснився стан тієї партизанки під команду отамана Тараса Бульби. Сам Тарас Бульба був у цей час арештований німцями. З вяснень О. Штуля мені стало ясным, що партизанка Т. Бульби є в процесі самоліквідації,

хоч у цьому він обвинувачував «бандерівців».

Моїм наміром включитись у збройну боротьбу було почуття обов'язку до мого народу та переконання, що лише збройною боротьбою можна вибороти свободу. Цей намір не був розрахунком калькулятора, що боїться прогавити. Також то не була туга за романтикою козаччини. А все, що я почув від О. Штуля про невідфарбовану дійсність, ілюстровану фотографією самого отамана, лише впевнило мене, яке все це далеке від того, чого від нас вимагає час.

Наприкінці лютого чи початку березня почалась евакуація Ковля. Моя родина влаштувалась у товарний вагон, що йшов на захід. У Львові, непомітно для німців, ми лишили цей транспорт. У цей час ще вся Галичина була запліллям. Поминаючи великий наплив утікачів, Львів ще жив нормальним, як на військовий час, життям. У Львові я зустрів багато знайомих, в тому числі й капітана інженерних військ Гайового, що крутився біля місця, де записувались у дивізію «Галичина», ніяк не наважуючись на остаточне рішення.

Він цілком погодився з моїми аргументами про недоцільність такого вчинку, та з моїм рішенням шукати зв'язку до УПА, організованої ОУН СД (С. Бандери). Це я робив з самого початку мого прибуття у Львів. Ці розшуки йшли дуже пиняво через відсутність будь-яких попередніх зв'язків з ОУН СД. Також обіцянка пор. Івана Кедюлича допомогти в цьому не мала наслідків, очевидно через його приналежність до ОУНм.

Тим часом я зустрів мого знайомого Івана Майстренка. Він мав якісь зв'язки з львів'янами, що не збиралися емігрувати на захід. Здається, що то були якщо не члени, то симпатичні КПЗУ. Разом з І. Майстренком я був на двох чи трьох квартирах цих його знайомих, але мені ті люди, ні їхні ідеї не подобались.

А фронт підсувався все ближче й ближче. Тернопільщина й Станіславівщина були вже частинно зайняті червоними, як я дістав пропозицію від І. Кедюлича перебрати команду відділом УПА ОУНм в Карпатах.

— А отаманом знову буде якась Бульба? — запитав я Кедюлича?

— Ні, ні! Цим разом у проводі будуть лише самі військовики, — відповів він.

На дальші мої запитання І. Кедюлич відповів, що люди вже стягаються поблизу села Волосате і що мені слід би бути десь поблизу.

У березні 1944 року проїздом через Турку ми зупинилися в Катерини Захарівни Костюк, де я знову зустрів І. Майстренка. Він,

знаючи мій намір іти до УПА, запропонував познайомити мене з пізнішим членом УГВР І. Багряним. На жаль, І. Багряний в ті дні був поза Туркою й зустріч з ним не відбулась. Очікування в селі Лімна на завершення організації відділу УПА ОУНм затяглось. І. Кедюлич казав, що очікує прибуття більшого відділу з Волині під командою майора Олійника. В той час він заїздив пару разів у Лімну і брав мене з собою, об'їжджаючи околишні села, де ОУНм мала розбудовану організаційну мережу.

Одного разу він заїхав до мене у товаристві якогось полковника Шпака та його штабу. Цей полковник був на службі в німецькій армії, і, використовуючи свої документи, з групою підлеглих просто плутався по тилах. І. Кедюлич намагався намовити їх лишитися в їхньому відділі УПА, але з того нічого не вийшло, і вони подались далі на захід.

З падінням Львова поширилась чутка, що на Турчанщину йде великий відділ УПА під командою пор. Василя Мартина Мізерного («Рена»). Разом з цією чуткою прийшло повідомлення І. Кедюлича прибути в село Устрики Горішні. Тому що моя родина мала виїхати на захід, я негайно зорганізував переїзд моїх батьків у село Беньову (поблизу Волосатого), а дружину й дітей забрав з собою. Дорогою на Устрики Горішні в селах Боберка та Беньова ми зустрілися з передовими відділами «Рена». Жадних перешкод від них нам не було.

В Устриках Горішніх ми застали одну чоту майбутнього відділу та групу організаційних робітників ОУНм під проводом «Гуцула». Я ще примістив родину в Устриках Горішніх і тоді прибув у розташування відділу. Там вже були Іван Кедюлич, що прибрав собі псевдонім «Чубчик» і Степан Касіян («Карпо»). Відділ квартирував у долині між горами на північ від села Волосатого.

Того ж самого дня Іван Кедюлич («Чубчик») зачитав перед усім відділом наказ ген. Миколи Капустянського. Згідно з цим наказом «Чубчик» був призначений головнокомандувачем усіх збройних сил на Україні, а «Карпо» (Степан Касіян) — командиром збройних сил у Карпатах. Окремий наказ, підписаний вже «Чубчиком» і «Карпом», назначував «Шелеста» (тобто мене) командиром першої сотні всіх цих збройних сил.

Наші «збройні сили» становили тоді всього сімдесят три вояки. Тож на тлі фронту у відступі й наявності в терені близько двохтисячного загону УПА під командою пор. Василя Мізерного («Рена»), цей наказ виглядав таки гротесково. Проте, зустрічаючись не вперше з гоштаплерством в ОУН, я лише всміхнувся з приводу цього наказу й стримався від коментарів. Дійсність буде такою, якою буде, а не такою, як хтось собі її уявляв.

Так я став вояком УПА і командиром першого відділу УПА. Ширше про це й дальшу мою участь у УПА написано в споминах.

«ЗА РОДИНУ, ЗА СТАЛІНА»

ВІЙНА І МОБІЛІЗАЦІЯ

Дев'ята година ранку. Я вийшов на базар передмістя Києва Бесарабку, щоб купити городини й садовини. День був соняшний, теплий. Думуючи про пляж, на який я збирався вирушити з дружиною й дітьми, я проминув гурму підлітків. Вони стояли на розі й балакали про війну. На другому розі вулиці гурт чоловіків вдивлявся в небо, і вони щось показували один одному. Балачка хлопчаків про війну дійшла до моєї свідомості, і я приєднавсь до гурту, що розглядав небо. Воно було прозоро-блакитне. Не помітивши ні цяточки в небі, я спустив очі й уважно прислухався до окремих слів та фраз.

— Он! Он дивіться! Я його бачу. — Знов моя голова піднялася в надії побачити оте, що всім тут, здавалося, видно, крім мене.

Погляд блукав по небі, а я слухав і не вірив своїм вухам. В гурті говорили про війну, як про доконаний факт. Раптом і я ткнув у небо пальцем і прошепотів сусідові:

— Он! Он три!

— Де? Де ви їх бачите?

Пронизливо заревли сирени. Високо в небі, навколо ледь помітних трьох цяток, з'явилися кругленькі хмарки диму.

— О! Вже стріляють! Дядя Ваня! Дядя Ваня, де тут бомбосховище? — зарепетував якийсь чоловік. Він підскакував навколо майже двометрового двірника нашого будинку, ввесь час повторюючи своє запитання.

Дядя Ваня підпирив задом телеграфний стовп, тримав у правій руці мітлу й уважно дивився в небо. Його ліва рука немов би віддавала честь, прикриваючи очі від ранішніх променів сонця.

— Ви чуєте? Я вас питаю, де тут бомбосховище? Ви, мабуть, знаєте, що ваш обов'язок допомагати громадянам, щоб не було паніки?

Дядя Ваня, або як ще дехто його звав Іван Хомич, сердито глянув. Очі його заморгали, а на устах з'явилася посмішка.

— Та що ви, товаришу бухгалтере, не знаєте, що жодного бомбосховища тут нема? Ідіть краще додому. Дивіться! Он жінка вас кличе.

З широкого балкону на другому поверсі огрядна жінка одчайдушно махала руками в надії звернути увагу свого чоловіка.

— Або знаєто що? — додав Іван Хомич. — Попросіться ось у цього товариша, — і він кивнув на мене, — в його кімнату. У нього будете як у бомбосховищі. Тепер тим, що живуть по підвалах, ліпше. — Іван Хомич лукаво підморгнув мені, перекинув мітлу через праве плече й загорлав не гірше сирени на всю вулицю:

— Вам що, позакладало? Тривоги не чуєте? Чи може ждете, поки бомби на голови почнуть падати? А ну по бомбосховищах!

Я ще раз глянув на небо, але крім безлічі сизого димку із зенітних стрілен, що розпливався, нічого вже не побачив. Поки я думав, що мені робити, почувся сигнал відбою. Дядя Ваня зняв з плеча мітлу й урочисто прорік до юрби перекупок та селянок, що здавалося збіглися з усієї Бесарабки під стіни нашого будинку.

— Перший бій виграли. Ворог панічно відступив. Не інакше, як доб'ють його на його території. Гей, ви! Клясово чуждий елемента! Марш на базар, а то бач війна йде, а ви тут налузуєте.

Жіноцтво мнялося попід стінками, не зважаючи на наказ двірника. Іван Хомич взяв мітлу обіруч і зробив рух, немов би готувався до бою. Лава жінок кинулася на протилежний бік вулиці, де починався базар. На пішоході лишилися я та Іван Хомич. Він ледве стримувався від сміху, який так і бив з усіх рис його обличчя. Я був знайомий з ним ближче. Я навіть знав, що він з розкуркулених, а тому й спитав.

— Чого це вам так весело? Війна ж!

— Ну то й що, що війна? Нехай вже побачу, що потім буде.

Купував я на базарі все, що можна було купити. Продукти зникали на очах, не зважаючи на ціну. Додому я повернувся з непередбаченими закупками. Моя дружина здивовано подивилась на все куплене та й запитала:

— Пощо це все?

— Як то пощо? — Зовсім забувши, що вона ще нічого не знає про війну, спитав я. — Та ж почалась війна.

— Війна? Яка війна?

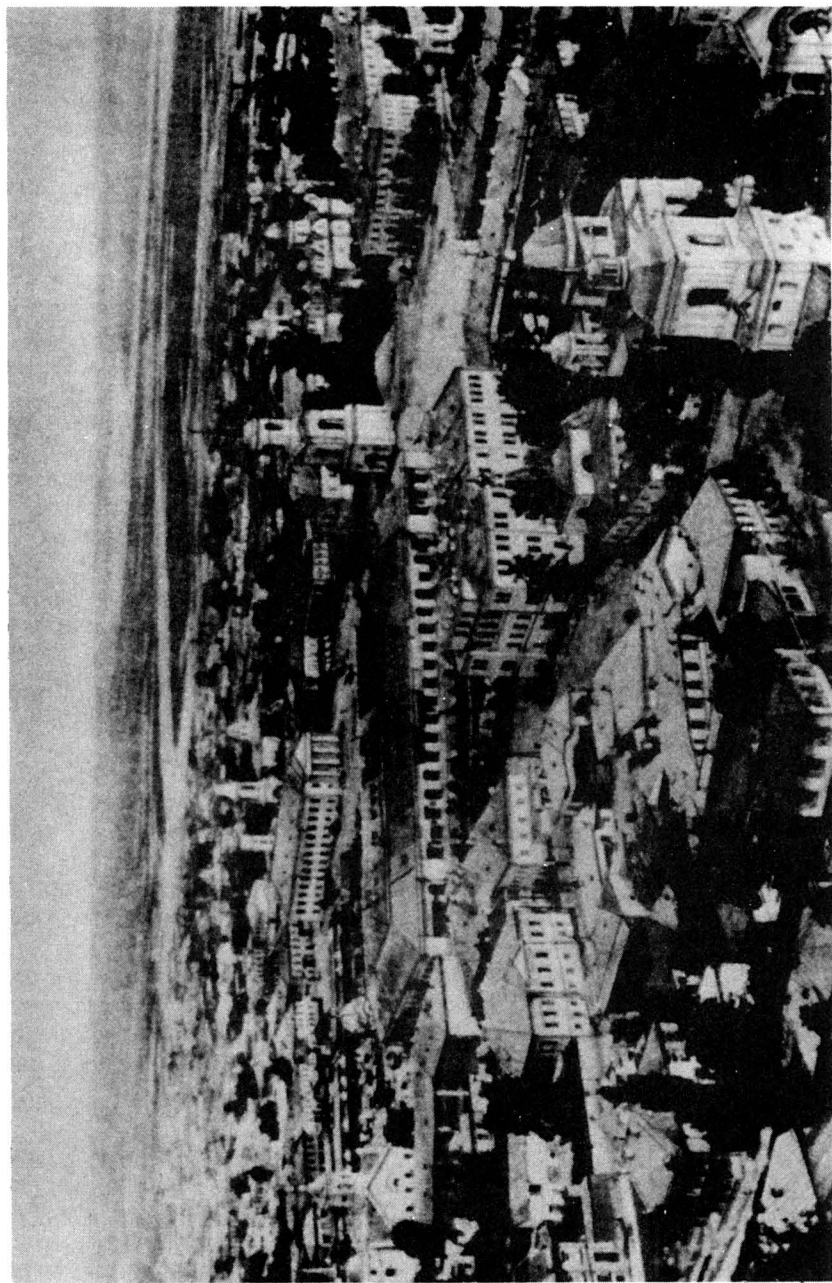
— А така. Сама справжня війна і, очевидно, точнісінько така, як у Польщі та Франції.

— Ти що, шуткуєш? — не піддавалася дружина.

— Добрі мені жарти. Я сам бачив німецькі літаки.

— Де ти їх бачив? Чи не на базарі бува? — Все ще не йняла мені віри дружина.

— Так-так, якщо хочеш знати, то просто на базарі. Іменно

Столиця України Київ у 1930 рр. Вид на Поділ

на базарі я і взнав про війну. — Двері, без стукну, відчинилися й до нашої кімнати влетів сусід.

— Ви знаєте?...

— Та знаємо, знаємо. Почалась війна,— перебив я його на половині речення.

— А як знаєте, то чого ж сидите? Ідіть і купуйте все, що ще можна дістати. Завтра, а може вже й сьогодні, нічого не дістанете! — Він прожогом вилетів, так як і з'явився, з нашої кімнати. Хвилину панувала мовчанка.

— Добре казати купуйте, як є за що. А як нема? Скільки у нас грошей, жінко?

— Може до трьохсот карбованців набереться, якщо скрізь повитрушувати,— відповіла на моє запитання дружина.

По недовгій нараді ми вийшли з дому. Було вирішено купувати все, що трапиться істинного й на що вистачить грошей.

Коли я повернувся, то дружина й дівчина, що дивилася за нашими дітьми, Марійка, вже були дома. На столі було складено все, що вони дістали. Хтось постукав у двері. Іван Хомич зайшов і глянув навколо. Погляд його зупинився на наших закупках.

— Оце все? Мало. А що, як війна тягтиметься знову роками? Як я йшов воювати, в чотирнадцятім, то моя лишалась на господі. Були в нас тоді коні, худоба рогата та безрога. Ви ж інститути позакінчували, а воювати думаєте на оцій тюльці. Ну, та Бог дасть, війна довго не тягтиметься. — Іван Хомич витягнув з кишені жмут папірців і почав їх перебирати.

— Ось ваш. — Він простягнув мені повістку. В ній було зазначено: «З'явитись з речами о третій годині у військомат». Прочитавши, я передав повістку дружині. Вона глянула на неї й поклатла на стіл.

Якусь хвилину Іван Хомич здивовано дивився на нас, а потім повернувся й пішов до дверей. У дверях він зупинився, чомусь витер кулаком око й зауважив:

— Хіба ж так було, коли я такого папірця дістав? Мотря моя в рев та крик. Сусіди позбігалися, галас, плач. А ви так, наче це й не новина. А все через оті інститути. Фахів усяких понавичувались, дипломи подіставали, а серце згубили. Ех, серця у вас нема! — прорік Іван Хомич і вийшов за двері.

* * *

Районовий військомат був недалеко нашого мешкання. Пішов я туди без речей, лише з потрібними документами.

Процедура мобілізації пройшла скоро й безболісно. У мене забрали паспорт, а натомість видали папірець зі спрямуванням

у Житомир. На моє запитання, коли й яким поїздом я мушу їхати, я дістав таку відповідь:

— Поїзд відходить зі станції Київ-Товарний. Коли відходить взнаєте там.

На станцію прийшов я пообідавши, з найконечнішими речами. Народу було повно. Довго я тинявся поміж людьми, шукаючи якоесь начальство, щоб довідатись, коли ж і звідки виїздити. Розшуки мої були даремні. Жодного начальства серед тисяч змобілізованих я так і не знайшов.

Вся ця незчисленна юрба змобілізованих і тих, що проводжали, рухалась у всіх напрямках. Змобілізовані шукали якогось керівництва, а родичі пленталися за ними, щоб не згубити з своїх очей чоловіка, сина чи батька. Зчасом усе це «вавилонське стовпопторіння» втихомирилося й порозсідалося та порозлягалось, де хто міг.

Раптом забухкали зенітки, заревли сирени й навіть зата-рахкотів десь кулемет. Тікати було нікуди. Та все ж таки відкриті місця спорожніли. Я примостився під деревом на краю невеликого парку. Всі пильно вдивлялись у хмарне небо. Я теж вдивлявся, аж поки не задрімав.

Прокинувся я від чогось холодного, що лялось на мої груди та й від гіркоти в роті. Розплющуючи очі, сплюнув.

— От стерво! Куди плюєш? — Біля мене навколішках стояла якась молодиця. В одній руці вона тримала пляшку, а другою витирала своє обличчя. Навколо мене невідомі мені обличчя. Мій вигляд очевидно був досить здивований та кумедний.

— Ей, Танька! Дай йому, нехай сам вип'є. — Танька, яка тим часом витерла своє обличчя, простягла мені наповнену склянку.

— Пий, та не розливай. Он, як я своєму наллю в рота, коли спить, то він не плюється. Ковтне та й ще просить, а ти плюєшся! — обережно додала Танька і простягла мені пів цибулини та шматок хліба.

Взявши випивку та закуску, я здивовано розглядаю незнайоме мені товариство.

— Що розглядаєш? Не знайомі? Нічого, на фронті познайомимось. А зараз пий, поки п'ється. Хто зна, як воно буде далі.

Дехто вже перешили, дехто саме пив, а я все не наважувався ковтнути цю синювату рідину. Той самий, що прирікав майбутнє знайомство на фронті, засміявся, дивлячись на мене й раптом випалив. — За родіну, за Сталіна! — і, не скривившись, ковтнув свою порцію.

— От каналія. Знав, як чоловіка заставити випити,— про-

бурмотіла Танька, й усі зареготали.

На моє щастя, заревли знов сирени. Я втік — цим разом не від можливих бомб, а від чергових тостів на порцій денатурату.

Тинявся я так на станції Київ-Товарний аж до вечора, але не зустрів нікого й нічого, хто допоміг би змобілізованому людові потрапити на місце призначення.

На другий день я пішов на станцію Київ-Пасажи́рський. На київському вокзалі завжди було багато бажаючих купити квиток і кудись, по щось їхати. Але такої кількості бажаючих, ще від тридцять другого року, я не бачив. Черги до кас були надзвичайно довгі.

Немов крізь бочку з оселедцями, я протиснувся до потрібної мені каси. Міліціонер, що доглядав порядку в черзі, навіть не глянув на моє спрямування з військомату і пропустив мене без черги. Маючи квиток, я вийшов на перон і втиснувся в один з тамбурів потрібного мені поїзду.

Тут я наслухався найнеймовірніших чуток, загальний висновок з яких був один: Німці прорвали «граніцу на замке» й широким фронтом котяться на схід.

У Фастові багато пасажирів зійшло, й мені пощастило зайняти місце у вагоні. Поїзд рушив і невдовзі я задрімав.

— Ваш квиток!

— Ось. А скажіть, чи довго ще їхати до Житомира?

— А хто його зна,— відповів мені кондуктор.

— Як то, хто його зна? Ви ж кондуктор, а не я. Ви мусите знати.

— Колись я знав, бо поїзди ходили згідно з розкладом. А тепер не знаю. Ось налетить літак та й будемо стояти. Добре, як ще далі поїдемо. — Кондуктор пробив квиток і звернувся до пасажирів: — В разі повітряної тривоги, всі мусять вийти з поїзду й полягати в канаві.

— А як же я вийду, як воно котиться?— спитала якась жінка.

— Як налетить, то визнаєте. — Кондуктор, поверх окулярів, глянув на жінку, що сиділа навпроти мене. В цей час по дахові вагону хтось пробіг і заревла сирена. Поїзд став і купе миттю спорожніло. Лише я та ота жінка, що питала кондуктора, як його вийти з вагону, коли він котиться, лишилися на своїх місцях.

— Що це ви, тьотю, не сходите? Зараз же може й бомби почнуть падати.

— А може й не падатимуть. — Вона нагнулась і витягла свої кошики з-під лави. Один обняла ногами, а другий поставила собі на коліна.

— Пощо ви їх держите? Щоб бува бомба не вирвала?

— Еге, шуткуйте. Он вчора Настя, моя сусідка, їхала, так у неї все й потягли. На трудячого чоловіка все якась напасть знайдеться. Як не бомби, то злодії.

— А куди це ви, тьотю, їдете?

— Та не на фронт. Оце як взнала, що вже війна, то й поїхала в Київ. Дещо продала, дещо купила та й їду додому.

— Мабуть, не багато купили? Та й що тепер купиш?

— От і не вгадав, племінничку. Якраз добре продала й добре купила. Купила так, що й не сподівалася.

— Що не сподівалися?

— Та не сподівалася, що так дешево куплю. Такого на базар понаносили. Од самого Непу такого базару не було. І все несуть та несуть, аж пройти на товчку важко було. Ну й базар! От базар! Завтра, мабуть, знову поїду. За півня тепер цілі-цілісінькі штани купити можна.

Поки ми так балакали, то тривога й кінчилась. Ніхто нас не обстрілював і не бомбардував. Купе заповнилось знов і поїзд рушив.

* * *

Гуйва — це передмістя Житомира. Що ще є там на тій Гуйві, крім трьохповерхових казарм, складів та артилерійського парку, я не знаю. Не встиг роздивитися. Та й чи до того було? Пам'ятаю, що казарми розміщені на пагорбках, а шлях, яким я туди йшов, був тоді немощений, піщаний. Таки добре стомлений, з черевиками повними піску, я добився до розташування моєї частини.

Під час реєстрації у мене забрали військовий квиток і вписали до списку прибулих. Вписуючи перекрутили моє прізвище так, що воно, замість німецького, скидалось на жидівське. Не знаю чому, але цим разом я не заперечив. І це, можливо, пізніше врятувало моє життя, коли всіх з німецькими прізвищами забрали з передових частин і невідомо, куди діли. Після реєстрації черговий старшина повів мене на склад, де я дістав військовий одяг і особисту зброю.

Була пора вечеряти й той же старшина завів мене в їдальню. Офіцерська частина їдальні була майже порожня. Під час вечері зайшли троє й сіли поруч мене вечеряти. По новій одежі й порожніх петлицях я взяв, що це новоприбулі. В балаці виявилось, що всі троє — житомирські. Від них я довідався, що наш полк з першого ж дня війни вирушив на фронт, залишивши невелике ядро кадрових офіцерів для формування нової частини зі змобілізованих. Ці троє запропонували мені зайняти порожню

койку в тій кімнаті, де їх примістили. Я погодився. Світла не було. Тому ми одразу ж по вечері полягали спати.

Вранці було зібрання офіцерського складу. Командир полку повідомив, що незабаром ми дістанемо матеріальну частину та поповнення до нормального складу. Після цього він зачитав призначення для тих офіцерів, що вже прибули. Я став командиром третьої батареї другого дивізіону 944 Гапу (гавбично-артилерійського полку).

В цей час у полку було всього дев'ять з половиною гармат, і всі вони належали до першого дивізіону. Отже у мене був лише людський склад, і то не повністю.

У другій половині дня обидва мої лейтенанти впорядковували свої «взводи» (чоти), а сержанти вже ганяли своїх підлеглих по площі, відновлюючи в їхній пам'яті стройову підготовку та правила віддавання честі.

Увечері, на зібранні офіцерів, комісар зачитав останні повідомлення з фронту. В тім звідомленні було все, що завгодно, крім правди. Все ж таки, більшість тоді ще вірила, чи принаймні робила вигляд, що вірить. Після прочитання звідомлення з фронту, комісар ще довго й нудно пояснював, як ворог підступно напав на «країну рад». Через його підступність, ворогові вдалося прорватися в деяких місцях. Але місця цих проривів уже оточені й тепер там іде бій на знищення ворога.

Ця бравада комісара одразу ж втратила свій зміст, коли командир полку, на закінчення, дав розпорядження, щоб із завтрішнього ранку приступити до риття окопів та щілин навколо казарм.

— На випадок повітряного нападу, щоб усі були в окопах. Роботу не припиняти, поки все не буде виконане згідно з цим пляном. — Кожному командирові батареї вручено схематичний плян завтрішніх робіт.

Декілька днів ми, як кроти, рили землю. Вечорами ми розказували один одному житомирські новини на зразок: Два невідомих танкісти згвалтували якусь жінку, а так, як вона забагато розказувала про те, що сталося, то її посадили в тюрму, щоб заспокоїлася та не дискредитувала Червону Армію.

В один з таких вечорів ми одержали наказ приготуватися до виїзду на полігон. На маневри мали виїхати всі дев'ять гармат. Лише половина (це та, що без передка) лишилася в артилерійському парку.

— Товаришу командире дивізіону, а обслугу до половини гармати брати на маневри теж, чи лишити тут?

— Не вкрадуть. Всі їдуть на маневри, — відповів командир дивізіону Жилін, ховаючи усмішку в кутиках уст, що мимоволі

з'являлась у всіх, а також і в нього, при згадці за ту половину гармати.

Ще до схід сонця вирушили ми на маневри. Перетнувши Житомир, попрямували ми польовими дорогами на захід. Мимохіть закрадалася думка: Може це такі маневри, як те, що німецькі прориви вже оточені і їх лишилося лише добити? Проте погода була чудесна, а вихід у поле якось розвіював те пригнічення, що ввесь час відчувалося в казармах.

Десь біля полудня ми звернули з дороги й зайшли в лісок. У гущаку приємно парували польові кухні. Була обідня пора. Смачна юшка з польової кухні, зелень лісу й гарна літня погода нагадували звичайні маневри під час перебування в лагері. Серед бійців та старшин чулися жарти й сміх. Час обідньої пори минув скоро й непомітно.

Коротка ситуація уявного бою була прослухана мовчки.

— Є якісь запитання? — звернувся до нас командир.

Дехто з командирів першого дивізіону ставив якісь питання. Ми ж, безгарматні командири, хором відповіли, що нам усе ясно.

— Ну глядіть. Щоб я людей без діла не бачив.

Вогнева чота моєї батареї з задоволенням займала позицію на краю лісу. Я з чотою керування пішов зайняти пункт спостереження.

Безглуздою здавалася, не лише для бійців, але й для мене, імітація умов бою. Але нічого не вдієш. Наказ є наказ: Подаючи приклад, я лазив рачки у високій траві, час від часу займаючи лежачу позицію. Лежачи я прислухався до шелесту трав'яного моря, що шуміло навколо мене різними голосами. Найбільше таким зупинкам раділи телефоністи. Їм було не переливки, бо ні телефонів, ні катушок з дротами не бракувало.

Нарешті потрібне місце знайдено. Всі зідхнули з полегшенням і без руху застигли у високій траві. Ліг я на спину й дивився на швидкоплинні понад землею хмари з заходу. Лежав і слухав з насолодою цвірінкання коників та щебет польового птаства, що зливалися в одну суцільну симфонію українського літа.

Раптом птаство замовкло. Натомість з'явився якийсь інший, чужий для оточення, шум. Цей шум, наростаючи, був їдким і настирливим. Не встиг я ще й зрозуміти, що це таке, як побачив літаки з чорними свастиками на крилах. Вони проскакували з хмарки в хмарку, летючи низько понад землею на схід.

Хвиля за хвилею літаки пролітали над нами в напрямі Житомира. Дивлячись у далековид, я побачив спочатку окремі хмарки розривів. Вони одна за одною виростали над містом, аж поки не злились у суцільну завісу. Земля гугоніла від розривів.

— Бомбардують Житомир. Оце вже й по казармах,— прошепотів молодший лейтенант Козар, що лежав біля мене в траві.

— Так, бомбардують. Оце вже і нам війна,— відповів я.

— То може це й не маневри? — І Козар глянув на мене з запитанням.

— Командира батареї до телефону! — Я перекотився на другий бік і взяв слухавку.

— Чому не рапортуєте? — почувся голос командира штабу.

— Щойно налагодили зв'язок, товаришу майоре,— відповів я, підморгнувши телефоністів.

— Брешеш!... В штани там!... Давай рапорт!

— Все в порядку. Пункт спостереження батареї оборудовано. В розташуванні ворога помітно рух. Очевидно, підуть в атаку. З висоти 215 спускаються танки.

— Що? Вже й танки? — загорлав у слухавку майор. Мій погляд упав на молодшого лейтенанта Козаря, що розглядав висоту 215 в бінокль. Аж тут я зрозумів, що командир штабу мабуть забув ним же намальовану ситуацію уявного бою для маневрів.

— Товаришу майоре! Ворог і його танки уявні. В розрізі маневрів.

— Які тут маневри, туди твою мать. Рапорт про реальну ситуацію давай!

— Німецькі літаки пролетіли на Житомир. Видно й чути розриви. Фашисти нас не помітили. — Майор очевидно кинув трубку.

— Товаришу старший лейтенанте! А я й справді повірив, що ви бачите танки на висоті 215. Знаєте, все може бути,— зауважив Козар, немов виправдуючись.

— Товаришу Козар! Не плещіть дурниць. Я думаю, що сьогоднішнє звітлення з фронту ви чули! Про які танки може бути мова тут, під Житомиром?

— Та воно так. Але ж і майор подумав те ж саме, а фронтові звітлення він також чув. — Козар підняв бінокль на висоту 215.

Мене знову покликали до телефону. Ми одержали наказ повертатись на вогневі позиції. Поверталися, маскуючись від можливого спостереження з повітря.

На цьому маневри закінчилися. Десь перед вечором проходимо ми знову Житомиром. Центральна вулиця була засипана битим склом та уламками цегли. По її боках багато будинків були розбиті, хоч ні одна бомба не впала на самій вулиці. Очевидно, без жодного спротиву літаки кидали бомби там, де їм хотілося.

На наше здивування, Гуйва не зазнала бомбардування, але в казарми ми не зайшли. Був виданий наказ отаборюватися в чагарнику на прорубі. В цьому чагарнику ми й простояли декілька днів, так і не дочекавшись прибуття обіцяної нам матеріальної частини та поповнення.

Останні дні в Житомирі не було спокійно. В повітрі щодня з'являлись ворожі літаки, але здебільшого вони пролітали на схід. Було чути десь далеко артилерійську канонаду. Десь недалеко рвалися летунські бомби.

До самого відступу про відступ не було чути. Нам щодня торочили про наполегливість у підготовці особового складу, бо ось-ось прийде очікувана матеріальна частина й ми вирушимо трошити фашистські орди.

В день відступу я ще перед світанком почув, як від'їхали наші дев'ять з половиною гармати. Командир полку повідомив, що ми виходимо з Житомира.

— Всіх, хто потребує змінити взуття чи вбрання, негайно привести до складу. — Це був останній наказ командира полку. Більше я його не чув та й бачити не бачив.

ВІДСТУП

Житомирським шосе на Київ сунула безперервна валка. Піша колона нашого полку, спочатку так як і всі, рухалась по шосе. Згодом ми перейшли на бічну польову дорогу. Обминаючи тисняви, ми поволі посувалися вперед.

Ми йшли обабіч шосе попід сосновим лісом, як почувся рокіт літаків. Ми залягли в канаві, що відокремлювала бічну дорогу від лісу, під прикриттям соснових гілок. Німецькі літаки літали понад самим шосе, розкидаючи щедро невеликі бомби та поливаючи все, що рухалось, кулеметним вогнем.

Коли кінчався наліт, нам, пішим, було добре. Ми підіймались на ноги та йшли далі, обминаючи побиті, охоплені вогнем авта та інші засоби транспорту. Гірше було для тих, що їхали. Їм треба було розчищати дорогу від розбитих машин, що ще горіли, а це вимагало часу й зусиль.

Невдовзі ми завернули на лісову дорогу, що йшла на північ. Дорога була піскувата. Пісок жовтуватого кольору був глибокий і сипкий. Їти було важко й душно. Поволі наша колона розтяглася так, що середнім не було видно ні її початку, ні кінця.

Десь біля півдня ми вийшли на широку галявину. По її краях стояли наші тягачі й гармати, а що найголовніше — це польові кухні та кухарі з ополониками напоготові.

Після обіду ми перевіряли наявну кількість особового складу наших підвідділів. В моїй батерії бракувало одинадцять чоловіків. Не вірячи командирам чот, я ще раз перерахував. Наслідок не змінився.

— Скільки бракує? — запитав, підійшовши до мене, політрук.

— Точно не можу сказати. Багато понамулювало ноги. Може ще надійдуть.

— Еге ж, надійдуть. Тепер шукай вітра в полі. Але чекати, поки ще хтось надійде, не можу. Давай, скільки бракує. Комісар чекає рапорту від мене.

— Слухай, Оскілко! Може ж таки хто надійде? Пощо я буду давати неправдиві відомості?

Недалеко від нас з лісу вийшли два інші політруки нашого полку. Вони несли декілька рушниць та шоломів. Один з них, високий цибастий москвич, ішов матюкаючись у Бога, мати і дезертирів.

— Бач, як надходять? Філіпов уже двох піймав, коли вони кидали зброю.

— Ну й що ж?

— Застрелив на місці! — Й Оскілко пошепки додав: — Падло!

Настільки промовистим був голос і обличчя політрука, що я навіть не потребував питати його, хто «падло». Це було й так очевидно.

Командирів було зібрано, й начальник штабу почав дорікати нам, що ми не слідкуємо за своїми людьми. Дозволяємо відставати, а наслідок — бракує сто шістдесят осіб.

— Ну, і скажіть мені, де вони?

Тут його промову перебив комісар полку:

— Що за дурне запитання: Де вони? Наш рядовий склад — це резервісти з околиць Житомира. Та пощо мені така, з дозволу сказавши, наївність? Вони всі дезертири, крім двох. Товаришу Філіпов!

Філіпов виступив наперед і виструнчився.

— Від імени робітничо-селянської влади виношу вам подяку за пильність і рішучість у діях. А вам, командири, наказую: Людей не розпускати по лісі. Іти компактною колоною. При спробі дезерції стріляти на місці. За кожного відсутнього будуть відповідати їхні командири.

Після цієї тиради комісар пішов до вишикуваного в похідну колону полку. Час від часу він зупинявся й кидав у напружену масу солдатів:

— За спробу дезерції — розстріл на місці. Ясно? — І, не

чекаючи відповіді, йшов далі.

Пісок, здавалось, поглибшав. Сонце пекло немилосердно. Радомишль ми пройшли не зупиняючись. Містечко немов би вимерло. «Невже всіх евакуювали?» — подумав я сам про себе. Але ні! Уважно приглядаючись, можна було помітити стурбовані обличчя, що спостерігали нас з-за плотів та напівпричинених дверей.

За Радомишлем знову пісок. Знову спека лісової дороги, де жодного руху повітря нема. Колона розтяглася ще більше, ніж перед обідом. Брели поодинці та невеличкими групами. Хто хотів згубитись чи відстати, то ліпшої нагоди не треба було чекати. Вже майже сутеніло, коли я наздогнав двох бійців. Вони ледве пересували ногами.

— Тримайсь, хлопці. Вже недалеко. Зараз тут десь мусить бути привал. — Вони йшли мовчки. Потім старший віком щось шепнув молодшому, й той тремтячим голосом звернувся до мене.

— Товаришу старший лейтенанте! Оце хата моєї матері. Дозвольте зайти попрощатися. — Я глянув на хуторець, що його ми саме минали.

— Ти що, здурів? Хочеш наскочити на Філіпова?

— Я тільки попрощаюся й зараз же повернусь.

Подумавши хвилину й не бачачи нікого, крім нас, на дорозі, я вирішив дозволити.

— Добре. Але самому не можна. Ідїть удвох. Та дивїться, щоб на повірці були. — Ми саме проходили повз густий чагарник. У мене самого був настрій і майже непереможне бажання піти з ними. Сердитий сам на себе, я вже починав сердитися на їхню нерішучість.

— То що ви хочете, щоб я просив вас піти? Сказав ідїть, то йдїть! — Старший смикнув молодшого за рукав і вони немов би провалились у чагарник. Більше я їх не бачив.

На місці зупинки мене, так як і інших, не цікавила навіть їжа. Уночі я прокинувся від нестерпного болю підшов. Півсонним стягнув чоботи з набряклих ніг і, вкривши їх шинелею, заснув знов.

Перше, що я помітив, прокинувшись вранці, це була кухня з поломаним колесом. Біля неї гурмилися червоноармійці. При спробі одягти чоботи я відчув жахливий біль. Оглядаю ноги. На лівій нозі лише один пухир, але на правій їх більше.

— Пухирі є? — звернулась до мене сестра Надя.

— А якже! — відповів я, скривившись.

— Давайте розріжу.

— Ні, різати не треба. Буде гірше.

— Як то гірше? Он я кільком уже розрізала й усі кажуть, що

їм легше. Давайте ногу.

— Кажу, що буде гірше. Ось почувеш, що вони казатимуть, як треба буде йти. У тебе, Надю, шприц є?

— Ну є,— здивовано відповіла сестра.

— Якийсь дезинфектор є?

— Є реванолі. Оце ріжу й протираю реванолом,— огризнулась Надя. Шприц все ж таки дала мені, бурчачи собі під ніс щось про страшно вчених командирів. А я тим часом витягнув рідину з найбільшого пухиря.

— Бачила? Хоч я, на твою думку, і страшно вчений, але практику з пухирями маю більшу, ніж ти. Ти знаєш, я майже ввесь Кавказ і Крим пішки обходив. Пухирів на своїх ногах мав стільки, що ти їх, мабуть, стільки й не бачила. Бачиш, і сліду не лишилося. Отож не рій тим, кому добра бажаєш. Бо розрізана шкіра від ходу злізе й матимеш готову рану.

— Дивись! Ви, мабуть, правду кажете, а я й не знала. Ви часом не доктор?

— Не треба бути доктором, щоб знати такі справи. Доктором я покищо бував лише сам для себе. — Я простягнув їй ліву ногу, й вона заходилася витягати з пухирів сукровицю.

— Дякую. Тепер я може ще йтиму.

При переключці виявилось, що в моїй батареї було всього двадцять три особи. Бракувало також молодшого лейтенанта Козаря.

Начальник штабу окинув поглядом вистроєні рештки полку й навіть не спитав рапорту. Він лише повідомив, що по той бік Дніпра нас чекає переформування. До начальника штабу підбіг один з політруків і щось сказав йому. Вони обоє пішли у чагарник.

Чекали ми якихось десять хвилин, аж поки не побачили їх знову. Вони несли якесь тіло. — Філіпов! — прошелестіло по наших рядах.

— Мабуть застрелився,— почувся чийсь голос. Мовчки закопали тіло Філіпова й мовчки рушили далі.

Дорога вже не була піскувата, тож ішлося легше. За Горно-стайподем ми вийшли на берег Дніпра. Дерев'яний міст був розбитий, а поруч працювала якась понтонна частина, наводячи тимчасовий міст. Очікуючи переправи, ми порозлягалися на березі.

Поки ми йшли Правобережжям, я відчував, що я в дорозі на Київ. А тепер я сидів на дніпровому піску та й думав: «А що, як нас поведуть від Києва на якусь Москву чи Калугу? Я ж дружині обіцяв, що повернусь». Було над чим подумати.

На пісок біля мене сів начальник штабу. Деякий час він

сидів мовчки, а потім, немов відповідаючи на мої думки, сказав:

— І так, наступний етап Бровари.— У мене відлягло від серця. Бровари — це лівобережна частина Києва. В усякому разі не від дому. У Бровари з нашого полку прибуло десь чоловік триста. Майже всі були або з самого Києва, або з інших, на схід розташованих, місцевостей. У Броварах відокремили рядовий склад від командного складу і старшин відправили на Курси удосконалення командного складу (КУКС).

КУКС був розміщений при шосейній дорозі Київ-Бровари, поблизу Броварів.

Привезли нас машинами в оцей КУКС і повели в ліс, що оточував декілька цегляних будинків. Попід деревами у лісі були курінці з гілок та листа. В цих курінцях і побіля них сиділи та лежали старшини найрізноманітніших родів зброї.

— Отут і розташовуйтесь. З огляду на бомбардування, ми в будинках нікого не тримаємо. Довго тут не засидитесь.

Той, хто привів нас сюди, пішов.

Я не мав ніякого особливого приятеля серед старшин свого полку, тому вирішив зробити собі курінець на одне спальне місце. Ніс я останній оберемок глиці на підстілку у свій курінь, коли хтось мене лягнув по плечі і промовив:

— Здоров, Костю!

Я подивився, але не пізнав. Біля мене стояв середнього росту артилерійський старшина, без знаків на петлицях, і широко посміхався.

— Що, не пізнаєш? — Він зняв пілотку.

— А... Шурка! Шура Лівшиц. Здоров, здоров, братухо. — Кинувши на землю оберемок глиці, я тиснув простягнуту мені руку. — Алеж ти й змінився! Ніколи б не пізнав! Це добре. Удвох буде веселіше. А то й поговорити нема з ким. Я жодного поняття не маю, що то воно в світі робиться.

— Як то не маєш поняття? Та ти ж щойно прибув з фронту! У мене тільки й надії, що я від тебе почую, що воно в світі робиться.

— Курсанти, шикуйсь в одну лаву! — почувалась команда.

Я здивовано оглянувся і таки не знав, чи ця команда стосувалася мене, чи ні. Але я побачив, що з курінців вилазили старшини та й ставали в лаву поміж деревами. «Ну,— подумав я,—якщо вони курсанти, то й я курсант.

Якийсь полковник, як я пізніше довідався, командир КУКС-у, відкрив свою папку й почав викликати по прізвищах. Третім з черги викликано Лівшица.

— Товаришу старший лейтенанте Лівшиц!

Мовчанка. Я глянув по сторонах, але Шурки ніде не було.

«Та він же ж щойно тут був. І куди ж він подівся?» — подумав я сам про себе.

— Товаришу Лівшиц! — Полковник глянув по лаві. Всі стояли мовчки. Полковник відмітив щось у папці. Після того закрив її і ще раз окинув усіх нас поглядом.

— От ви! — І він вказав пальцем на когось. Той, очевидно знаючи тутешні правила, виступив два кроки наперед. — Яке ваше прізвище?

— Сергієнко,— почувась відповідь.

Полковник записав прізвище в знову відкриту папку. Сергієнко вернувся в лаву. Загалом було викликано шість старшин. Папка була зачинена остаточно й полковник сказав:

— Ви, товаришу Сергієнко, підете замість відсутнього Лівшица,— і, звертаючись до всіх викликаних, додав: — В канцелярії дістанете спрямування. Сьогодні ж вибути в призначені частини.

Розійшлись ми вже без команди й порозлазилися по своїх курінцях. Щойно я ліг, як почулося биття в шматок залізної рейки, що висіла біля кухні. Почувся рух у напрямі столів та лав на краю лісу. Пояснень не було потрібно. Обід. Я теж пішов на обід.

На зворотній дорозі в курінь мене хтось взяв за руку. Поруч ішов Лівшиц. До куреня ми дійшли мовчки.

— Кожному городу свій нрав і права,— почав я деклямувати, але Шурка перебив мене й закінчив:

— Кождий імеєт свій ум галава,— і він весело розсміявся.

Потім узяв мене за порожню петлицю і, скривившись так, як уміє зробити то лише Лівшиц, спитав:

— Так-так, товаришу командире, а де ж ваші ранги?

— Мої на шинелі. Тепер війна, кругом не вистачило, а от де твої?

— А мені й на шинелю не вистачило. Ношу в пам'яті. Головне, щоб не забути, що ти і хто ти. Одразу ж Шурка розказав якусь відповідну анекдоту на тему шпал, кубіків і трикутників, примусивши мене сміятися ледь не до сліз.

* * *

Анекдота, що її розказав Лівшиц, немов би відкинула мене на шість років у минуле, в далекий Хабаровськ, у казарми Артилерії резерви Головного командування Далеким Сходом, у так зване АРГК. Там при одному з полків ми разом відбували по закінченні своїх інститутів школу однорічників.

В цьому моменті мені став перед очима наш літній табір на березі річки Усурі й намет, у якому жив Лівшиц. У вечірню

пору цей намет був центром для курсантів однорічної школи. Між вечерею та сигналом на сон ми часто збирались біля койки Лівшица.

Лівшиц, звичайно, лежав мовчки на своєму ліжку. Починалась дружня гутірка. Хтось розказував якусь анекдоту, а Лівшиц лежав, покурюючи кимось скручену для нього цигарку. Докуривши, він або просто перебивав розповідача, або ще й додавав при тому, що такої дурної анекдоти не сподівався почути від як-не-як дипломованого інженера, чи там агронома. А після такого вступу, він сам починав розказувати.

Послухати Шуркинових анекдотів і було метою нашого збору біля його ліжка. Для нього ж це був як би священний ритуал. Я не пригадую, щоб ще десь чув анекдоти від Лівшица, лише з похідного ліжка в наметі, чи залізної койки в казармах.

Розказуючи, він безперервно курих. Слухачі ж мусили дбати, щоб скручені цигарки були напихваті. Можу сказати, що Шурка мав у запасі безконечну кількість анекдотів. Всі вони були дотепні, інтригуючі та глибокі змістом.

В основному його анекдоти були побудовані на персонажах жидівського походження й були такі просякнуті радянською дійсністю, що вся «необятная родіна» стояла в них, як у зеркалі. Боятись він не боявся. Антисемітизму йому пришити не могли. Правда, його репертуар залежав від авдиторії. Він нюхом відчував, коли й що можна розказувати.

Признатись по правді, то я й по сьогодні певен, що авторство багатьох анекдотів, що він їх розказував, мабуть таки належало йому самому. Він це завжди категорично відкидав.

* * *

Так і тепер. Посміявшись з однієї анекдоти, я хотів послухати ще. Та марні були мої сподівання. Шурка категорично відмовився, заявивши, що тепер сміятися не можна.

— А якщо ти вже такий цікавий на анекдоти, то подивись навколо. Тепер «од Москви до самих до окраїн» сама самісінька анекдота.

— Добре. Якщо ти вже такий сьогодні тугий на сміховинки, то, будь ласка, поясни мені цю дійсність, у якій ми є та яку я ніяк не можу зрозуміти.

— Нема чого тут розуміти. КУКС є КУКС. Кожен рятується, як може, наскільки генерального пляну спасіння нема. Принаймні нам його ніхто не пропонує. Одні, як ти казав, загубилися в дорозі. Ми оце сидимо в КУКС-і. Дехто тікає на захід, але більшість тікають на схід. Іншого нічого не придумаєш.

- Але отак сидіти отут, як ти сидиш, небезпечно.
- Чому?
- Можуть накрити.
- Ні, не так страшно. Ти тільки подумай. Ніхто тепер не має жодного поняття, де ти є. А якщо тебе заведуть у список для відправки на фронт, то завтра ж забудуть про це. Тим паче, що й командири КУКС-у весь час міняються. Ясно?
- Зовсім не ясно.
- Ну, то слухай ще. Направляють сюди старшин з розбитих новодоповнюваних частин. Як це відбувається, ти сам знаєш. Приходять вони сюди й будують собі курені. Ти це теж знаєш. На ранішній повірці записують, кого ще нема в списку. Коли я прибув сюди, то ще не знав цих порядків. Тому мене завели згідно з моїм бажанням у список. От тепер і мушу комбінувати так, щоб мене тут не було, так як і немає тих, що живуть тут неприписаними. Зрозуміло тепер?
- Алеж можуть, повторюю, накрити.
- Ніколи. Хіба донесеш на мене?
- Знаєш, Шурка... Здається, ти хочеш полицника? Кому ти тоді й жаліться будеш, як тебе тут нема?
- Згоден, що в такій ситуації я судитися з тобою не буду. Але думаю, що між нами до цього не дійде, бо то я пожартував. А тепер слухай другу половину цієї дійсності. Звичайно, я не ховаюсь по кущах, а стою, коли кличуть в лаві, так як і всі. Але мовчу, коли мене викликають. На лобі ж не написано, що я Лівшиц. Тоді, замість мене, беруть першого-ліпшого на моє місце. Звичайно беруть з тих, що ще й досі тримають свої кубики в петлицях. Треба ж когось відіслати. Сьогодні я не був перший раз у лаві, бо ти тут. Бо, будучи неофітом, ти міг, поза своїм бажанням, мене зрадити. Тому я й був відсутнім. Правда, мене ще немає й тоді, коли я їду в Київ відвідати родину.
- У Київ? Як ти їдеш?
- А так, дуже просто. Виходжу на шосе. Підіймаю руку, щоб авто стало та й їду на фронт.
- На який фронт?
- Ну звичайно, на сімейний. Боже, який ти недотепа. На фронт я їду в разі якоїсь перевірки, аджеж він майже в самому Києві. Слухай, ти ще жінки не бачив?
- Ні. Як же я міг бачити? Мабуть, треба брати якесь звільнення чи дозвіл.
- Де твоя шинеля?
- Он, у курені.
- Шурка мовчки поліз у курінь. Пововтузився біля моєї шинелі, а вилізши, кинув мені лише одне слово:
- Ідем. На, це твої. — Шурка простягнув мені щось за-

тиснуте в його руці. На мою долоню висипались кубики, що він поздіймав з моєї шинелі.

— Тепер вони нам будуть потрібні,— пояснив він, бачачи моє здивоване обличчя.

— Без старшинських відзнак їхати додому не можна. Без них тебе кожен дурень може зупинити,— бубонів собі під ніс Шурка, поки ми чіпляли собі, на належне місце, наші відзнаки.

На вимогу двох старших лейтенантів, перше авто зупинилось і ми щасливо прибули в Київ.

Дома особливих змін не було. Лише що моя дружина вже не ходила на роботу, а жила за ті гроші, що їй виплачував військомат мою ставку, яка була багато вища, ніж моя попередня платня як наукового робітника.

— Знаєш, тепер можна купити майже все потрібне. Аби були гроші. І де воно те все взялось? — запитала мене дружина.

— Як то де? Думаєш, мало продуктів на складах? Їх таки мабуть ліпше продати, та й чкурнути з грошима, ніж залишати німцям. Вивезти все одно всього не вивезуть.

— Може й так, не знаю,— подумавши, відповіла дружина. — У всякому разі я навіть купила тобі черевики.

— Черевики? А пощо вони мені?

— Як то пощо? — Дружина глянула на мої чоботи. — Де твої черевики?

— Десь у Житомирі.

— Та що думаєш, за тобою їх німці привезуть? Чи ти може збираєшся Житомир відібрати у німців? — І, не чекаючи моєї відповіді, вона почала розказувати мені різні новини. — Безперервно евакуюють установи та підприємства, разом з робітниками та службовцями. Не питають нікого,— хоче він, чи не хоче. А що я буду робити, як і мені скажуть виїздити?

— Цього не може бути. Лябораторію, в якій ти працювала, вже вивезли. Кому ти тепер потрібна? А проте, якби що сталося, то не їдь.

— Та як же я зможу не поїхати?

— А дуже просто — не їдь та й годі. В крайньому разі нав'яжеш великих вузлів, стань біля них з дітьми і плач. Ніхто не захоче собі морочити голову з вами. А фронт тим часом перейде й я повернусь. Відступати я не збираюсь і вбити себе не дам. Хіба б то вже сталося дуже якимось по-дурному.

На другий ранок, майже біжучи, я спішив до Дніпра. На розі Хрещатика й Прорізної я наскочив на мого шкільного приятеля Володю, що був засуджений у процесі «СУМ-у» і, втікши з висилки, проживав нелегально в Києві.

— Тьху на тебе,— вилаявся Володя, пізнавши мене.— Та ти ж мене ледь з ніг не збив.

— Спішу, спішу, Володю, голубчику, ніколи. Там мене бойовий друг чекає. У нас трамвай за п'ятнадцять хвилин відходить.

— Ти що, на фронт поспішаєш, чи що?

— На який там фронт? Кажу тобі, на трамвай. На фронт трамвай не їздять.

— Еге, це колись не їздили, тепер їздять. У деяких місцях навіть ліфтом попасти на фронт можна, аби була охота. Чув? Німці Червоний Трактир зайняли. Ось-ось візьмуть Київ. Бувай! Скоро зустрінемось,— вже вслід мені кричав Володя, а я махнув рукою й біг, не оглядаючись.

Лівшиц вже чекав на мене. За хвилю трамвай рушив і ми повисли на сходах.

Перед зупинкою, навпроти КУКС-у, ми вискочили на ходу з трамваю й пішли навпростець лісом. Не встигли ми ще дійти до мого куреня, як пронизливо заревли сирени й ми вскочили в одну з щілин, що їх було понакопуювано для такого випадку.

У повітрі ревли літаки. Гуділи сирени. Падали німецькі бомби. Стріляли наші зенітки.

— Е... такого ще тут не було,— зауважив Шурка.

— Ти знаєш, в Голосієві — бої.

— Знаю, вже чув. — Зовсім недалеко гукнула бомба й земля посипалась на нас.

— Так кажеш, такого ще тут не було?

— Ні. Бомбили поруч, але не нас. Мабуть треба звідси намотувати, поки не пізно.— Шурка глянув на мій комір і крикнув: — Здійми кубарі.

— А, чорт їх бери. Нехай висять. Краще вже мабуть іти в якусь частину. Тут тебе, якщо й не вб'є, то завалить землею. — Я глибше втягнув голову в плечі, бо здавалося, що черговий літак просто пікірував на нас.

Після нальоту німців я перш за все глянув на будинки КУКС-у. На моє здивування, вони стояли цілі-цілісінькі.

— Знаєш що? — звернувся я до Шурки.

— Кажі.

— Мені здається, що німці на казарми не кидають бомб. Те саме я помітив у Житомирі. Місто було побито, дороги збомбардовані, мости розбиті, а казарми цілі. Просто якась чудасія. По лісі, можна сказати, у порожнечу розкидають бомби, а на такий суто військовий об'єкт, як казарми, хоч би тобі одна впала.

— А мене це ніяк не дивує. Та то ж іде велике військо. Не будуть же вони сидіти в оцих курінцях. Казарми всякому війську потрібні.

По обіді ми лежали на глиці в моєму курені, перетравлюючи їжу та спочиваючи після подорожі в Київ. Я вже навіть почав дрімати, як Шурка штовхнув мене в бік.

— Ходім. Там щось цікаве.

— Куди? — не розуміючи, в чому справа, озвався я, проте піднявся на ноги й ми пішли.

Якийсь новоприбулий розказував про те, як він попав у полон до німців і як утік. В його оповіданні було стільки неймовірного і просто безглузлого, що я не витримав і повернувся в курінь. Лежу та й спостерігаю, як навколо оповідача стає все менше й менше слухачів. Нарешті й Лівшиц відійшов від нього й вернувся до куреня.

— І охота тобі було слухати оті теревені? То він не інакше, як з пропагандивного відділу. Післали для підняття нашого бойового духу. Все те, що він розказує — брехня. Як вірити, що полонених стріляють? Такого ще в світі ніколи, крім часів революції, і то у нас, не було. Ні, це абсолютний абсурд. Німці ж такі європейці.

— Тому я й слухав до кінця. Ти думаєш, мене цікавлять оті всі його геройства на зразок «наш бравий кухар забив трьох німців ополоником»? Ні, я слухав і ловив кожний правдоподібний згук у його мові, очікуючи правди, так само, як рибалка очікує рибу на березі великого озера.

— Ну, і що ж, ти піймав?

— Не знаю.

— Як то не знаєш?

— А так, дуже просто. Не знаю та й годі. Он я в Києві чув таку новину, що просто в голову не вкладається. Але знаю, що вона правдива.

— Що ж то за новина?

— Я чув з достовірних джерел, що німці все жидівське населення заганяють у гетта.

— Ну, і що ж?

— Як то що ж? Тобі мало? Та тепер же як-не-як двадцять століття.

— Ти, Шуро, мене не зрозумів. Я хотів спитати, ну й що далі?

— Гм. Що далі? Далі те, що я вже тепер вірю частково про поведінку німців з полоненими. Ти думаєш, німцям не все одно, жид чи українець?

— Не знаю, чи їм все одно, чи ні. Але такого роду базарним чуткам ніяк повірити не можу. Для мене кожна людина однакова, доки вона людина.

Балачка далі не в'язалася. Спроба моя заснути була марною. У голову лізли найдурніші думки. А тому я виліз з куреня й пішов лісом.

Співали пташки, шелестіло листя й потріскували сухі гілячки під моїми ногами. На душі було якось нудно й тоскно. На величезній галявині, що тягнулася під самі Бровари, я розглядав окопи

й окопчики. Очевидно, піхота навчалась, і це сліди їхньої науки.

Тут мене й застала повітряна тривога, і я сів в один з таких окопів, що їх солдати звать «лисячою норкою». Я сидів і дививсь у небо на захід. Сирени гуділи там, звідки я й не сподівався їх почути, а я нічого не бачив. Нарешті моє вухо почало вловлювати якесь дрижання повітря, що поволі переросло в суцільний гул. Цей гул тиснув на свідомість гнітючо. Навіть не бачачи його причини, з'являлось непереможне бажання залізти з головою під землю.

Підбгавши ноги під себе і впершись спиною об стінку нори, я глянув просто вгору. Високо в небі над моєю головою рівними трикутниками бомбовози летіли на Бровари. Почулися постріли зеніток, і небо вкрилося розривами. Кругленькі хмарки розривів не робили не то що шкоди, а, здавалося, і найменшого враження на ворожі літаки. Вони, не змінюючи курсу, геометрично правильними трикутниками поволі наближались до Броварів.

Нарешті з бойового порядку відірвався перший літак, за ним другий, третій, пікіруючи на якусь мету. Потім почали пікірувати по двоє й троє одразу, описуючи параболічні лінії, що кінчались десь по другому боці Броварів.

Повітря гуло. Земля здригалася. Над Броварами нависла суцільна хмара диму. Просто над моєю головою завищала бомба. Земля, зірвана розривом, наполовину присипала мене в моїй норі. Ця бомба впала на зенітне гніздо недалеко від моєї схованки. З гнізда не лишилось ні сліду. Лише покручене дуло зенітки лежало на краю ями, яку вирила бомба.

Повітряний напад на штаб фронту, що містився в Броварах, кінчився. Я ще деякий час посидів, напівприсипаний піском. Потім виліз, обтрусився, оглянув скручене дуло зенітки та й пішов у КУКС.

На другий же день я зголосився на список і був відряджений у штаб п'ятої армії, що містився в Голосієві.

ОБОРОНА КИЄВА

Трамваєм, призначені в п'яту армію, ми доїхали до ланцюгового мосту на Дніпрі. Через міст ішли пішки. Рух на мості був переважно в одному напрямі. Низкою тяглися з Києва автомашини з найрізноманітнішим вантажем, за який ціплялися чоловіки, жінки, діти. Лише зрідка проїздили порожні машини в напрямі міста. Сівши на одну з них, ми доїхали до Думської площі. Далі ми йшли пішки, час від часу зупиняючись перед вітринами. Порівнявшись з Бесарабкою, я запропонував товариству зайти в ресторан, що був відкритий, і щось перекусити.

— А я тим часом заскочу попрощатись з жінкою. Вона тут недалеко мешкає. Запросити вас до себе не можу, самі знаєте, з харчами тепер важко.

— Ми то можемо зайти в ресторан, у нас часу досить. Але ти не той...

— Що не той? — визвірився я на того, що зауважив мені.
— Може думаєш, назад у КУКС втечу?

— Та я нічого не думаю, з жінкою звичайно слід попроситися. Але тепер сам знаєш, які часи. Люди ввесь час безвісті пропадають. То щоб ми, бува, даремно на тебе не чекали.

— Та даремно не ждатимеш, їстимеш, а то ще може й вип'ємо,— встряв у розмову інший мій супутник, а мені махнув рукою, щоб я йшов.

Дома я почув різні новини. Найважливішою була для мене та, що в Голосіїві навколо інститутів іде бій. Німці були вже прорвалися аж на Деміївку, але тут їх стримали й навіть відкинули трохи назад. У місті ж мобілізують усіх чоловіків, не питаючи кому скільки років.

— Он учора навіть Івана Хомича забрали.

— Та йому ж майже шістдесят років.

— Сказали, що це нічого. Воював, кажуть, за царя, то повоюєш і за Сталіна. Сама чула. Отут на тротуарі й забрали. Здається, він з мітлою так і пішов. Мотриного хлопця теж забрали.

— Та то ж дитина, всього п'ятнадцять років,— знову здивувався я.

— Та Мотря й документи показувала. Але що ті документи? Навіть не подивились.

Мої супутники саме виходили з ресторану, про щось сперечаючись, коли я туди прийшов.

— А ми вже думали, що тебе забрали в ПДБ.

— Куди?

— Та в ПДБ ж.

— Ще такого не чув. Може в НКВД?

— Е, ні, НКВД вже в Києві нема. Це теж певна ознака. Треба було йти з нами в ресторан, то почув би, що то воно за ПДБ.

Поки ми йшли вулицею Червоноармійською, то я взяв усе, що мої супутники почули в ресторані. Дійсно, німці були прорвалися аж на Деміївку. Щоб їх стримати, кинуту всю наявну піхоту й так звані відділи ПДБ. Тобто артилеристів без артилерії, кавалеристів без коней, танкістів без танків, матросів давно потопленої дніпровської флотилії та всього того, що було змобілізовано на вулицях та по хатах у Києві, плюс рештки якоїсь повітряно-десантної бригади. Від цих решток бригади їм і була дана назва ПДБ.

— От вони десь там і воюють, а ми йдем їм на підмогу. О, чуєте? — Той, що розказував, став. Здалеку нісся відгомін бою.

На деміївському базарі ми побачили перший відділ ПДБ.

Коли ми підійшли ближче до цього відділу, що нагадував більше юрбу ніж військово, то кухар біля однієї з польових кухонь замажав до нас ополоником і закричав.

— Гей! Ви там! Поспішайте, поки гаряче й поки є.

Наливаючи юшки, кухар розпитував нас, хто ми й куди йдемо.

— Хто ми й так видно. А йдемо на прогулянку в Голосієво. Літо ж. Дивись, як сонечко світить. Тепер, попоївши, тільки б лягти під дубом і відпочити. Дякуємо. Смачна юшка. Ану, долий ще.

До нас підійшов командир цієї піхотної групи і зав'язалась розмова.

— Оце вже третій відділ веду. П'ятдесят чи сімдесят поведеш, а десяток може повернеться. Останній раз був у бою за салотопкою. Де тепер матиму, не знаю. Кажуть, що наші відбили Червоний Трактир. От були бої! Як я ще живий — і сам не знаю. Здається, вже тепер легше. — Немов наперекір його словам ясно почулися розриви артилерійського нальоту.

— Чуємо, що легше,— озвався хтось з нас.

— Авжеж легше. Це не по піхоті. Це б'ють по штабах та по артилерії. По піхоті б'ють з мінометів та кулеметами ріжуть, щоб і голови не підняв. А це що? Від такого вогню й ховатись не треба, як на голову не впаде, то й живим зостанеться.

Біля останньої зупинки трамваю черга десять ми зустріли патрулю. Ознайомившись з нашими спрямуваннями, командир патрулі сказав, що штаб армії, яку ми шукали, десь у районі Сільсько-господарського інституту.

— Ідемо. Я знаю, де це. Я ж кінчав цей інститут.

— А я вчився в інституті механізації.

— От і добре. Якщо ви місцеві, то й ведіть нас,— вирішили й інші гуртом.

Я і той, що вчився в інституті механізації, ідучи, пригадували свої студентські роки, недобудовані гуртожитки й аудиторії, в які зимою проривався сніг. І багато ще дечого іншого з нашої молодости. Він мені навіть показав той дуб, під яким зустрічає із своєю дівчиною.

Перетнувши балку за Електротехнічним провулком, ми піднялися крутою стежкою вгору до Сільсько-господарського інституту. Перед нами науково-дослідні городи. За городами починався власне Голосіївський ліс. Тут ми зустріли другу патрулю і звернулися по допомогу.

— Ідіть отак через городи, але вважайте. Можуть бути міни. Там у лісі знайдете те, що вам потрібно. — Патруля пішла дорогою, а ми городами. Ми йшли дуже обережно, оглядаючи кожен крок землі перед собою.

Навколо панувала тиша, яку іноді порушувало цокотіння кулемету з напрямку Червоний Трактир. Чим ближче ми підходили до лісу, тим більше помічали результати бою. Гілля на деревах було пообламуване, а стовбури порозчахувані. Земля навколо була порита окопами та розривами бомб. У канаві, що відділяла ліс від городів, ми сіли та й радились.

— Сонце от-от сяде. Лазитимемо лісом, то ще свої підстрелять,— зауважив той, що вчився в інституті механізації.

— То що ж, отут у канаві сидіти? Так, чого доброго, за шпигунів ще приймуть, то й підстрелити можуть. Краще вже ходімо шукати того штабу, поки зовсім не стемніло. — Ми піднялись і щойно рушили в ліс, як нас зупинила застава.

— Чи не знаєте, де тут штаб п'ятої армії?— запитав я.

— А пощо вам штаб армії?

— Та отак, прийшли провідати,— мовив я, подаючи наші спрямування.

— А, резерва. То ви якраз у штабі. Он там бліндаж начарта.— Слідкуючи за пальцем, я дійсно побачив добре замаскований бліндаж. З його виходу саме підіймався якийсь лейтенант.

— Товаришу адьютанте, поповнення! — І стійковий, що зупинив нас, передав йому наші спрямування. Адьютант щось буркнув собі під ніс і, не поздоровившись з нами, спустивсь у бліндаж.

— От ви вже й на місці. Сідайте й зачекайте,— сказав стійковий і одійшов на декілька кроків.

Ми посідали, поспускавши ноги в окоп. З бліндажу вийшов той самий лейтенант.

— Товаришу Гальченко!

— Так є! — зголосився той, що вчився в інституті механізації.

Щойно лейтенант хотів вимовити інше прізвище (він навіть уже відкрив рота), як у повітрі почувся характерний шелест. Шелест цей наростав, як раптовий подув бурі. Штабний офіцер лише встиг крикнути.

— В окіп!— а сам зник у бліндажі.

Я впав на когось в окіп. Хтось впав на мене. Земля заходила ходором. Навколо рвалися сотні бомб. Тріщали й падали дерева, а зверху на нас сипалось гілля.

Вовтузячись один на одному у півзасипаному окопі, ми раптом помітили, що настала повна тиша. Стурбовано ми розглядали один одного, обтрушуючи з себе землю.

— Ну, як вам подобається в штабі? Правда весело? — Штабовий офіцер вказав нам на якусь яму, якої ми перед тим не помітили. То був один з бліндажів штабу, який від прямого по-

падання завалився, створивши лійкоподібну яму, з якої стирчали в усі боки уламки дерева.

— Пряме попадання й готова тобі могила. Тут уже й ховати не треба, правда й так рідко це робимо. Товаришу Попов! Саперна Слобідка...

Кожен з нас дістав своє призначення. Мені випало йти в Жуляни в гавбично-артилерійський полк, число якого я вже забув. Всі були призначені в різні околиці Києва, а тому ми потисли один одному руки, побажали щастя й розійшлись.

Було вже зовсім темно, коли я підійшов до хати моїх знайомих в Електротехнічному провулку й постукав. Не буду описувати здивування знайомих. Вони мене прийняли радо, напоїли молоком і поклали спати на канапі.

Вранці, перед тим, як вирушити на розшуки моєї частини, я переглянув одержане в штабі призначення. В ньому було пропущено мою рангу. «Головне пам'ятати, хто ти й що ти»,— пригадав я слова Лівшица. Менша ранга, то й менша відповідальність,— подумав я про себе. А подумавши так, я зняв по два кубики з кожної петлиці і глибоко засунув їх у задню кишеню.

Іду Васильківським шосе в напрямі Жулян. У вибалку, де саме підходить дорога на Жуляни, мене перегнали авта й зупинились. З авт позлазила піхота. На їхнє місце, підсаджуючи один одного, влазили поранені, що хтозна звідки взялися.

Новоприбулу піхоту одразу ж строять у ряди. Біля одного з авт якась метушня. Підходжу й бачу, що старший піхотинець допомагає влізти в авто пораненому. Поруч стоїть старшина і криє цього старого матом.

— Одну хвилинку, товаришу старшина. Ось тільки цього підсажу. Гляньте! Та у цього бідолашного рука на самій шкірці теліпається.

— Що тут сталося? — підійшовши, запитав я у старшини.

— Та от бачите. Покинув стрій і пішов допомагати раненим. Ану, назад у стрій, таку твою... — Тим часом поранений уже був в авті й старий піхотинець, витираючи сльози рукавом, повернувся до мене.

— Іване Хомичу! — аж скрикнув я від несподіванки. Старшина здивовано глянув на мене.

— Що, не пізнаєте мене? — Дядя Ваня пізнав і сльози закапали знову.

— Голубчику, та так же ж не можна. Це ж люди. З худо-бою так не поводяться. Ти тут якесь начальство. Зроби щось.

— Зробив би, але я тут ніяке начальство,— вговорював я його, відводячи від авта, що вже рушало. — А де ж ваша, Іване

КИЇВСЬКА ОБОРОННА ОПЕРАЦІЯ 1941 р.

БОЙОВІ ДІЇ ВІЙСЬК ПІВДЕННО-ЗАХІДНОГО ФРОНТУ на БЛИЗЬКИХ ПІДСТУПАХ до КИЄВА

Радянські оборонні позиції Києва у липні-вересні 1941 року. Автор брав участь у боях біля с. Жуляни, на південний захід від Києва.

Хомичу, зброя? Ви ж ідете в бій.

— А хіба ж у мене одного нема? Та й чи я збираюсь воювати? Таким як я, місце на печі, а не у війську,— і махнувши рукою, він підтюпцем побіг наздоганяти свій відділ.

Розшуки частини, до якої я мав призначення, виявились не такою вже й простою справою. Вже сонце підбилося високо, коли я попоїв біля якоїсь польової кухні й пішов далі. Ходив я, питав і далі ходив. Шукаючи, я зайшов досить далеко від самих Жулян. По полях було крім війська багато цивільних. Це переважно жінки, яких привели копати протитанкові рови та інші захисні споруди.

«Ні, мабуть я так нічого не знайду»,— подумав я сам про себе й повернув знову на Жуляни. Хоч бери та назад іди в штаб армії.

Знову пішов я повз ту кухню, де снідав. Кухар привітав мене, як давнього знайомого та запропонував пообідати. Поївши, я закури́в і почав лаятись. Кухар потакував мені головою. Він, очевидно, рішуче погоджувався, що кругом безпорядки. Але коли я почав лаяти ГАП, що тозна, де подівся та який я вже ось півдня шукаю, то кухар голосно зареготав.

— Ти що, юшки об'ївся? Якого дідька регочеш, наче кінь? Тут цілий полк пропав, а тобі смішно.

— Та ви ж були ще вранці найшли нас.

— Кого це вас?

— Та нас же. Ми і є цей самий ГАП, що вам потрібно, а ви його півдня шукаєте, го-го-го, га-га-га,— аж заливався кухар.

— А я ж по чім знав, що це ви? — Я пригадав, що поснідавши тут, я чемно подякував і пішов не спитавши. — В одному місці, бач, не спитав, а воно якраз і є те, що потрібно.

— Ось і ординарець начальника штабу. Петров,— звернувся кухар до червоноармійця, що підійшов до кухні з казанками.— Забери з собою товариша молодшого лейтенанта. Він прийшов до нас на поповнення.

Я пішов з ординарцем начальника штабу вулицею. Він мені пояснює:

— Оце перший дивізіон. Он там другий, а он їдуть гармати — то третій. — Тепер мені стало зрозумілим, чому було так важко найти цей полк. Він саме змінив позицію. Вузьенькою вуличкою ми звернули ліворуч і попрямували в густий сад, де стояв намет. — Оце штаб. Я зараз доповім начальникові.

За пару хвилин з намету вийшов присадкуватий старший лейтенант. Знайомимось і я передаю моє спрямування.

— Ви вже були в боях? — запитав начальник штабу.

— Ні, ми лише відступали з Житомира.

— Як? Без бою?

— Та так, без бою. Який же міг бути бій, як на цілий полк було лише дев'ять з половиною гармат? — Я саме пояснював начальникові штабу про половину гармати, коли з намету вийшов капітан. Начальник штабу знайомить нас і я визнаю, що це командир першого дивізіону. Йому саме й потрібний командир чоти керування для третьої батареї.

Далі йшло знайомство з командиром батареї та чотою керування. Невдовзі я дістав мапу з зазначенням наших передових ліній і завдання влаштувати передовий пункт спостереження для батареї.

— Всі ці позначки наших передових ліній і розташування ворога схематичні. Ми тепер перебуваємо в наступі, а тому в деталях зорієнтуєтесь на місці. Коней з собою не беріть, лишіть у Жулянах. Місцевість, як бачите, відкрита,— пояснював командир батареї, водячи пальцем по мапі.

Я пішов займати передовий пункт спостереження. Спереду відділ розвідки. Ззаду зв'язківці тягли телефон. А навкруги помідорове поле. Десь чути поодинокі постріли та кулеметні черги. Іноді минали ми тіла забитих червоноармійців. Ніхто, очевидно, забитими не цікавився, і вони немов би відпочивали серед червоніючих помідорів.

Поминувши помідорове поле, ми підіймались на горб. Жодних ознак нашої піхоти не було. За горбом широка лощина. За лощиною Васильківське шосе, а там десь німці.

Через горб тяглася канава з досить великим насипом, на протилежній стороні від нас. Я вирішив окопатися в цій канаві. Натягли скісно плащ-палатки й ховаємось від дощу, який починав накрапати.

Коли телефонний зв'язок налагоджено, то я повідомив командира нашої батареї про своє місце розташування. Я дістав наказ затриматись до дальшого розпорядження в канаві та приготувати окіп для командира батареї.

* * *

Перша ніч пройшла спокійно. Темряву ночі розривали світляні стрільна, що викидали на парашутиках яскраво палаючі вогні. Збоку рвались німецькі міни та тріщали кулемети.

Вранці командир батареї прийшов до переконання, що це добре місце для його пункту спостереження. А передовий пункт спостереження треба влаштувати на могилі, що була за яких чотириста метрів від нас у напрямі до Васильківського шосе.

Що тільки відділ розвідки вирушив на вказану могилу, як нас почала обстрілювати ворожа батарея. Коли було ясно, що нас

(як ціль) вже пристріляно й от-от почнеться вогонь на знищення, ми позаягали в уже вириті окопи. На моє зауваження, що можна б подавити цю батарею нашим вогнем, мій комбат лише махнув рукою й прошепотів:

— Не поспішай поперед батька в пекло. Що ми, одна батарея в полку? Нехай давлять інші. — А потім подумав і додав: — Ми ще не окопались як слід і не влаштували передового пункту спостереження. От влаштуємось, а тоді будемо давити.

Тим часом ворожі розриви вже рвалися навколо. От кляті німці,— думаю про себе.— Не вспіли ми прийти, а вони вже й поспішають спровадити на той світ. Отут, чого доброго, і впаде тобі на голову стрільно. Не шкода, якби було за що. А то «за родину та за Сталіна». Я лише що подумав про таку прикру можливість, як чергове стрільно луснуло в насип канави. Одразу ж друге стрільно розірвалось у самій канаві, трохи збоку від нас. Я почув, що мене вдарило в бік і несамохіть скрикнувши, схопився за бік.

— Що, поранило? — Командир батареї ще більше притулився до стінки окопу, а я обмацував свої ребра. Місце, куди мене вдарило, боліло, але тіло не було поранене.

— Ні, мабуть лише вдарило грудкою,— відповів я командирові батареї, прислухаючись до розривів навколо нас. Коли обстріл припинився, він оглянув мій бік.

— Ну, цим разом повезло. Ось маєш,— і він простягнув мені невеликий осколок стрільна, що навіть не пробив моєї шинелі.

На телефонний запит командира дивізіону, чи все в порядку, ми відповіли, що так, але ворог обстрілює нас досить влучно. Ми відповіли також, що засікли місце розташування ворожої батареї. У відповідь дістали розпорядження вогню не відкривати, а вкопуватись глибше в землю.

— От бачиш, а ти вже хотів давити. Не будь такий гарячий, ще навоюєшся, а розвідку на могилу відправ,— з задоволенням прорік командир батареї.

— Так. Розвідку на могилу поведу я.

— Якщо хочеш, то йди. — Очевидно, він подумав, що я спішу в бій. Мені ж просто не сиділося на тому місці, що вже було пристріляне ворогом.

Детально оглянувши ще раз місцевість і мапу, я пішов канавою ліворуч з декількома розвідувачами. Канави вели в ложину, наближаючись до могили. Одначе за яких сто метрів вона кінчилась. Між нами й могилою було люцернове поле. Воно майже цілком закрите від можливого спостереження з Васильківського шосе. Проте я вирішив діяти обережно. Ми рачки поповзли

через люцерну. Перше, що нас зацікавило на могилі, — це були порожні пляшки та папірці від чоколяди та цукерок.

— Е... Та тут були німці. Вони пили й чоколядою закушували.

— Вино французьке, а цукерки з Мюнхену, — пояснив хтось, переглядаючи етикетки на пляшках та папірці з цукерок.

— Іч, як! Аж з Франції сюди привезли. А нам хоч би що з фабрики Карла Маркса в Києві прислали.

— Пришлють і нам. Ось підем у наступ, то й нас цукерками годуватимуть. А так за що? — вставив і я своє слово в балачку.

— Хіба ж я відступаю? — озвався хтось з розвідувачів. — Командири наказують, то я й міняю позиції.

Лишивши пляшки, папірці й досить таки слизьку розмову, я вивіз на вершок могили. Він був вкритий кущиками трави та якогось бур'яну, що давало можливість спостерігати ворога без ризика бути одразу ж поміченим. З обох боків могила була порита німецькими окопами.

Накидаючи плян майбутнього ППС*, я наказав рити глибокий бліндаж у підніжжі могили та з'єднати його з уже виритими німцями окопами на могилі. Тим часом обідня пора вже давно минула й один з розвідників нагадав, що не шкодило б було попоїсти.

— Якщо хочеш їсти, то йди та й принесеш нам. Але туди й назад плазом.

Не встиг Василь пролізти з десяток метрів по люцерновому полі, як знову почався обстріл пункту спостереження нашої батареї. Видно, це Василеві не сподобалось і він повернувся лаучись. Я ж використав повторний обстріл для остаточного усталення місця ворожої батареї, що була з того самого місця, що й учора. Пунктом їхнього спостереження могла бути, на мою думку, лише стара клуня по той бік шосе.

— Ну, як, пообідав? — запитав я Василя, коли він підповз до мене.

— Тут тебе нагодують, — пробурмотів він.

— Нічого, потерпимо сьогодні без обіду, а вночі зробимо запас на цілий день, — потішав я розвідників, а у самого кишки грали марша.

Протягом ночі ми рили землю, як кроти. Ми носили підвезені залізничні шпали та вкривали ними виритий бліндаж. Телефонний зв'язок налагоджено ще звечора. На ранок ППС вже діяв повністю.

* ППС — передовий пункт спостереження.

Розбудовуючи пункт, я вжив найсуворіших норм маскуван-
ня. Навіть уночі, коли підносили шпали, я наказав нести кожну
іншою дорогою, щоб не протоптувати стежки в люцерні.

Зі світанком вступив у дію мій черговий наказ. З передо-
вого пункту можна було піти чи прийти на нього лише з мого
дозволу. Звичайно, не всі були задоволені, але наказ виконувати
мусили.

Слідкуючи за виконанням земляних робіт, я майже не по-
кидав стереотрубки, не довіряючи вправності розвідників. Тимто,
коли прийшло розпорядження начальника штабу дивізіону подати
схему розташування ворожих точок опору, то я виконав цей наказ
дуже скоро. Тобто, я негайно вислав у штаб те, що в мене вже
було готове. Через півгодини після подачі моєї схеми, мене ви-
кликали в штаб дивізіону. На моє здивування, штаб дивізіону
містився в пункті спостереження нашої батареї. З начальником
штабу дивізіону, в присутності мого командира батареї, відбулась
приблизно така розмова:

— Це ви склали схему розташування ворога?

— Так, я.

— Самі?

— Ні, при допомозі моїх розвідників,— збрехав я.

Далі пішли запитання на тему, хто я за фахом і чим займав-
ся до початку війни. На всі ці запитання я давав по можливості
коротші й нівелюючі мене відповіді.

— Так от, товаришу молодший лейтенанте, ваш пункт пе-
рейменовується на передовий пункт штабу дивізіону.— Я глянув на
свого командира батареї й муркнув собі під ніс:

— Нічого. Влаштуємо другий.

— Нічого влаштовувати вам не доведеться. Ви залишаєтесь
на цьому ж у ролі мого помічника начальника штабу дивізіону.
Порядки, що ви завели на вашім пункті, залишіть в силі. В разі
потреби, я теж полізу до вас рачки.

— А ви,— звернувся він до командира батареї,— дістанете
іншого командира «взвода» керування, а тим часом передовий
пункт у нас буде спільний.

Повертаюся на свою могилу й лаю себе: «Дурень! Кубарі
зняв, а нову роль заграти не зумів. І треба було ото показувати,
що ти щось знаєш?» — Отак, лаючись, дорачкував я до свого
пункту.

— Помічник начальника штабу, до телефону! — крикнув
телефоніст і здивовано оглядається навколо.

— Чого крутиш головою? Давай трубку!

— Та це ж не вам.

— Я теж хотів би, щоб це було не мені. Давай, кажу,

трубку. — Я взяв трубку й чую:

— Товаришу лейтенанте! — «Ну, вже й рангу набавляє», — подумав я.

— Так, слухаю.

— Ви колинебудь стріляли?

— Так. Але то було дуже давно, ще коли ми над Козакевичевою протокою стояли.

— А підготовку даних вмієте робити?

— Та колись умів.

— Не грайте грека. Даю вам десять хвилин. Мета: пункт спостереження ворожої батареї. Вогонь силою третьої батареї. Ясно?

— Так. Подавити пункт спостереження ворожої батареї. — Я глянув на копію моєї схеми — мета черга три.

— Отже, щоб мета перестала існувати. Телефон перемикаємо на батарею.

Дані готові. Почуваю себе немов на полігоні в Хабаровську. Для мене завше стрільба була сповнена спортовим запалом. Так і тепер. Починаю пристрілювати однією гарматою і врешті:

— Батерія, вогонь!

Чи було там що в тій клуні чи ні, але від першого залпу вона осіла. Другий залп розкидав землю й уламки дерева. Від клуні лишилась лише невиразна пляма та хмара пороху й диму.

Негайно ж ворог відкрив вогонь по пункті спостереження третьої батареї, силою трьох своїх. Я одразу ж відмітив їх на моїй мапі. Одна з них мені вже була відома, а дві інших щойно тоді себе виявили. Відмічені нові батареї ворога я передав у штаб. Я дістав наказ відкрити вогонь по меті черга два, згідно з моєю схемою. Вже не пристрілюючись, переносу вогонь. Невдовзі ввесь дивізіон відкрив вогонь. За ним другий, третій. А там і сусідні полки. Кожен обстрілював свій сектор. Ворог відповідав. В повітрі гул, а навкруги гуркіт від сотень розривів. Здавалося, що небо не небо, а якась реальна матеріальна покривка вібруючих звуків. Вогонь третьої батареї перебрав її командир, а я вів безперервне спостереження й наслідки передавав у штаб. Мій пункт поза обстрілом. Ні одне стрільно не впало ближче, як за п'ятдесят метрів.

— Бачите, як воно добре, що ми лазили рачки? Тепер сидимо немов у театрі та спостерігаємо. — Обличчя навколо були веселі, настрої добрий. Спостерігаючи за ворогом, розвідники перекидалися дотепами. Навіть телефоніст висунувся із своєї дірки та брав участь у жартах. Увечері мене викликав до себе командир дивізіону.

— Жонатий?

— Так.

— Жінка де?

— У Києві.

— Одпускаю на ніч. Перед світанком щоб був на місці. Візьми ординарця з собою.

Другий раз йому не довелося повторювати. Цю ніч я ночував дома.

* * *

Потроху ми обжились на позиціях. Вкопались у землю й поприсипали землею трупи невідомих солдатів з попередніх боїв. Ніхто не збирав цих трупів, ніхто ними не цікавився, тож ми присипали їх землею, щоб забезпечити себе від смороду, що все збільшувався.

Багато було балачок півголосом з приводу цих невідомих трупів. Та ще більше балакалось про те, що німецьких трупів ми не бачили. Очевидно, німці своїх побитих забирали навіть при відступі.

Після декількох невдалих спроб вислати артилерійську розвідку в район розташування ворога, ці спроби були припинені. Далі як до передової лінії піхоти нікого не посилали. Там ми мали свій пункт і офіцери по черзі ходили на зв'язок з піхотою.

Всі вже знали, що Київ напередодні здачі. Німці вже зайняли село Мишоловку, були отут перед нами на Васильківському шосе в Гастомелі, Димері, Горностайполі. З дня на день очікувалось їхнього прориву на Остер та на лівий берег Дніпра, десь нижче Києва. Всі, звичайно, цікавились, що буде з нами, коли Київ оточать. Одні пророкували оборону до останнього солдата, а інші були тієї думки, що нас своєчасно виведуть, і то чомусь обов'язково на Вороніж.

Перспектива відступу зовсім мені не посміхалась. Я твердо вирішив, що далеко за Дніпро не піду. Була навіть думка зробити так, як робила наша піхота. Від цього мене втримувала наявність жінки й дітей у Києві.

Чим тривожніші чутки надходили, тим спокійніше я себе почував. Страху від німців я не мав, а тому полону не боявся. Кінчати ж війну в Києві здавалося буде найлегше.

Тим часом артилерійські обстріли від ворога майже припинилися. Лише іноді німці прочісували мінометним вогнем запілля нашої піхоти. Одного разу, вертаючись з позицій піхоти, я потрапив під такий обстріл, вскочив у якусь яму й переждав, поки вогневий вал перекотився через мене й обстріл припинився.

Іншим разом я спостерігав у бінокль, як два червоноармійці потрапили під такий обстріл. Замість того, щоб залягти, вони побігли в долину, від шосе. Як вони швидко не бігли, а розриви все падали навколо них. В результаті один був поранений, а другий зійшов з глузду.

— І як його з глузду не зійдеш? Ми ж знали, що він нас не бачить, а стріляв увесь час по нас. Я мабуть і лишився при розумі лише тому, що мені руку порвало,— розказував поранений.

На пояснення, що по них ніхто не стріляв і що то вони з дурної голови самі бігли на розриви, замість того щоб пропустити лінію вогню, поранений сплюнув і зауважив.

— Еге. Треба було бути там та й пропускати через себе вогонь. Залягти під мінами це не те, що дивитись, як інших б'ють.

Іншим разом у мене був такий випадок: Розвідник Василь, що орудував стереотрубою, якимсь уранці покликав мене до стереотруби та й каже:

— Ану, товаришу командире, гляньте. Що воно там таке?

— Крім лісу, нічого не бачу,— відповів я, відрегулювавши стереотрубу під свої очі.

— А ви подивіться уважніше в правий горішній кут.

Глянув я у вказане місце і мій погляд зачепився за прапор, що злегка коливався на тлі лісової зелені. Прапор був двокольоровий і так немов би жовто-блакитний.

— Ні, я таки нічого не бачу,— відповів я Василеві та повернув стереотрубу в інший напрям.

Того ж самого дня Василь показав мені німецьку летючку. В ній було звернення до солдатів Червоної Армії в російській мові. Текст летючки був настільки дурний, що я розсміявся. Подер її і порадив Василеві більше не підіймати.

— Хочеш прочитати, то прочитай. Найкращий спосіб сидати біля неї до вітру. Сидиш і читаєш. А кінчив, то й використати можна, ніхто тобі це за зле не візьме. З того часу я завжди в моїх подорожах до міста брав Василя з собою за ординарця. Балачок я унікав, але ми розуміли один одного без слів.

Отак потроху воювали ми, обороняючи Київ. Кожен влаштувався, як можна найзручніше. На моїй могилі нарито стільки траншей і сховок, що можна було не боятися раптового обстрілу. Деякі з наших траншей були навіть накриті шпалами та шаром землі. Жили ми, так би мовити, як кроті. Вилізеш з-під землі на світ Божий і вигріваєшся на сонечку. Ну, а вечірком, час від часу, і чкурнеш на сімейний фронт, як казав Лівшиц. Можна сказати без особливих турбот минав час.

ВІДСТУП І ОСТАННІЙ БІЙ

Чутки про відступ почали підтверджуватись. Один по одному знімались артилерійські полки й кудись відходили. Одно-го вечора на моє прохання поїхати в місто командир штабу відповів:

— Сьогодні не можна.

Цієї ж ночі ми залишили наші позиції. Перед самим відступом мене викликали в штаб полку й я дістав наказ перебрати обов'язки помічника начальника штабу полку. У штаб полку я вирушив, взявши з собою Василя за ординарця. Коли я прибув у штаб, усе вже було готове до вимаршу. Штаб вирушив негайно й мав біля ланцюгового мосту чекати решту. Про мету і напрям відступу ніхто нічого не знав.

Ми поїхали кіньми через Київ. Підкови цокотіли по асфальті, а в голові — рої думок. Не находячи сам для себе відповіді на цілий ряд сумнівів, я вирішив орієнтуватись по обставинах.

Якщо це загальний відступ, то десь треба відстати, в крайньому разі за мостом і вплав через Дніпро. Якщо відступ не загальний, то треба зробити так само, але так, щоб ніхто не догадався, де я подівся. Василь увесь час тримався якнайщільніше до мене. Мені навіть здавалося, що він вгадує мої думки й боїться лише, щоб не відстати.

Перед мостом ми зупинилися. На міст безперервно йшли частини різного роду зброї, а найбільше артилерії, підходили з усіх напрямків. Колони у відступі створювали перешкоду рухові. В повітрі був безперервний галас від криків та лайок.

— Якщо так затягнеться до ранку, то буде що німцям бомбардувати, — зауважив начальник штабу.

— Та буде, — відповів я. — Але сподіваюсь, що ми проскочимо, бо он я вже бачу авто нашого командира полку.

Авто, в якому сиділи командир і комісар полку, порівнялось з нами й ми почули наказ.

— Як тільки над'їдуть наші польові кухні, то їдьте за ними через міст. По той бік Миколаївської Слобідки виберіть місце на снідання й там зачекайте решту. — На запитання про дальший напрям маршруту, командир нічого не відповів, а комісар визвірився на начальника штабу.

— Ви що? Не зрозуміли? Вибрати місце для півгодинного постюю. Та щоб снідання було готове. Це ваше перше бойове завдання на лівому березі.

Загальна колона, що була зупинилась, рушила далі, а з нею й авто нашого командира.

Незабаром над'їхали наші кухні та відділ зв'язку. Ми втерлись у загальну колону. Поволі рухались мостом, час від часу зупиняючись, бо шосе за мостом вужчало. Перед кінцем мосту знову крики, лайка, матюки.

Якось воно все це не в'язалося з передранковими сутінками й туманом, що підіймався від води. Туман же того ранку був густий-густий. З мосту не було видно ні початку, ні кінця. Здавалося, що ми йдемо якоюсь повітряною дорогою кудись у безвість. Настрій був препаскудний.

Ми йшли поволі. Починало світати. За нами від Дніпра котився туман і згустками осідав поміж хатами Слобідки. Туман з Дніпра змішувався з русанівським. Обидві хвилі туману немов би зустрічались на шосе й огортали нас вогкою пеленою. Лише стукіт коліс та підков проривав туман, нагадуючи про колону, що тягнулася за Дніпро.

Якось раптом туман почав підійматись. Підіймався він поволі, цілком подібно як підіймається завіса в театрі. З-під цієї завіси виринули спочатку кінські ноги. Потім стало видно ноги вершників, а далі й самі вони немов би народжувались з туману. Ще деякий час висів туман понад нашими головами. Їхали ми широким прорубом у сосновому лісі. Слобідка лишилась позаду.

— Товаришу начальнику штабу! Ось добре місце,— вказав я ліворуч від шосе. Навіть не глянувши в указаному напрямі, він подав команду й ми звернули під сосни.

Зупинились ми на місці, де ще недавно стаціонувала якась частина. Після них лишилися столи та лави, побудовані з обаполів ще свіжих сосон.

Послабивши попруги, ми порозлягались на глиці під віковими стовбурами. Лежав я, дивився у ранішнє небо та пригадував ці ж самі сосни, піщані горбки під ними й себе в дитинстві...

* * *

Тоді шосе ще не було. Лише широким прорубом через сосновий ліс тяглася піщана дорога. Праворуч, якщо йти від міста, ліс тягнувся до Броварів і далі. Ліворуч за лісом було поле і Старик. За Стариком Русанівська, Матвіївська та ціла низка інших дніпрових заток, що весною зливались у суцільне море води навколо Труханового острова.

Як тепер бачу. Понад смугою лісу йшов гурт хлопчаків.

— Може вже годі йти?

— Та може й годі. Звідси вже ніхто не почує.

Гуртком хлопчаки посідали під величезною сосною й найменший, а це був я, почав розв'язувати торбу. Голови схилилися,

а в очах була нетерплячка й цікавість. Поволі я вийняв з торби хліб, в'язку червоної редьки, скляну баночку з сіллю та ніж.

— Поснідаємо,— сказав я.

— Та ти покажи, потім будемо снідати.

— Ні. Спочатку поснідаємо, а тоді вже й покажу.

— А де ти його купив? — ріжучи хліб, спитав Гліб.

— А скільки заплатив? — поцікавився Тарас.

— Так тобі й продали? — запитав Володя.

— Отак і продали. Заплатіть вісім карбованців, то й ви купите. Там ще є,— відповідав я, жуючи посолону редьку.

— Знаєте той магазин, що торгує живими рибками, гачками та набоями до мисливських рушниць?

— А якже, знаємо. Це на Фундуклівській.

— Та там. Аджеж другого такого магазину в усьому місті нема. Зайшов я в той магазин купити собі гачків на верховодку. Дивлюсь, а він лежить. Та не один, а декілька. Взяв крайній, розглядаю.

— Що, може хочеш купити, синку? — запитав мене продавець.

— Та хотів би. А скільки він коштує?

— Всього вісім карбованців,— відповів він сміючись. — Я вже й гачків не брав. Простісінько я побіг додому. Перелічив усі свої гроші, знайшов ще цілого карбованця в кишені батькового пальта, але все ще було мало. Тоді я до Юрка. Він теж повітягав усі свої заощадження. Отак ми склалися на вісім карбованців сорок копійок. Правда, Юрку? — звернувся я до хлопця, що сидів біля мене й саме дожовував кусень хліба.

— Раз кажеш, то правда. А тих сорок копійок я в маминій торбинці знайшов. Якраз вистачило на пістони.

Витерши рукою рота, а руку об штани, я витяг пакунок з торби. Розгорнув ганчірку й витяг пістоль. Далі почав витирати тією ж ганчіркою плями оливи на ньому.

— Дивись, і шомпол.

— А як же без шомпола? Це ж козацький. — Пістоль пішов по руках.

— Та який же він козацький? Дивіться. Тисячу вісімсот п'ятдесят шостий рік. А далі щось про його імператорське величство написано.

— Ну то й що? — обуривсь я, вириваючи з рук критикана пістоль.

— Нехай буде й тисяча вісімсот п'ятдесят шостий. Але бачиш, він набивається з дула. Бачиш, ось і шомпол. А пістон ось тут кладеться. Може він і зроблений імператорським величством, але чисто як козацький. Видно, козаки вчили те величство, як

його зробити. Ми лише самими пістонами стріляли та й то він тушить свічку на яких сім кроків. Ось зараз самі побачите, як він стріляє, — вступився за пістоль Юрко.

Поки Юрко обороняв придбану нами «козацьку» зброю, я дістав порох та дріб. Сидів я й не озиваючись ще на ряд запитань, заряджував пістоль. Коли вже пістоль набито, я встав і одміряв п'ятнадцять кроків від стовбура сосни, на яку повісив свою кепку.

— Ну, хто стріля перший?

Ніхто не виявив бажання.

— Як? Ніхто не хоче стріляти? Ану, Володю, бери. Ти у нас найвищий.

Володя не ворухнувся.

— А може почнемо з найменшого? — обізвався Тарас.

— Правильно. Найменший мусить починати. Та воно й краще, щоб власник починав, — загули всі хором.

Якось воно було страшно стріляти перший раз в житті, тож я, відтягаючи неухильне, звернувся до Юрка:

— Юрку! Ти теж власник цього пістоля. Може хочеш першим?

— Та моїх там усього один карбованець і сорок копійок. Ні, Костю, ти справжній власник, а не я. Ти й починай.

Нічого не лишалось мені, як стріляти першому. Став я на одне коліно. Цілюсь і все не наважуюсь притиснути спуск. Думав уже спустити руку й перепочити, як почув:

— Не стріляй. Он уже рука труситься.

Почувши таке, притискаю спуск і гримнув стріл. Оддача була така, що я не втримав пістоль і він вдарив мене курком по губі. З переляку я випустив пістоль з рук. З губи текла кров.

— Руку треба було тримати випростаною, а ти її дуже зігнув.

— Ні, рука мусить бути зігнутою. То він мабуть забагато пороху насипав. А може пижа затісно забив. Тато мій казав, що як затісно забити пижа, то може й розірвати. Он торік на полюванні...

— Попав! Попав у саму середину! — кричав Юрко, радісно розмахуючи кепкою.

Всі, а в тому числі й я, забули за мою губу й почали розглядати кепку. Дійсно, в ній було декілька дірочок. Дірочки ті оглянув кожен і вирішено, що я таки попав у шапку, а що губу розбив, то це пусте. З неї й так вже кров перестала йти.

* * *

Хоч було це й дуже давно, але ці події, під цими ж самими соснами, на цій самій глиці, немов щойно відбулися.

Туманові вже й слід пропав, а з-за Дніпра віяв легенький вітрець, пробігаючи шелестом у соснових кронах, під якими вже зупинився ввесь наш полк.

Поки ми снідали, рух на шосе майже припинився. Очевидно Київ лишили не всі. Поснідавши, ми рушили далі. Голову нашої колони зупинив мотоцикліст, що хтозна звідки й взявся.

— Яка частина? Де командир полку?

Поки він зустрівся з командиром полку, то ми вже знали, що Остер німці взяли та йдуть на Козелець. Нашим завданням, що привіз мотоцикліст, було йти форсованим маршем на підтримку частин, які стримують цей прорив на Лівобережжя. Також ми взнали, що ця німецька армія є під командою якогось генерала чи маршала Бока та що вони мають велику кількість танків. Мені здавалося, що краще вже прикривати відступ, ніж самим іти кудись від Києва. Яка ж та армія Бока та скільки вона має танків, мені було абсолютно байдуже.

* * *

Тягачі гудуть. Вогневі чоти на гарматах. Телефоністи на двоколках, а ми на конях. Обідали за Семиполками. Звідси польовими дорогами ми просувалися в напрямі шосе Остер-Козелець. Раптом стали.

— В чому річ? Що трапилось?

— Бензини! Нема бензини.

— Займати бойові позиції! — надійшла команда.

Рештками бензини розвернувся полк у бойовий порядок. Я одержав наказ обминуте село Святе та якомога далі на північ влаштувати передовий пункт спостереження полку.

— Село Святе це вихідний пункт нашої піхоти. Наступне село вже в районі передових ліній,— пояснив мені ситуацію начальник штабу.

Тим часом починало темніти. Звідкись вилетів німецький розвідувальний літак. Він не поспішаючи кружляв понад нашими головами. Навкруги — жодного руху. А довгоногий німецький розвідувальний літак, немов той комар, літав понад нашими головами, вибираючи те місце, яке легше вкусити.

Один з чотирицивкових кулеметів нашого прикриття, що був умонтований на ваговозі, почав поволі рухатися з купою гілля, що його маскувало. Ми уважно слідували за рухом кулемету, що ловив на приціл розвідника.

— Зіб'є, чи ні? Всього ж триста метрів над землею, а може

й того нема.

— А то думаєш, з дикти зроблено?

В цей час кулемет загарчав і загавкав, розриваючи відносну тишу. За ним обіззався другий, третій. Враження на літак це не робило ніякого. Він так, начебто це було не до нього, пролетів над нашими головами і, зробивши велике коло, зник за селом. Здавалося, що він сів десь поза хатами.

Розвідка й телефоністи рушили виконувати щойно отримане завдання. Їхали ми садами через поламані плоти, обминаючи хати. Ані живої душі. Лише дерева з пообчухрваним гіллям, подавленими під ними яблуками та обгризеною кіньми корою.

Вже зовсім стемніло, коли ми наблизились до села Святе. Обминули ми його зі сходу й пішли городами. Праворуч у темряві бовваніли контури сусіднього села. Все частіше доводилось об'їздити порожні окопи.

— Мабуть наші пішли вперед,— сказав мені командир зв'язку.

— Мабуть,— кинув я коротку відповідь і ледь стримав свого коня, що хропучи скочив убік. Стримавши повернув я його в потрібному мені напрямі. Кінь хропів, тремтів, а йти не хотів. Я скочив з коня та намагався розгледіти в темряві причину його переляку. Але, що не зроблю крок вперед, він мене тягнув назад. Нарешті я передав комусь повід і пішов сам. За декілька кроків я наткнувся на розбиту двоколку, в уламках якої лежав труп. В оглоблях лежав мертвий кінь з розірваним животом, а поверх нього другий труп червоноармійця, що немов би заглядав у черево коневі. Я повернувся і розказав командиріві зв'язку те, що бачив.

— То може наші тут відступили?

— Може. В усякому разі нам треба бути дуже обережними, щоб і ми не заглядали своїм коням у черево. Пам'ятаєш, як начальник штабу не дав конкретної відповіді на запитання, де ворог?

— Він казав, що самі побачимо.

— Товаришу командире зв'язку! У нас лишилася лише одна катушка дроту,— перебив нашу розмову сержант.

— Чую. Двоколку відправте назад.

Деякий час ішли ми, не сідаючи на коней, і зупинились біля берізки, що самотньо стояла в полі. Навколо свіжовикопані окопи. Віддаю наказ зупинитись тут, а коней відвести в село.

Тількищо наші коні зникли з очей, як нічну темряву, що вкривала сусіднє село, розірвали спалахи, а тишу постріли мінометної батареї. Характерний шелест повітря й майже одноразово розриви декількох мін навколо окопу, в який ми сховались. Це була найостанніша інформація про місце знаходження ворога.

- Здається, це по нас стріляють.
- Та воно щось подібне. Ліпше, мабуть, забратись звідси, поки ще темно.
- Помічник начальника штабу, до телефону!
- Взявши трубку, я почув голос начальника штабу.
- Хто стріляє?
- Я певен, що стріляють по нас. А хто стріляє, не видно.
- Де ви? — був наступний запит.
- На східньому краї села Святе.
- Яка віддаль до села?
- Так метрів з двісті. Навколо рівне поле. Ми зупинились тут, бо вийшов телефонний дріт. Думаю, що треба перенестись на край села.
- Так і робіть.
- В селі Святе ні своїх, ні чужих. Вчора тут був бій,— повідомив сержант розвідки, повернувшись з села.
- Звідки ви це взнали?
- Та люди ж у селі є? Вони мені й розказали.
- Добре. Завтра побачимо, а зараз відходьмо на край села.
- Сержант зв'язку з телефоністами пішли перекладати дроти, а ми попрямували в село. Тількищо ми дійшли до перших хат, як розірвалася світляна ракета й мінометна батарея ворога знову відкрила вогонь по тому місці, де ми щойно були. Окопи навколо тієї берізки очевидно були вже раніш пристріляні, бо дуже вже влучно німаки били по них.
- Вчасно відійшли,— зауважив я.
- Та вчасно. Треба бути обережнішими. Накриють на рівному, то й схватись ніде,— погодився зі мною командир зв'язку.
- Тепер уже не накриють. Петренко, ви певні, що в селі ворога нема?
- Я балакав з жінками. Вони казали, що ні своїх, ні німців.
- Де ви тих жінок зустріли?
- По хатах. Цілими днями сидять у бліндажах, а як стемніє, то й вилазять по їжу. Я, знаєте, заглядав у такий бліндаж. Декілька сімей мабуть його копали, а тепер сидять усі разом. Кажуть, що третій день уже тут бої.
- Біла першої ж хати ми зустріли розвідку третього дивізіону. Вони теж нічого не знали, але мали телефонний зв'язок налагоджений.
- Коли вже почало світати, я поїхав з декількома розвідниками оглядати околицю. В селі ми зустріли батальйон нашої піхоти, що йшов розстрільною.
- Що вам відомо про розташування ворога? — запитав я

командира батальйону.

— А те, що й вам.

— Тобто нічого?

— Та чого там нічого. Я оце веду свій батальйон займати це село.

— Як займати? Та воно ж наше.

— А хто його знає, наше чи не наше. Вчора послали сюди один батальйон, то повернулося півсотні. Після того пішов другий і ніхто не вернувся. А оце тепер я веду третій. Куди веду, і сам не знаю.

— А ви далеко не ведіть і зберігайте зв'язок з нами. Ми вас в разі потреби підтримаємо. Та й нам веселіше буде. Бодай знатимем, що піхота перед нами. Он уночі наша розвідка, цебто ми, просто на німців вилізли. Добре, що ніч була темна, а якби це було вдень?

— Вдень може б ви й не вилізли на них. Кому ж вмирати хочеться?

Побажавши йому успіху, я поїхав оглянути північносхідній кут села. В одній з хат, на краю села, я вирішив улаштувати свій пункт спостереження.

Майже весь день пройшов спокійно. Десь на заході точився бій. Гупала артилерія, рвалися стрільна й безперервно торохкотіли кулемети. Перед вечором ми обстрілювали сусіднє село без видимої причини. Стежачи за розривами, я бачив, як виникали пожежі, але жодного руху ворога не помітив.

Перед вечором повз нас проїхала протитанкова батарея та зупинилася на городах. Ніч пройшла спокійно. Лише безперервно рвалися ракети, кидаючи яскраве світло на парашутах. Цієї ж ночі ми взнали, що командир і комісар полку виїхали в тил на розшуку бензини. Тепер командував полком начальник штабу, а я виконував його обов'язки. Моє місце перебрав командир зв'язку. Передаючи йому розвідувачів, я залишив при собі Василя й замінив його рушницю на ручний кулемет.

— І пощо мені навантаження? — спитав Василь, коли ми лишилися удвох.

— Очевидно, я щось думав, коли доручив тобі «дixтяра».

— То ви ще збираєтесь воювати? — вирвалось з Василевих уст, і він з недовірям глянув на мене.

— Воювати чи не воювати, але все може статись. Хочеш з халепи вилазити разом, то міцно тримай цього «дixтяра» й будь завжди біля мене. Не хочеш, то я й сам собі раду дам.

— То ви б так і сказали, — повеселішав Василь.

На світанку другого дня ми помітили рух ворожих танків у східньому селі. Ми негайно відкрили по них вогонь. У відповідь

не впало на нас ані одного пострілу.

В полудень на пункт прибув колишній начальник штабу, теперішній командир полку. На мій запит про ситуацію, він лише глянув на мене й сказав:

— Все по-старому. Розпоряджень жадних. Маємо лише фугасні стрільна, та й то в невеликій кількості. Відступати нема куди та й нема чим.

— Як, ще й досі нема бензини?

— А ти думаєш, що вона буде?

— А як же ми в разі наступу рушимо? — Він лише здивовано глянув на мене.

— Виходить, наше становище пікове?

— Якщо хочеш, то пікове. Кожен відступ, без бензини, це залишення матеріальної частини ворогові. Без наказу я цього не зроблю.

— То нас німці заберуть у полон.

— А що я можу зробити? Чи ви собі уявляєте, що означає залишити матеріальну частину цілого полку?

— Та я уявляю...

— Якщо уявляєте, то нащо ставити такі питання?

— А що нам робити? У нас тут матеріальна частина така, що ми її й на конях вивеземо.

— Зрештою, ви тепер начальник штабу. Проте, без наказу я не раджу відступати.

На цьому моя остання розмова з будь-яким начальством закінчилася. Я був задоволений, що мене лишили на моєму пункті, а не відтягнули туди, де в такій ситуації я мусив би бути начальником штабу.

На обід до нас прийшов командир протитанкової батареї. Перше, чим він поцікавився, то чи ми маємо ще спирт, т. зв. ворошиловські порції.

— А то, знаєте, в роті все пересохло. Добре вам тут у холодку, а ми он у соняшниковому бадиллі сидимо. Сховатись нема де від сонця. То як, є що випити?

— Може пообідаєте з нами? — запитав я його, не відповідаючи на його питання.

— А ворошиловську дасте?

— Якщо є, то дістанете.

Крім юшки Василь поставив на стіл склянки. Ми випили й пообідали, а далі сиділи та й балакали. Говорили ми, звичайно, про те, що нас оточує.

— Я, знаєте, не вперше з танками маю діло. Ніколи

не стріляю в простір, отак, як ви сьогодні. Я їх підпущу, а тоді прямою наводкою як дам, як дам. То так черепки й сіплються.

— Які черепки? — спитав хтось.

— Та з танків. Як добре попасти, то... — В цей час почулося:

— Танки! Танки йдуть!

Не встигли ми вискочити з-за столу, як рвонуло стрільно під вікном. Хата вся задрижала, а рама вікна брязнула на підлогу. Я вилетів одним духом на горище, ще помітивши, як наш гість «прямою наводкою» зачепився за раму вікна і впав на долівку. З горища я побачив, як його протитанкова батарея галопом летіла повз нас, збиваючи куряву на дорозі.

Сім танків виповзли з сусіднього села й навкосо зблизилися до нас. За танками йшла піхота. Танки стріляли по селі, а піхота лише йшла.

Наша артилерія відкрила вогонь, на мою вимогу, по вже приготованих цілях. Я дивився на розриви й мені здавалося, що все відбувається наче на екрані. Розриви наших фугасних стрілен рвалися, викидаючи вгору фонтани землі. Між тими розривами пересувалися фігурки німецьких солдатів.

Зв'язок з вогневими позиціями урвався. Я зліз з горища й мене оточили всі, що ще були тут.

— Нам треба відступати на вогневі позиції,— сказав начальник розвідки.

— Жадного зв'язку з вогневими позиціями нема,— повідомив начальник зв'язку.

— Немає? — немов би не знаючи, крикнув я. — Негайно налагодити. Розвідка, по місцях! Чого збилися, як овечки? Ніякого відступу!

Всі ці мої команди подіяли негайно. Начальник розвідки зник за рогом клуні. Командир зв'язку перебіг дорогу й пірнув у грядку кукурудзи. Решту — як корова язиком злизала. Лишилися лише я та Василь.

Я знав, що німецькі танки вже десь мусли бути в селі. Я прислухався, але нічого не чув. Потім підійшов до телефону і взяв трубку.

— Нащо вам телефон?

— Попробую, може зв'язок відновлено.

— Який зв'язок?

— Як то який? Та з вогневими позиціями. Я ж наказав відновити!

— А я думав, що ви давали ті накази лише для того, щоб люди розбіглись та й дбали самі за себе. Я й сам ледь-ледь не побіг. Он подивіться,— і Василь поманив мене пальцем до вікна, біля якого стояв.

На подвір'ї валялись торби, в яких давно вже не було про-тигазів, телефонні катушки, рушниці, каски та всякий інший військовий реманент. Все те, що перед тим було в руках, на головах та плечах підпорядкованих мені людей.

— Он бачите, як вони ваш наказ виконали?

Запала мовчанка. З півгодини ми прислухалися, чи нема вже німців поблизу. Сонце немов би застигло в небі й ніяк не хотіло спускатися за обрій. Нарешті мені таке очікування надочу-чило. Я сів на лаву. Мій погляд зупинився на склянці, що не була розбита.

— Пий! — простягнув я склянку Василеві, наливши її з моєї баклажки.

— Пийте ви, а мені потім наллете.

— Як хочеш. — Випивши, я налив склянку знову і про-стягнув її Василеві. Коли він випив, я розпочав першу нашу від-верту розмову.

— Скоро вже буде темніти. Думаю, що нам краще сидіти тут. Прийдуть, то заберуть у полон. Не прийдуть до темноти, то будемо шукати дороги додому. Цю місцевість я добре знаю. Ми й без мосту переправимось на правий берег Дніпра. Що ти на це скажеш, Василю?

— А як свої прийдуть?

— Як свої прийдуть, то буде кепсько. Принаймні мені.

— Я тепер розумію, нащо ви дали мені цей кулемет. Свої тепер страшніші ніж німці.

— Що, боїшся?

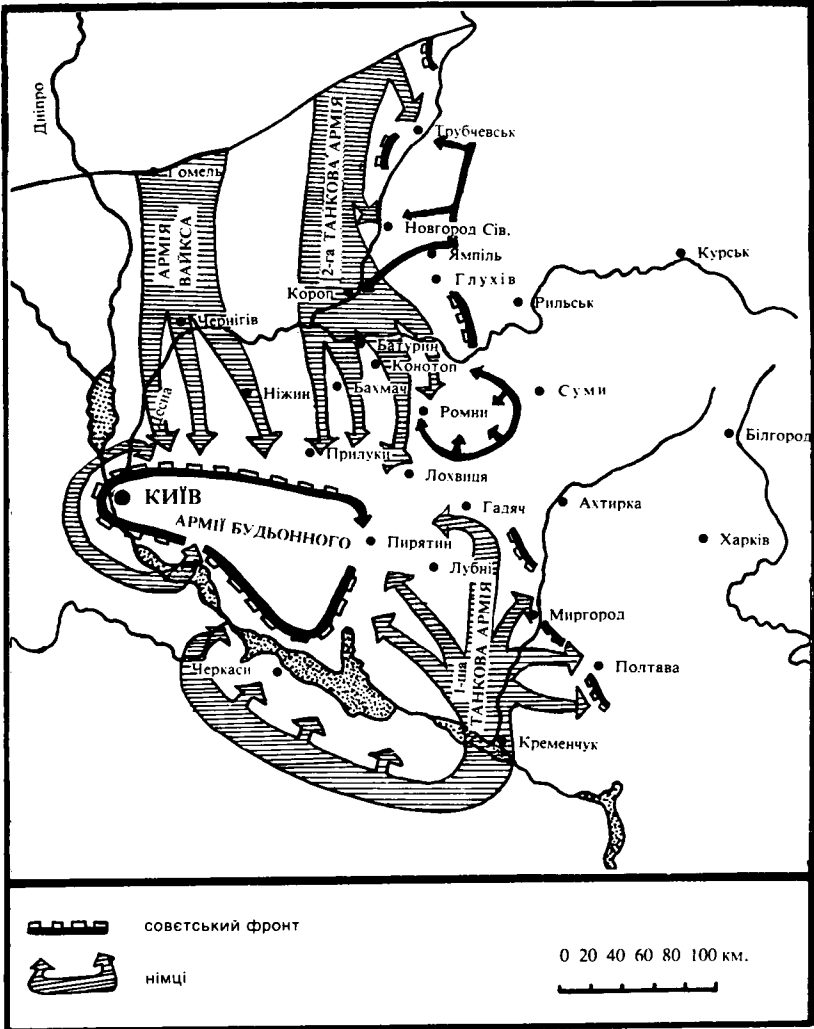
— Боятись не боюсь, але нехай вже ліпше не приходять. Та звідки вони й прийдуть? Німці мабуть уже й Семипілки взяли. Дивіться, яка тиша навколо.

— Знаєш що? Лізьмо краще на горище, там бодай сіно є.

Вилізли ми на горище й полягали в сіно. Сонце вже майже спустилося до обр'ю, як ми почули, що їде танк. Визираю в дірку солом'яної стріхи. Танк поволі сунеться вулицею, а за ним до двох десятків солдатів. Огорожі навколо садиби не було й танк заїхав просто перед двері.

— Рус! Рус! Здавайся! — кричить німак з танка, а піхота обережно підходить до дверей. Я глянув на Василя, а він на мене. Василь зліз з горища без кулемета, а я з усім спорядженням, що

КИЇВСЬКЕ ОКРУЖЕННЯ ЧА
від 10 до 26 вересня 1941 р.

**Схема Київського оточення радянських армій
 німецькими танковими дивізіями**

було на мені.

Лише що ми з'явилися у дверях, як одразу вся зброя, враз із гарматою на танку, була спрямована на нас.

— Генде гох!

Нас обступили колом, тримаючи зброю напоготові*.

У РУКАХ «ВЕРМАХТУ»

Я стояв з піднятими руками серед спрямованих на мене автоматів та й думав: «Невже ми такі страшні? Два десятки молодих озброєних до зубів солдатів тримають нас на прицілі своєї зброї й немов би бояться підійти».

Нарешті з кола, що оточувало нас, простяглося дві руки. Одна з них схопила за кобурку з моїм наганом, а друга ножом перерізала ремені, на яких вона висіла. Після цього підступив власник інших двох рук. Він зняв з мене пояс, польову торбу й бінокль.

Після мого роззброєння вони обмацали наші кишені. Я помітив відпруження на їхніх обличчях. Гармата на танку теж перестала пильнувати нас своїм оком і розглядала щось понад нашими головами.

— Чого ви їм нічого не скажете? Ви ж знаєте по-німецькому.

— А що я їм буду говорити? Та й ти краще помовч.

Ця комедія з моїм роззброєнням так вразила мене, що я ніяк не міг зібратися з думками. Я навіть не міг зосередитись настільки, щоб зрозуміти бодай одну фразу з їхніх розмов.

Після обшуку в хаті та навколо неї, німаки зібралися біля танка. Танк рушив, а з ним і ми. На перехресті вулиць стали. Один високий молодий німець підійшов до мене. Спочатку він лише розглядав мене. Потім схопив мене за петлицю й почав виривати кубік, що досі ще там був.

— Якщо вам потрібен і другий, то я можу його вам зняти,—

* І адянські армії, які боронили Київ і лінії Дніпра, опинилися у великому німецькому кітлі у вересні 1941 р. Праве німецьке крило цього оточення — 1-ша танкова армія фон Кляйста пройшла Дніпро біля Кременчуга й звідтам наступала прямо на північ. Ліве крило цього оточення становили німецькі армії, що захопили Білорусь і наступали з Чернігова та Конотопу на південь назустріч армії фон Кляйста. 13 вересня оба крила зустрілися біля Лохвиці на Полтавщині. До кінця вересня оточені радянські війська боронилися, а тоді здалися в полон, разом біля 665 тисяч вояків. За час війни попало в німецький полон близько 6 мільйонів вояків радянської армії (точної статистики полонених немає). Біля дві третини полонених загинули в полоні від голоду, виснаження й недуг, чи були розстріляні охоронцями й наглядачами.

зауважив я, витягаючи кубік з іншої петлиці.

— Ви знаєте німецьку мову? — здивовано й червоніючи запитав мене цей довгов'язий юнак.

— Не дуже, але все ж таки досить, щоб бачити смішну сторону подій,— сказав я вже лагіднішим голосом і навіть, здається, всміхнувся, спостерігаючи його зняковіння.

— Ні, мені досить і одного. Я потребую сувенір. Лишіть собі другий.

— Якщо ви потребуєте сувенірів, то я вам дам більше. Ось вам цілий комплект. — Я витягнув всі мої кубіки з бокової кишені. — Беріть, я їх не потребую.

Танк рушив. Молодий німак ішов біля мене мовчки. Здалеку почувся відгомін бою, що знову десь розгорівся. Сутінки, що вже оповивали село, раптом прорвалися спалахами. Наша артилерія почала обстрілювати село. Іду, а в голові роями кружляють думки. Ніяк не можу вкласти собі в голову, що я вже скінчив воювати за Сталіна.

— Ви кадровий, чи з резерви? — перервав мої думки довгов'язий.

— Резерви. Але тепер все одно. Я полонений.

— А що ви робили до війни?

— Викладав зоологію.

Настільки нежданою, очевидно, була для нього моя відповідь, що він зняв каску й витер хусткою лоба.

— А я студент віденського університету. Був, звичайно. Бо тепер я вже солдат великого Райху та в університет навряд чи доведеться повертатись, — відрекомендувався він без мого запитання.

В тоні його я відчув жаль та іронію. Жаль, без усякого сумніву, за університетом, а іронію в словах про «великий Райх». Перше було мені зрозуміле й близьке. Я сам відчував жаль за перерваною науковою роботою й за затишними лябораторіями, що лишилися десь позаду лише як спогад, по той бік лінії, яку я щойно перейшов. Але іронія в його голосі мені була незрозумілою.

В той час мені здавалося, що вся Німеччина, а в тому числі звичайно й Австрія, об'єднані одним могутнім поривом до єдності якраз у тому, що цей студент називав «великим Райхом» з неприємними нотками іронії в голосі.

Таке моє переконання — це був наслідок органічного недовір'я до всього того, що подавала радянська пропаганда про насильне приєднання Австрії до Німеччини. Також до цього спричинилась невідома в той час мені ще суть німецького націонал-соціалізму. Всім його негативним рисам, в устах радянської пропа-

ганди, ми не вірили. Натомість позитивні риси, не маючи знайомства з першоджерелами, самі видумували, бажаючи їх бачити в єдиному можливому супротивнику імперіяльної, а звідси й ненависної нам Москви.

Вже зовсім стемніло, коли ми зайшли у великий сад на краю села. Між деревами колом стояли танки. Мене й Василя завели в це коло й приєднали до групи полонених. Дехто з полонених сидів, але більшість лежали на землі й мирно спали.

Василь розіслав свою шинелю й запропонував мені лягати. Спати мені не хотілось і тому я лише сів. До нас підійшов німецький унтер і запитав:

— Офіцери між вами є?

— Так,— відповів я й підіймаючись помітив здивування на обличчях полонених. Так немов би їх дивувало, що я признаюсь до офіцерського рангу.

Унтер повів мене на другий бік кола, де біля вогнища стояла група офіцерів. Мабуть фронтова лінія десь далеко. Біля неї вони вогнища не розкладали б, подумав я.

— Офіцер?— запитав мене один з гурту, підходячи до мене ближче й виймаючи бльокнот з кишені.

— Так, офіцер,— відповів я.

На цілий ряд запитань, поставлених мені байдужим голосом, я в тон йому відповідав коротко. Той же самий унтер відвів мене на старе місце. Ліг я біля Василя й, дивлячись на зірки в небі, думав про все те, що вже сталося й що ще може статися. Полоненим, чи навіть арештованим, я ще ніколи в моєму житті не був. Отже ніяк не міг увійти в ролю людини, що сама від себе вже не залежить. Ця нова ситуація для мого я була гнітюча.

* * *

Прокинувся я від дотику Василевої руки. Починало розвиднюватись. Навколо сиділи й стояли потягаючись полонені.

— Що, ведуть кудись?— запитав я Василя.

— А чорт його зна, що він хоче. Он той кричить щось до нас, а я не розумію. — Василь показав мені рукою на німця. Тут я почув, що він вимагає, щоб ми встали й построїлись у колону по три. Поки ми строїлись, то танки від'їхали. В супроводі декількох вартових ми рушили в протилежному напрямі.

Ідучи селом, ми бачили жінок, що вже порались на городах. З багатьох коминів у ранішньому тумані стелився понад землею дим.

Вивівши нас за село, зупинили на широкій польовій дорозі. Перед нами лежала перекинута німецька повозка з вбитими

кіньми. Сівши на обочину дороги, ми розглядали уламки німецьких коліс та два трупи здоровених бельгійських ваговозних коней. Від Десни повівав легенький вітерець і туман хвилями котився в село. Серед полонених було чути розмову:

— Пощо це нас привели сюди?

— Мабуть будемо закопувати цих коней.

— Або нас тут закопають разом з кіньми.

— Такого дурня й стріляти не треба, сам зі страху вмреш, — чулася репліка на попереднє припущення.

Звичайно, я не думав, що нас отут хтось буде стріляти у відплату за цих побитих коней. Проте все ж таки туман і побиті коні створювали якесь неприємне почуття.

Сиділи ми так на обочині дороги, аж поки туман не почав розсіюватись. Перед нами була дорога понад селом і широке поле. Поле було вкрите уламками найрізноманітнішого спорядження Червоної Армії. Ранок був хмарний, похмурий. Хмари линули над побоєвищем, втягаючи в себе туман.

З села надійшов ще один німак і, щось погерготівши з конвою, звернувся до нас:

— Хтось розуміє по-німецьки?

— Трохи розумію, — відізався я.

— Перекладіть їм, що ми зараз вирушаємо в тил. В разі якщо хтось спробує тікати, то буде розстріляний на місці.

Цей новий, очевидно, — начальник конвою, — подумав я. Коли я кінчив перекладати його попередження, він вистроїв нас рядами по десять чоловік на дорозі. Конвоїри стали ззаду й ми були готові до вимаршу.

Мій погляд блукав навколо, шукаючи відповіді на такий дивний порядок, у яким нас вистроїли. Погляд мій упав на перекинуту повозку та вбитих коней. Хвилину я розглядав потрошений передок повозки й раптом зрозумів. На дорозі могли бути міни. Забезпечуючи себе від несподіванок, конвоїри вистроїли нас рядами по десять. Ширина такого ряду якраз покривала польову дорогу. Отже нами мали розміновувати дорогу.

Зрозумівши це, я одразу ж звернувся до полонених з запитом, чи нема серед нас мінерів. Ніхто не відповів. Те, що я говорив до полонених, притягло увагу старшого конвоїра. Він покликав мене до себе й запитав, про що я говорю. Я йому пояснив. Вислухавши мене, він погодився, що мінери можуть іти трохи спереду й у разі небезпеки зупинити колону.

Повторно я звернувся з запитом, чи нема мінерів серед нас. Проте мінерів, а може тих, що бажали ними бути, не було, то я виступив наперед колони. За мною вийшов Василь. До нас приєднався ще якийсь старший чоловік. Я попередив всіх полонених,

щоб по можливості йшли один одному вслід і тримали ширшу відстань між рядами.

І так ми рушили. Троє спереду, а за нами на віддалі декілька рядів увесь конвой ішов ззаду. Йшли ми дуже обережно, розглядаючи дорогу перед собою.

— Товаришу командире, а я й не знав, що ви знаєте мінерну справу,— півшепотом заговорив до мене Василь.

— Я її знаю так, як і ти. А ви, батьку, справді щось розумієтесь у цім? — звернувся я до старшого чоловіка, що йшов з нами поруч.

— Та як вам сказати? Колись бачив, як міні рвались.

— То чого ж ви вийшли? — вирвалось з Василевих вуст.

— Та я й сам не знаю. Бачу, що ви двоє молодих виходите, то й мене потягло за вами. Може ж і я помолодшаю?

Йшли ми уважно, розглядаючи пилюку на дорозі, з півкілометра. За закрутом дороги ми зустріли німецьких солдатів. У кожного на плечах був ранець, а в руках довга палиця з кільцем на кінці. Вони йшли дорогою та її боками, тримаючи ці палиці перед собою й немов нюхали землю.

Конвоїри зупинили нас. Вони побалакали з зустрічними. Перестроїли полонених по три у ряд, і ми рушили далі. Цим разом спереду вже йшов один німак, а інші по боках та ззаду. Кількість побитого військового реманенту навколо дороги меншала. Натомість усе більше й більше траплялось убитих. Один з таких трупів мене страшенно вразив. Людина була чимось немов би розрізана вздовж, якраз навіпіл. Моторошно було дивитися на цю половину. Раптом я почув стогін і голос, що просив води.

— Там є поранена людина. Дозвольте йому допомогти. — звернувся я до старшого конвоїра.

— О, тут поранених багато. Всім не допоможете.

— Ми навіть можемо його забрати з собою. Он дивіться, стоїть нерозбитий віз. Ми його положимо на віз і потягнем. Можна?

Німець знизав плечима, але зупинив групу. Перше, що ми зробили, це витягли віз на дорогу й накидали на нього соломи, що була скрізь на полі. Коли витягали воза, то дехто з полонених почав ремствувати.

— З нами самими хто зна, що буде, а тут ще возись з пораненими.

— Мовчати! Роби, що наказано. Чоловіка за твою «родіну» поранено, а ти, собака, допомогти йому не хочеш. — Після мого окрику незадоволений замовк і почав пособляти іншим.

Не встиг я одвернутись, як знову почув його репліку про

те, що вмючи говорити по-німецьки, я все ще себе вважаю командиром. Цим разом я нічого йому не відповів і пішов з Василем на голос пораненого.

Перший поранений, якого ми знайшли, не міг іти навіть при допомозі. Він був важкий і ми, крехчучи, тягли його до воза. Пронісши піввіддалі зупинилися, щоб трохи відпочити. Переводячи дух, я глянув на гурт полонених і побачив, що конвоїр штовхав автоматом у плечі розпатланого кацапчука. Потім дав йому носакom в зад і той побіг до нас.

— Я бачу, що вже й ти розумієш по-німецькому. Стерво ти, а не людина,— крикнув на нього Василь.

— Ану бери! — Бачачи, що він не дуже поспішає, цим разом визвірився на нього я: — А то ще попрошу німця, щоб тобі перекав.

Декілька поранених було покладено на віз і ми потягли їх з собою. Невдовзі назустріч попався старий чоловік. Він вів невеликого коня з шлеєю та посторонками. Конвоїри забрали у нього коня. Він навіть не пробував протестувати. Дід його мабуть сам десь на побойовищі піймав.

Маючи коня, ми все ж мусили підпихати воза, бо дорога була піщана, а кінь таки колгоспний. Отак ідучи дійшли ми до більшої й ліпшої дороги та до першого села.

Ішов я біля воза й намагався, бодай балачкою, заспокоїти біль пораненим. Село я помітив лише тоді, коли всі кинулись вперед і там сталась якась метушня.

Біля дороги стояло три жінки. На дорозі валялося три кошики, а над ними вовтузилися полонені, вириваючи один в одного їжу. Бридке й неприємне було видовище, а ще більше мене вразила репліка німця:

— Швайн. Русіше швайн.

Від цієї репліки я почервонів по самі вуха, тим паче, що не міг не визнати, що така поведінка інакше названою, як свинство, і не може бути.

Від цього першого села на нашому шляху вже йшла брукована дорога. Віз торохкотів по камінні, завдаючи ще більшого болю пораненим. Села тут розміщені досить густо, а тому ми невдовзі наближались до наступного.

Ми знову побачили жінок з кошиками в руках. Щоб не повторилося попереднє видовище, я попрохав старшого конвоїра зупинити полонених, не доходячи до жінок. Німак погодився й за десять кроків перед групою жінок зупинив полонених.

— Василю! Ходи допоможеш. — З харчами повертаємось до воза. Як тільки ми наблизились, я побачив, що ряди змішуються. Кожен тиснеться до краю дороги, якою ми йдемо. Дорога тут

була врізана в схил горба. Ми з Василем ішли по тій стороні, де був схил від дороги. Німаки стояли й посміхалися, очевидно очікуючи повторення видовища.

Не доходячи кілька кроків, я зупинивсь і звернувся до полонених.

— Я дам спочатку пораненим. Решту поділю між усіма. Хто спробує сам взяти, той не дістане нічого. Ясно?

— Ясно, ясно. Так і треба,— почувся голоси з гурту.

Я роздав пораненим те, що було, на мою думку, легше стравне. Решту передав Василеві, щоб ділив здоровим. Тількищо Василь почав розділяти, як почувся голос того ж кацапчука:

— Тепер вони собі порозбирають усе, що краще.

Тут я вже не витримав. Ця людина, очевидно, крім підлости нікому нічого не робила, а тому, крім підлости, нічого ні від кого й не жде. Від моєї невитримки він не встояв на ногах і покотився під насип.

— Що тут сталося?— спитав старший конвоїр, підбігаючи й наводячи автомат на того, якого я вдарив.

— Нічого тут не сталося особливого. Він не тікав. Цій свині все мало. От я йому й додав. — При цьому я вже назвав конвоїра лейтенантом, щоб чого доброго, не застрелив цю паскуду. Німак заспокоївся, але не відводячи атомата кричав, щоб той скоріше вилазив на дорогу. Саме кацапчук виліз на дорогу, як Василь передав мені порцію харчів. Я глянув у кошики й побачив, що там більше нічого нема.

— А йому ж? — спитав я Василя.

— Ви казали, що хто порушить порядок, то той нічого не дістане. От я йому й не лишив.

Я взяв приготоване для мене й передав цій істоті, що, стоячи на краю дороги, розтирала очевидно добре таки збиту щоку.

— На, а то здохнеш чого доброго. Та дивись, щоб я оце тебе чув в останній раз. Іншим разом уже не стримуватиму німака, а ще й попрошу, щоб пристрелив таке падло.

Не знаю, чи те, що я відмовився від своєї порції, чи те, що німаки немов би визнавали моє право бути командиром у само-впорядкуванні серед полонених, але щось таки мало вплив. Коли на кінці цього ж села з'явилися жінки з їжею, то вистачило мого наказу.

— Самим нічого не брати. Все, що дають, складайте на віз.

Без сутолоки й у порядку, ті, кому було зручніше, брали їжу від жінок і складали на віз. Ми навіть не потребували б зупинятися, якби крім їжі, жінки не тримали ще й відра з водою. Коли всі, а в тому числі й кінь, напилися, ми рушили далі.

Розподіляв я харчі також у наступному селі, коли було що розподіляти. Як воно сталося, не знаю. Може хтось узяв двічі, а може я помилився. У всякому разі однієї пайки не вистачило.

— Провина моя. Так тому й бути. Хто розподіляє, тому остання пайка. Нема, то сам винен. — Тут сталося те, що власне й мусило статися серед людей. Кожен пропонував мені частку своєї пайки. Отже я не зостався голодний.

Надвечір ми прибули в Остер. Завели нас у якесь велике подвір'я. Нас нагородовано рештками з польової кухні, що стояла тут. В подвір'я заїхала легкова машина. З неї виліз вищого рангу німак. Мене підвели до нього й він почав розпитувати про настрої в Червоній Армії. Розпитував він мене через перекладача. З перших же фраз я побачив, що перекладач неправильно тлумачить мої думки, а тому я перейшов на німецьку мову.

— То ви досить добре знаєте німецьку мову?

— Не скажу, що добре. Але досить, щоб зрозуміти, що ваш перекладач недокладно перекладає.

На його запити я давав відповіді і ставив контрзапити. Після того, як перекладач спробував втручатися в розмову знов, він його відіслав геть і зараз же запитав мене:

— Чого росіяни вас, а ви, українці, їх так не любите?

— Коротко кажучи тому, що вони в нас — окупант.

— Вже ні, а були, — поправив він мене. — То ви й нас не любитимете? — сміючись зауважив офіцер.

— Це залежатиме від вас. Якщо ви дійсно збираєтеся звільнити нас від комуністичного ярма, як пишете у своїх листівках, то тоді ми ваші союзники в боротьбі проти Росії.

— А якщо це не так?

— Ну, думаю, що ми вас не любитимемо. А без нас вам з Москвою не справитись.

— Чим же ви нам можете допомагати? — вже сміючись запитав він мене.

— Тим, чого ви не маєте. — Я саме хотів приступити до пояснення, чого саме вони не мають, як він перебив мене.

— Європу ми вже забрали. Незабаром заберемо Англію. А там вже й увесь світ наш. Ні, ми вже якое без вашої помочі обійдемось. На Україні справи врегулюються, звичайно, але мабуть не так, як то ви собі уявляєте.

На цьому балачка закінчилася. Мене завели у велику кімнату, де були інші полонені.

Уночі один з поранених так стогнав, що я не витримав і почав стукати в двері, аж поки не з'явився якийсь німак. На мою вимогу дати лікаря, він розсміявся і наказав сидіти тихо.

Поранений мав розбиту кулею миску й розірвані статеві

органи. Він страшенно мучився, а стогін його просто переходив у крик.

Я знову почав тарабанити в двері. Чи то мій докраю обурений вигляд, чи крики пораненого, але коли прийшов інший німець, то він мовчки вислухав усі мої сентенції щодо військово-полонених. Коли я йому це все виговорював, то поранені підсилили свій стогін. Він вислухав мовчки й мовчки пішов, затріснувши двері.

— Говори, говори до нього, а воно як бовдур,— зауважив хтось з полонених. Проте за декілька хвилин з'явився якийсь у білому халаті й декілька солдатів. Здоровим було наказано вийти з кімнати, бо це приміщення для поранених. Нас відвели в сарай. Але ми ще довго не могли заспокоїтись. Нам усе вчувався стогін поранених.

ДАЛІ ВЕДУТЬ ЕСЕСИ

На світанку нас вигнали з сараю і приєднали до довгої колони полонених, що саме йшла дорогою. В загальну колону загнали нас, як заганяють овечок, що відбилися від отари.

Влившись у юрбу, я йшов і ніяк не міг прийти до себе. Грубість конвою й биття чим попало полонених ніяк не підходили ні під які виміри взаємовідносин між людьми, навіть у воєнних обставинах.

Безперервні ряди полонених йшли дорогою. Далеко спереду була голова колони, а хвіст поза моїми плечима. Розглядаючись навколо, я бачив, що було дуже багато поранених. По боках колони йшла охорона, ввесь час щось викрикуючи. То тут, то там було чути поодинокі постріли. Дивлячись на обличчя, що мене оточували, я побачив, що цим людям довелося далеко гірше ніж нам.

— Звідки ведуть? — запитав я сусіда поруч.

— З Червоної Армії.

— Я це сам знаю. Питаю, де попали в полон?

— Попав у полон? В полон мене не брали. Я сам здуру пішов.— Запитаний плюнув, немов би припечатуючи сказане.

— Ну добре, я з вами згоден. Але звідки ведуть оцю колону?

— Ведуть з Козельця, а в полон пішов я й сам не знаю де.

Не був я там ніколи та мабуть уже й не буду. Хоч би стерви води дали, а то й води не дають.

— Як то води не дають?

— Не то що не дають, а вже декількох застрелили за ту воду.

— Застрелили? За воду застрелили?

— Так, за воду. Одною я сам бачив. Відійшов чоловік від колони на яких три метри, припав до калюжі, а оця сволоч,— він кивнув на конвоїра, що йшов недалеко від нас,— з автомата в спину. Так той у тій калюжі й лишився.

Вираз мого обличчя очевидно був такий промовистий, що розповідач замовк і деякий час мовчки дивився на мене. Потім ні то спитав, ні то ствердив сам собі:

— Так, так. А ти, я бачу, в полон теж сам пішов? Багато нас таких, що самі пішли. Самим тепер і викручуватись треба. Від одних втікли, так до других попали. Сволота...

Ішов я у колоні і вже більше не питав нікого ні про що. Так як конвоїри слідували лише за тим, щоб ніхто не виходив з колони, то в самій колоні можна було міняти своє місце. Хто був слабший, чи поранений, то поволі відставав, переходячи з ряду в ряд. Натомість дужчі просувалися наперед. Я теж вирішив просунутись у голову колони. Кожну найменшу можливість використував і минав ряд за рядом. Коли я пробився наперед, то колона саме заходила в село. По боках вулиці гурмами стояли жінки та діти. Ще ми не дійшли до них, як декілька німаків, переганяючи нас, побігли наперед. Вони виривали з рук те, що люди тримали і били їх, чим попало, і по чому попало. Це видовище було настільки диким, що я просто не знав, що й думати.

Де були щойно жінки й діти, крім німаків, що люто зиркали, нікого не осталося. На дорозі валявся побитий посуд та розтовчена в пилюці їжа. Передні ряди колони підхоплювали ці рештки разом з прилипшим до них пилом.

В селі ми вже не зустріли нікого. Проте бажання допомогти полоненим було сильніше за страх перед конвоем. З-за плотів у колону полонених кидали вузлики, качани вареної кукурудзи, чи просто шматки хліба... Все це полонені ловили на льоту. Спочатку конвой не знав, що робити, і лише мстився на колоні, місячи, по чому попало, крайніх. Потім почали стріляти по тих місцях, звідки вилітала їжа.

На вечір ми підійшли до зруйнованої цегельні та зупинилися перед дротяною загорожею з дротяними ворітьми. Це було неглибоке, але величезне глинище, що здавалося вщерть заповнене полоненими. Вся ця людська маса покотом лежала на землі. Довго я тинявся, шукаючи місця, де б прилягти. Ніч ставала холоднішою й холоднішою.

Нарешті я змерз до того, що, не зважаючи на протести, заліз на якусь купу тіл і ліг зверху. Хтось лаявся, хтось проклинав, але тіло моє поволі вгрузало між іншими. Не знаю, чи я

досяг землі чи ні, бо ще перед тим заснув.

Ранком нас погнали далі. Колона була вдвоє більша, ніж учора. Цього дня я вже не мотався по колоні, а весь час тримався середини. Біля мене почали збиратися товариші мого першого дня в полоні. Ідучи біля мене, Василь розказував, що він вже й не сподівався побачити мене на цім світі.

— Я думав, що вас ес-еси десь пристрелили.

— А що це воно таке ес-ес, Василю? Сукін син, чи що?

— А це щось на взірець нашого НКВД,— озвався хтось з переднього ряду.

— Ну якщо так, то я ще більше здивований, бачачи вас живим і неушкодженим.

Ішли ми декілька днів. Одну з ночей ночували в довжелезних стайнях якогось радгоспу. Худоби там давно не було і гній давно висох. Полягали ми в стійлах та й балакали.

— Все це Сталін винуватий. От якби Ленін не вмер...

Я не витримав і почав роз'яснювати помилковість цього погляду, ілюструючи прикладами з часів діяльності Леніна. А також з часів пізніших. Мою розповідь перебив якийсь голос з темноти.

— Видать, НКВД плохо работало, что ты жив остался.

— А хто ж каже, що добре? Ясно, працювало не важно. Якби добре робило, то таких як ти тримало б у Сибірі, а не в армії.

Цю мою відповідь вкрив дружній сміх гурту, що купчився останніми днями біля мене.

* * *

Був п'ятий чи шостий день полону. Голод докучав усе більше й більше. Цього дня загнали нас в обгороджене дротом подвір'я. Одні одразу ж полягали на траві, а інші пустилися в розшуки, в надії знайти бодай гнилий буряк.

Лежав я недалеко від брами на траві. Брама з аркою з нетесаної берези, що мабуть була побудована з нагоди якогось свята, напевно колись була оздоблена портретом Сталіна й написом на взірець: «Жить стало лучше, жить стало веселей, таваріщі».

На дорозі зупинився ваговіз, а потім підійшов задом до брами. Декілька німаків з ваговика повісили портрет Гітлера на березову арку брами та якийсь напис. Вся ця процедура привабила до брами полонених, а в тому числі й мене.

— А плякат здається в нашій мові? — зауважив хтось.

Я подивився на плякат і прочитав: «Дякуємо за визволення»

від жидо-комунізму». Ваговик, з якого вішали портрет і плякат, від'їхав, а на його місце під'їхав інший з кіноапаратом в кузові та декілька легкових авт. З авт повилазили офіцери й фотографували полонених. Одноразово запрацював кіноапарат. Ми стояли без руху. Тоді наказано варті відчинити ворота й якийсь німак почав пригорщами кидати щось на дорогу. Кидаючи те щось, він кричав:

— Бері! Бері!

Збиваючи один одного з ніг, полонені кинулись на те, що було кинуте. Бійка між полоненими, крики конвоїрів і регіт німецької офіцерні немов би різали по туго натягнутих нервах. Видовище було настільки образливе, що я й сам не помітив, як потекли у мене сльози.

По другий бік дроту, біля якого я стояв, німецькі солдати сміючись спостерігали це позорище. Я відчував, що ліпше піти звідси, але не міг себе примусити відійти, чи бодай стримати сльози. Раптом я відчув, що мене хтось торкає за лікоть. Я подививсь і побачив, що якийсь солдат невеликим пакунком торкає мій лікоть. На мене дивилися співчутливі очі невідомої мені людини. Весь його вираз настільки був промовистий у співчутті, що я, не думаючи, взяв простягнутий пакунок.

— Ідіть звідси. Тут ніхто нічим не допоможе. Тримайте хліб лише для себе.

Почувши останню пораду, я, як щось гаряче, випустив пакунок з рук, а Василь, що стояв біля мене, підхопив його ще перед тим, як він упав на землю.

— Лише для себе я ніколи нічого не робив,— різонув я грубо невідомому мені солдату. Він відвернувся й мовчки пішов. Я також відійшов від воріт і ліг на траву, обхопивши голову руками. Що саме я думав тоді, не пригадую, але думи були тяжкі й мені здавалося, що вони мене тиснули в землю. Почуття цього тиску було настільки реальне, що я несамохіть почав ставити ліктями спротив. Від напруження м'язів голова й плечі піднялися над землею. Переді мною сидів Василь і розламував німецький хліб на невеликі шматки.

— От бачите. Сльози іноді допомагають. — І він простягнув мені шматок хліба. Я підскочив і кинувся на нього. Василь, немов би вгадавши, впав на хліб грудьми і лише крикнув:

— Держіть його! Хліб.

Декілька пар цупких рук схопили мене та тримали так, аж доки Василь не пороздавав ті шматки хліба.

— Так, це прикро,— пробурмотів Василь, збираючи кришки, що лишилися на німецькій газеті.

З кожного приводу сльози не ллються. Але часом їх втримати не можна. Пригадую ще такий випадок у своєму житті.

* * *

Восени тисяча дев'ятсот тридцять другого року я повернувся з Середньої Азії. Виріс і жив я майже все своє життя біля Дніпра, а тому повернувшись, я ввесь час думав, як би його придбати човен на майбутню весну. На купівлю човна в Києві надіятись нічого було з-за браку грошей та й хотів я мати справжню душолюбку, зроблену з суцільного стовбура. Тому я й мій приятель Юрко вирішили поїхати в село Глібівку, що здавна славилось неперевершеними майстрами човнів, щоб розвідати можливість придбати човен.

В січні вирушили ми на ковзанах угору Дніпром. Погода була чудова. Лід ще не встиг покритися снігом і виблискував райдужними барвами у променях зимового сонця. Добре відточені ковзани різали блискучу поверхню Дніпра, а легенький вітерець підштовхував нас у спину. Кілометри летіли непомітно.

В селі Глібівка ми знайшли старого майстра. Договорилися з ним про ціну й умовились, що приїдемо першим пароплавом по човен. Ми вже хотіли йти, як майстер зупинив нас.

— Знаєте що, хлопці? Я вже старий. Човна я вам зроблю, бо він у мене, як самі бачите, майже готовий. Та боюсь, що до весни сам не доживу. Як таке трапиться, то вам Ганя, моя невістка, віддасть ваш човен, а ви їй заплатите.

— Ганю! Чуєш?

— Та чую ж,— якось злісно відповіла молодиця, біля якої тулився дев'яти- чи десятирічний хлопчик.

— Мені ще не заклало. Але пощо нам ті гроші?

Старий майстер якийсь час мовчки дивився на невістку й онука. Потім поволі повернувся до нас і якось жалібно зідхаючи повторив:

— А пощо ж нам ті гроші? Може б ви на ті гроші купили хліба? Знаєте, ми рибалки й нам ніколи свого хліба не вистачало. Та й часи тепер такі, що купити ніде.

Тоді нас таке прохання заплатити хлібом за човен дивувало. Але пізніше, весною, коли довелося бачити замерзлі трупи селян біля міста, я зрозумів. Та й голод на селах не був ні для кого таємницею.

Ще перед тим, як крига скресла, я і мій приятель почали готуватись до подорожі в Глібівку. Ми бігали з черги в чергу біля хлібних крамниць, подовгу вистоювали іноді й без наслідків. В той час важко було дістати в Києві хліба.

Першим же пароплавом ми вирушили, маючи по шість хлібин у кожному рюкзаку. Ми були єдиними пасажирами, що висіли в Глібівці. «Пасажирська Комуна», помалу перебираючи весняну течію Дніпра, залопотіла колесами в тумані. Ми ще деякий час постояли на березі й пішли в село.

— І що це воно за знак? Перший пароплав після зими й нікого в той чи в той бік? — питали ми один одного, ідучи прибережними лозами.

Село зустріло нас тишею. Ані пес не гавкнув, ані не перебіг дороги кіт чи заспівав півень. Моторошно було в цілковитій тиші. З острахом оглядаючись на забиті дошками двері в хатах, ми прискорили крок.

Двері в майстрову хату були навстіж відчинені. Жодного руху, подвір'я порожнє. Гукаємо. Ніхто не озивається. Ми вже майже повернулись, щоб піти геть, як з-за хати, ледве тримаючись на ногах, вийшов онук майстра. Потемніла шкіра, на випnutих вилицях та суглобах здавалося от-от лусне.

Побачивши нас, хлопчина немов би зсунувся по стіні, за яку тримався, на призьбу. Жодна риса обличчя не рухалась і лише по очах можна було помітити, що він нас пізнав.

— Твій дід дома?

Хлопчина не відповідав, а сльози текли з очей.

Ми присіли біля нього. Юрко подав йому шматочок хліба, а я шматочки кролячого м'яса, яке ми мали для себе. Хлопчина мовчки, не жуючи, ковтав те, що ми йому давали, разом із сльозами.

— Слухай, Костю! Одразу йому їсти багато не можна. Я маю трохи цукру. Чи не розвести його у воді, щоб він випив?

Мій приятель пішов до криниці, на журавлі якої висіло дерев'яне відро. Я завів хлопця й заніс наші рюкзаки в хату. І він трохи згодом розказав нам про все, що тут сталося. Майстер помер з голоду. Мати його весь час порпалась у воді, розбиваючи лід. Іноді щось знаходила й варила юшку зі скойок чи пійманої жаби.

— Перед смертю дід казав шукати їжу у воді. Отож мати й товкла лід та вигрібала лопатою мул. А оце вже кілька днів, як пішла й не вернулася.

Слухаючи це оповідання, ми всі троє плакали. Хотіли хлопця забрати з собою, але він категорично відмовився.

— Без матері не піду.

— А ми тебе силою поведем.

— То я буду кричати,— відповів він, а в очах його стояв жах.

— А ти думаєш, що нам його дозволять взяти на пароплав? Я бачив, як селян міліція не пускала до міста, а вони всі були пухлі,— зауважив Юрко.

Поки Юрко розповідав, як міліція не пускала селян в місто, я ще раз трохи підгодував хлопця й поховав привезений нами хліб по кутках хати. Ховаючи хліб так, щоб хлопчина бачив, де він, я

радив йому не їсти одразу багато.— Та й мати може ще прийде, то ти лиши й їй.

З сусіднього села почувся гудок пароплава, що повертався назав у Київ. Бігли ми вже не оглядаючись. Вже на палубі тієї ж самої «Парижської комуні» згадав я про мету нашої подорожі у Глібівку.

*

— Так. Сльози нікому ще не допомогли,— зауважив хтось з моїх слухачів, яким я розповів цей випадок з мого життя. Я глянув на Василя. Він сидів і мовчки плакав.

ОСТАННІЙ ЕТАП ДО ТАБОРУ ПОЛОНЕНИХ

Знову крики, удари й постріли конвоїрів. Знову голодний марш на захід. Жодних надій на всі ті чутки, що кружляли серед полонених, я вже не мав і вирішив цієї ж ночі тікати. Ми наближалися до Радомишля. Звідси ліси тягнуться аж під самий Київ. Думаючи про можливі перешкоди втечі, я й не зчувся, як ми зайшли в якесь село. Вулиця, якою ми йшли, була порожня. На площі, до якої йшла вулиця, було видко натовп жінок. Здалеку ми бачили, що німаки відтискали жіночий натовп. Також видко, що жінки навантажені кошиками, відрами, вузлами. На площі всю нашу колону посадили на землю. По голодному марші це мала бути перша організована годівля полонених. Пахощі вареної картоплі вертали надії і сподівання, пов'язані з усіма тими чутками, що народжувалися з нічого.

Серед жінок наводив лад якийсь старший чоловік, як ми пізніше узнали, староста села. Спостерігаючи уважно все, що діялося навколо, я раптом почув жіночий крик. Одна з жінок рвалася до полонених, а її немилосердно відштовхували конвоїри. На допомогу першому надбїг другий і вони штовхали її геть від колони. На ввесь цей галас, окремих слів якого я не міг розібрати, надійшов староста з якимсь німцем. Конвоїрам було наказано відійти, а староста щось говорив жінці, яка плакала.

Поміж сидячими рядами полонених і жіночим натовпом проїхала легкова машина. З неї вилізло декілька німаків. Вони обійшли сидячі ряди полонених, потім перейшлися повз натовп жінок і стали знову біля машини. Наперед виступив один і заговорив до нас українською мовою.

Говорив він про непередбачені труднощі у зв'язку з великою кількістю полонених і про те, що далі нас повезуть автами.

— А зараз дадуть вам харчі, що з наказу старости населення принесло на площу.

Слухаючи його промову, я вирішив, що він не німець, хоч мова його й мала багато більше дивовижних зворотів, ніж я будь-коли чув.

Закінчивши промову про непередбачені труднощі, він щось погелготав з іншими німцями й пішов понад рядом, розглядаючи нас. Погляд його зупинився на мені й він кивнув пальцем, щоб я підійшов до нього.

— Ви будете розподіляти харчі. Скільки вам треба помічників?

— А скільки є полонених? — відповів я запитанням.

— Думаю, що їх ніхто не лічив.

— Та воно так. Багатий господар не завжди знає, скільки у нього худоби.

— Що ви цим хочете сказати? — здивувався він.

— Та нічого іншого як те, що з нами поводяться гірше, як з худобою. Серед полонених мабуть дев'ятдесят відсотків українців. Що ви скажете на це? Ви ж українець?

— Так, я українець. Німці наші союзники. Вони знищать комунізм, а ми відновимо Українську Соборну Самостійну Державу. Всі ці труднощі з полоненими, без всякого сумніву, прикра річ. Але ви самі подумайте...— і він знову почав говорити мені про непередбачені труднощі.

В цей час староста села балакав з якимсь іншим німцем. Потім він покликав до себе ту жінку, що рвалася в колону й щось їй сказав. Заплакане обличчя жінки одразу ж проясніло й стало радісним.

— Грицько Карпенко! — крикнув староста.

З-поміж полонених піднялася постать і попрямувала до старости. Жінка кинулася до полоненого, але староста її стримав.

— Стій! Дома будеш цілувати. Ідїть, поки не передумали.

Щасливу пару проводило тисячі очей, аж поки вони не сховалися поза хатами.

— От бачите? Отак і інших відпустять, якщо хтось з рідних зголоситься. Я вам кажу, що німці на нас дивляться, як на союзників. Ну, а тепер берїться до розподілу харчів.

Перше, що я зробив, це поділив всіх полонених на десять приблизно рівних груп. Потім згрупував жінок щодо роду їжі, що вони мали. Найбільше було вареної картоплі й кукурудзи. Потім була різного роду городина та вироби з муки, починаючи від хліба й кінчаючи галушками та варениками. Також було свіже й кисле молоко у відрах.

Після цього я згадав про потребу мати помічників. З кожного гурту, на які я розбив усю колону, я виділив по три особи. Одному наказав розподіляти, а двом допомагати. Кожній трійці

повторював, що від них залежить порядок.

— Якщо не буде порядку, то роздача харчів одразу ж буде припинена й ви відповідатимете он перед тим німаком, що говорить нашою мовою.

Встановивши таким чином закон і кару за його порушення, я почав ділити харчі на десять рівних порцій, що були у відрах, кошах, макітрах.

Не встигли люди ще й попоїсти, як почувся гул машин. Знову крики, удари й лайка конвоїрів. Напихали у кожную машину стільки, скільки можна було напхати. Решту колони підняли й погнали знову пішки. Ішли ми недовго, бо назустріч надійшли ще машини й цим разом прийшла на мене черга втиснутись у кузов.

Їхали ми дуже швидко й нас то підкидало, то кидало з боку на бік. Розглядатися по сторонах не було ні можливости, ні охоти. Лише на самій околиці Житомира я звернув увагу на групу цивільних людей, що під наглядом німців працювали, ремонтуючи дорогу. Їхній зовнішній вигляд був жахливий і не важко було визначити, що це жида.

Машини заїхали в передмістя Житомира, де й був табір для полонених. За дротяними воротами ми зупинилися на широкій площі. Ми стояли й не знали, що робити. По вуглах огорожі — сторожеві вежі й на них варта. Навколо вешталися полонені й ніхто не звертав на них уваги.

У ТАБОРІ ПОЛОНЕНИХ

Помалу ми розсочувались у загальній масі полонених. Вже вечоріло й я пішов шукати пристановища на ніч. Здалеку я оглянув приміщення, де були німецькі конвоїри. Далі йшли якісь бараки, напівзруйновані будинки й пустир. За пустирем був довгий двоповерховий будинок. Розглядаючи табір, я лазив, аж поки не стемніло. Тому я вирішив шукати пристановища на ніч у тому довгому будинку.

Полонені покотом лежали на підлогах кімнат і коридорів. Місця не було ніде, навіть на сходах. Я вирішив спробувати щастя на другому поверсі. Трохи по сплячих тілах, трохи по поручнях проліз я на другий поверх. Тут була така сама тіснота. Я в безнадії протискавсь далі. Протискавсь, бо зупинитись не було можна. Людину, яка йшла, ще якось терпіли. Але варто було зупинитись хоч на секунду, як звідусіль неслись крики та лайка. Отже хоч-не-хоч, доводилось рухатись уперед. Отак продираючись по тілах, я раптом помітив тоненький промінь світла й вузький порожній від тіл прохід. Прохід цей вів від якихось дверей, з яких

і пробивався той вузький промінь світла до бічних сходів униз.

Став я в цьому проході й напружую зір. Мене здивував цей порожній простір, у якому чомусь не було тіл і цей промінь світла. Поки я думав і вирішував, що мені робити, двері, з яких пробивалося світло, відчинилися й на порозі стала постать. Ця постать здивовано глянула на мене, а тоді гаркнула.

— Чого став? Ти що, правил не знаєш?

— Правил? Яких правил? Чхять я хочу на всі правила, — в тон, як я зауважив також полоненому, відповів я, обурений його голосом. Мій тон і моя поведінка, як завше в таких випадках, мали свій вплив. При моєму наближенні постать у дверях позадкувала й я зайшов за ним у майже порожню кімнату.

З-за столу, де горів недогарок свічки, піднялось двоє. Їхній зовнішній вигляд нічим не різнився від загального вигляду полонених. Але в поглядах було щось відмінне. Вираз їхніх облич мені не дуже подобався й я куточком ока зиркнув на двері. Двері були зачинені. Їх спиною підпірав той, за яким я зайшов у цю кімнату. Крім цих трьох, ще декілька осіб лежало по кутках кімнати й з цікавістю дивилися на мене.

— Так ти чхять хочеш на правила? — Я помітив, як у тих, що підходили, стискаються кулаки. Треба було знаходити якийсь вихід з досить таки прикрової ситуації, а я все не можу прийти до висновку, куди ж я попав і що це за люди оточують мене. Що це не німці, то не треба було й догадуватись, але яка їх роля в таборі полонених, я ніяк не міг вирішити. Думки шалено кидались з боку на бік. Я стояв з напруженими м'язами, готовий до боротьби, що неухильно насувалася з наближенням отих двох.

В цей час з сусідньої кімнати, яку я помітив, як тільки зайшов сюди, почувлись голоси якоїсь розмови, яку розібрати було неможливо, та проте я почув два слова: «сволоч, ізменнікі». Цього було досить, щоб я вибрав лінію моєї поведінки.

Коли ті двоє наблизились до мене на один метр, моє тіло до того зібгане, як накручена пружина в один вузол, випросталось, і я наніс одноразово два блискавичних удари. Правою ногою в низ живота того, що наближався справа, а кулаками вдарив того, що наближався зліва. Вдарив я кулаками так, що лівий поцілів у підборіддя, а правий по сонній артерії на шиї. Моя атака була настільки несподівана і влучна, що обидва одразу ж були виведені з бойового положення, в якому вони наближались до мене. Вдарений ногою скавулів у кутку кімнати, а вдарений кулаками полетів, перекинувши стілець на підлогу, і розтягнувся там, втративши пам'ять. Ті, що лежали по кутках, повскакували на ноги. А я буквально заричав, як бик.

— Сволочі! Ізменнікі! Вам вже німецькі правила подобаються? От я вам зараз покажу правила. Ану підступай! — Ці мої слова, що були звернуті до тих, що повскакували на ноги, мали очікуваний ефект. Вони не кинулись на мене. У цей же час відчинились двері з сусідньої кімнати й у дверях з'явилась постать.

— Что за шум?

З розчинених дверей постать, що була вищесереднього зросту, зайшла в кімнату. Вигляд цього чоловіка різко відрізнявся від пересічного вигляду полонених. Він був добре поголений і навіть підкомірчик його гімнастюрки був білий. До речі, на моїй гімнастюрці вже ніякого підкомірчика не було.

— Оце попав у халепу,— подумав я про себе.

Так як на його запитання ніхто не відповів, то він звернувся до мене.

— Так що тут сталося?

— Не знаю. Нічого не знаю. Тепер кожна сволоч підіймає руку на офіцера Червоної Армії. Ізменнікі!— Я з призи́рством глянув на тих, що стояли, та на того, що корчився від мого удару ногою.

Обличчя полоненого розтяглося в посмішку. Він підійшов до мене ближче. Хвилину дививсь на мене мовчки, а тоді сказав.

— З двома справився? А цього ще й водою, мабуть, треба буде одливати,— кивнув він головою на того, що лежав на підлозі. — Молодчина. Хоч росту ти й невеликого. Я майор Ніколаєв.

— А я капітан Кий, — не моргнувши оком відсалютував я майорові.

— Яке у вас чудне прізвище,— сказав майор, коли ми зайшли з ним у невелику суміжню кімнату. — Перший раз таке прізвище зустрічаю.

— А ваше звичайне. В нашій полку кожен десятий червоноармієць був Ніколаєв. В собаку палицею кинеш, а в Ніколаєва попадеш,— в тон йому відповів я. Майор весело засміявся й поплескав мене по плечу.

— Ти мене зрозумів з півслова. Будемо вважати, що я Ніколаєв, а ти Кий. Сідай. — Він показав мені на залізне ліжко, біля якого на стільці сидів чорнявий, невеликого росту чоловік. Крім ліжка й стільця, тут ще стояв стіл, а біля нього обдерте крісло.

В розмові, що тяглася десь біля години, я взнав, що ці дві кімнати призначено для полонених офіцерів. Але вони чомусь не поспішають оселюватись тут, воліючи перебувати в масі полонених непоміченими.

— Тут нас тільки два офіцери — я і Влас,— познайомив він мене з чорнявим, не називаючи його ранги. — А от тепер будеш

ти третій. В тій же кімнаті солдати, але надійні хлопці. Правда, тут для трьох на ліжку місця не вистачить. Та можеш розміститися на підлозі.

— Брудний я. Та, знаєте, й воші на мені. Краще я мабуть ляжу цю ніч у тій кімнаті. А там завтра приведу себе в порядок, то тоді побачимо.

Моя відмова, як я помітив, була сприйнята без озлоблення. Отже я побажав доброї ночі і вийшов у першу кімнату. Тут було семеро й усі росіяни. Відбувши для годиться знайомство й потиснувши навіть руку тим, що від мене дістали, я влаштувався в куточку на ніч.

На другий день знайомлюся з порядками в таборі. Власне кажучи, жодних порядків не було. Була повна сваволя конвоїрів і їхньої допоміжної сили, яку вони набирали з полонених. Треба було бути дуже передбачливим, щоб не дістати з найменшого приводу, а то й без нього, палицею по чому попало.

Узнав я, що раз на добу дають юшку. Довідався, що тієї юшки всім не вистачає, а тому її роздача пов'язана з безпорядками в черзі й неуніктивним втручанням конвоїрів з їхніми палицями.

Узнав я також, що з табору беруть на роботу і мрія кожного полоненого — потрапити в таку партію. Ті, що виходили на роботу, завжди щось діставали від населення. Навіть розвинулась таборова торгівля цими принесеними харчами та тютюном.

Обстежуючи табір щодо можливості втечі, я прийшов до висновку, що ліпше тікати з робочої групи ніж звідси. Тому я з самого ранку крутився біля того місця, де звичайно набирають на роботу. Мені повезло. Я попав у робочу групу й нас вивели за табір. Рили ми глибоку канаву, з якої нас не випускали. Жодної можливості для втечі не було. Я, мабуть, прийшов би в табір голодним, якби клунок, кинутий кимось, не потрапив мені просто в руки.

Попавши досить легко в робочу групу, один раз я був певен, що попаду і вдруге. Однак не так воно було в дійсності. Ні другий, ні третій, ні четвертий день мені не поталанило. Голод допікав, а той ополоник бурди, що давали один раз на день, лише збільшував голод.

Переночувавши одну ніч в тих «офіцерських кімнатах», я туди більше не потикався та намагався не зустрічатися з їхніми мешканцями.

Крім голоду, гнітила ще й самота. Не дивлячись на всі мої розшуки, я не міг здібати нікого з тих, що трималися разом на марші в полон. При посадці на авто я відстав від групи, а їхнє авто, мабуть, не потрапило в цей табір. Через те я й блукав сам

табором, все більше й більше занепадаючи на силі.

Серед полонених ходили найнеймовірніші чутки. То звідкись з'являлася новина, що українців будуть пускати додому. То кружляла чутка, що всіх повезуть у Німеччину на роботу. Та й були переконані, що, коли хтось з рідні з'явиться, то полоненого випускають на волю.

Чи то у мене віри не було в таке чудо, чи тому, що Київ, на той час, ще не був зайнятий німцями,— я навіть не мріяв про таку можливість і помалу втрачав силу, а з нею разом і надію на втечу.

Одного дня, перед обідом, без жодної надії, тинявся я на тім місці, де звичайно набирають на роботу. Саме бовкнула рейка на обід, як вийшов один з німаків і почав відбирати на роботу. Побачивши це, я, як і інші, забув про обід. У відібраних десять потрапив і я. Ішов, куди вели, та й думав, що тепер неодмінно тікатиму. Які б умови для втечі не були, а тікати треба конче, якщо не хочу, щоб вивезли звідси в яму.

Підвів нас німак до воріт і поставив під стінку «госпітала». Стоїмо та й спостерігаємо, як видають обід. Нікому не було шкода того обіду, бо ми були певні, що на роботі поїмо ліпше. Ворота відчинили. Заїхав ваговик і став проти нас. Перший, який почав вилазити в кузов, дістав палицею по плечах. Нам наказали йти у барак «госпітала».

Робота була не звичайна. Ми виносили трупи й вантажили на машину. Настільки було великим наше розчарування, що ніхто навіть не знаходив слів, щоб вилаяти самого себе за втрачену можливість дістати ложку баланди з кухні. Всього тоді ми винесли сімнадцять трупів. Деякі з них ще були теплі, а інші холодні. Закінчивши цю роботу, я так і лишивсь стояти на тім місці, де набирали на роботу.

Стоячи так без жадних думок, я раптом помітив групу осіб у військових і піввійськових одностроях. Вони наближались до мене. Їхні поява, звичайно, викликала цікавість і полонені почали збігатись.

Зупинились ці люди недалеко від мене. Лише окремі слова долітали до мого вуха. Раптом я здригнувся. Мені почулась українська мова. Це мене так вразило, що я навіть не кинувся в шеренгу, яка почала вистроюватись на наказ одного з німаків. Прислухаючись, я почув, що це набиратимуть сто сім-

десять осіб для української допоміжної поліції в Київ. Я звернувся до того, що, як мені здавалося, сказав декілька слів українською мовою.

— Ви мені допомогти не можете?

— На жаль, усіх ми не в стані забрати, крім тієї кількості, що нам дозволено. Ставайте швидше в шеренгу, то може й попадете.

— Вже запізно. Це справа безнадійна, вам треба сто сімдесят, а тепер тут уже не менше як тисяча,— зауважив я й уже збирався відійти з цього місця. Але мене стримав інший, що увесь час прислухався до нашої розмови й увесь час пильно мене розглядав.

— Чекайте. Хто ви такий?

— Українець.

— Це я й сам бачу. Але я питаю, хто ви за фахом?

— Був колись науковцем, потім офіцером, а тепер полонений.

— А де ваша родина?

— Частина в Києві, а частина в Білій Церкві.

— Ваше прізвище?

Я назвав моє дійсне прізвище. Він записав його в блокнот, ще раз глянувши на мене. В цей час інші учасники цієї відбірної групи списували прізвища молодих полонених.

— Отже йдіть у загальну шеренгу. Я ваше прізвище внесу на список відібраних. — Він повернувся до мене спиною.

— Ну, то чого ж ви стоїте? Робіть, що вам наказано,— прорік той, якого я зачепив своїм питанням.

Мені було так важко відійти від тих, хто здавався мені єдиним моїм порятунком, що я мусив, як то кажеться, сам себе відвести за руку. Мені здавалося, що я гублю останню надію на рятунок, а мій шлях стелиться через «госпіталь» на вагівіз. Та я таки пішов і втиснувся у третій ряд шеренги, що стояла очікуючи.

Вибір і записування прізвищ полонених кінчилися. Той, що записав мене, виступив наперед і почав читати список відібраних. В тому списку було й моє прізвище. Іншим було наказано розійтись. Наказу цього начебто ніхто не чув, усі далі стояли там, де були. Вмішалась таборова варта. Досталось палицями й відібраним. Але решту розігнали.

Ще раз перевірили список. Потім вистроїли нас у три шеренги й ми рушили до воріт. За воротами я зідхнув з полегшенням і вирішив, що вже в полон ніколи мене ніхто не візьме.

НА РОЗДОРІЖЖІ

ВСЕ ЩЕ В ПОЛОНІ

Брама лишається позаду. Мовчки обмінюємося поглядами. Все ще не віриться, що табір військовополонених за нами. Не віриться, що страхиття німецького полону ми витримали.

Відсутність конвою й наш радісний вигляд звертають на себе увагу перехожих.

— Звільнили? Щасливі. Одвоювалися? — чуються запити з пішоходів.

— Хто вирветься живим з пекла, то певно, що буде щасливий. Війна лише починається. — Чуються короткі відповіді з наших лав.

— А куди ж вас ведуть? — чується знову запит.

— На Москву, тьотю. На Москву йдемо, — відповідають ті, що нас вели. І ми крокуємо далі.

У передбаннику скидаємо все, що на нас було й, озброєні кусниками мила, заходимо в лазню. Було що мити й було чим. Всі з задоволенням хлюпалися, насолоджуючись теплом води і приємним почуттям, що бруд, стікаючи разом з милом, зникає десь у каналізаційній системі Житомира.

Купелева ідилія була перервана криком, що розлігся з передбанника.

— Нема. Нічого нема. Все забрали...

— Що забрали? Чого нема? — почувлися запити з різних кутків лазні. Хтось визирнув у передбанник, а решта далі насолоджувалась купіллю, зовсім не цікавлячись тим, що там щось у когось забрали.

— Одежі нема, — відповів той, що виявив цю «трагічну» подію, повертаючись у лазню.

— Ну, то чого ти галасуєш? Забрали ж не лише одягу, а й всі ті військові таємниці, що у ній повзали.

— Та йому череди шкода. Колгоспи ж порозганяють, от і було б чим господарку починати, — почувлась чиясь репліка й усі вибухли сміхом. Хтось почав потішати стурбованих, що ця одяга нам зовсім не потрібна, ба навіть шкідлива.

— Який з тебе буде поліцей, коли ти ходитимеш в уніформі давнього режиму? Тепер, брате, режим новий, то й уніформа

буде нова, не кажучи вже про нові військові таємниці, що все-одно розплодяться поза рубцями.

Кпини й дотепи сипалися з усіх сторін, доводячи про можливість одержати, крім нової уніформи, ще й білі рукавиці та гумову палицю, в додачу до бляхи, яка буцім то неодмінно бовтатиметься у кожного на шиї.

Гаряча купіль послабила й так розслаблені організми й жарти потроху вщухали. Мити вже не було чого, та й не було чим. Час від часу хтось вискакував у передбанник, щоб довідатися, чи не повернувся вже одяг, як ми думали, з дезинфекції.

Нарешті привезли декілька пакунків нового червоноармійського одягу, білизни та черевиків. З білизнами труднощів не було. Кожен натяг те, що йому припало. А от з верхнім одягом була морока. Він виявився ввесь такий, як і білизна, одного розміру. З цього приводу знову посипалися жарти та дотепи, пригадуючи й Сталіна, і «родіну», і всіх взагалі будь-ким і будь-де бачених комедіантів. Особливо відомого всім Пата, що в якійсь кінокартині виступав у ролі військовика, на якого ніяк не можна було знайти відповідного розміру одягу.

Мені особисто робили найбільшу прикрість обмотки, що ніяк не хотіли триматися на литках і при найменшому русі сповзали. Та тут на допомогу прийшли фахівці з піхоти й роз'яснили нам таємницю користування цією наймодернішою зброєю Червоної Армії.

Знов ідемо вулицями Житомира. Після купелі голод здавався переріс усі можливі міри. Ми з нетерпінням чекали кінця подорожі, в надії, що там десь чекає нас їжа.

Нарешті ми в подвір'ї, оточеному двоповерховими будинками. Перевірка, перекличка та списування наших прізвищ на нових листках паперу забрали досить часу й нашого голодного терпіння.

Нарешті нам видали перший приділ. Кожен одержав по півбуханця німецького хліба, п'ятдесят грамів масла, пачечку сиру та невеликий шматок ковбаси. Одержуючи приділ, ми також одержали попередження, що це добовий пайок сухої їжі та що половину треба лишити на завтра.

— Інших харчів сьогодні не видаватимуть, — прорекло начальство, і нас розвели по кімнатах колишнього офіцерського гуртожитку при якійсь військовій школі. У кожній з тих кімнат було по чотири застелених ліжка.

Сів я на ліжко й чесно розділюю все надвоє. З'ївши половину, розглядаю остачу й думаю про химерність долі. Думаю про випадковість, що керує долею людини у військовий час і сам того не помічаючи, з'їдаю другу половину одержаного.

Усвідомивши собі, що я все вже з'їв, оглядаюсь по кімнаті

й бачу, що інші зробили те ж саме, що й я. Одноденний приділ сухих харчів зник за одним разом. Ми лише шкодували, що не отримали на цілий тиждень.

Збираю крихти і пригадую студентські роки. Той час, коли, будучи студентом, одержував п'ятдесят грамів хліба на день. Той час, коли той приділ забиралося раз на тиждень і з'їдалося, ще не донісши додому чи там у гуртожиток, без усякого сиру, масла чи ковбаси.

Той час, коли на третій курс Зоотехнічного інституту в Києві перейшли лише одиниці, і то не через невстигаємість, а через голод у тридцять триклятому році. Голод, який примушував студентів кидати навчання й шукати рятунку на шахтах та в індустріальних центрах країни.

Стипендії й п'ятдесят грамів хліба, до юшки в студентській їдальні, було рішучо замало, щоб мозок сприймав науку. Того року змогли втриматись лише ті, хто мав якусь поміч від батьків. Але таких було мало. Більшість студентів, будучи дітьми селян, не дивлячись на пізніше збільшення хлібного приділу до двісті грамів на день, примушені були кидати науку, щоб рятувати життя.

Як сьогодні, пригадую студента на лрзвище Нужний. Він уперто не хотів кидати науку й востаннє, коли ми його бачили, мав опухле обличчя й руки. Щоб підтримати Нужного, що був здібним студентом, йому запропонували місце сторожа на городах, приділених для професорського та лекторського складу інституту. Але поміч прийшла запізно. Одного дня Нужний не прийшов на лекції й я його вже більше ніколи не бачив.

На цих самих городах, що їх мав стерегти Нужний, мені, а може й ще кому з тих, що його знали, довелося захищати і «родину», і Сталіна. Як ми їх захищали, я вже згадував на початку спогадів. Воюючи я не раз пригадував і Нужного, і весь мій курс того тридцять три рази клятого року. Чи вижив тоді Нужний? А якщо вижив, то де він?

Думки про студентське минуле відтягли мою увагу від дійсності. Бувало й гірше ніж тепер. Аджеж на тюльці, картопляних лушпайках та на шматкові експериментального коня, що приносив часом батько з клініки, міг я пізнавати «глибини» історичного та діалектичного матеріалізму, в додачу до всіх сільсько-господарських наук. Минулося те, минеться й це.

З'їдений цілоденний пайок і втома хилили на сон. Засипаю, насолоджуючись ліжком і чистою білизною.

ТВЕРЕЗО ДУМАЮЧИ

Просинаючись, поволі приходжу до свідомости свого буття. Мозком пробігають образи щойно минулого. Свідомість впирається в слово *поліція*. Жмут неприємних спогадів з життя попередніх поколінь, пов'язаних зі словом *поліція*, відтискується сяйвом ранішнього сонця на протилежній стіні і словом *Київ*.

Щоб коротеньке слово *Київ* знову стало дійсністю, то чи не варто переступити вроджену відразу до слова «поліція»?

Аджеж Київ — це столиця України, це місце, де є моя родина, це моє дитинство, юність і молодість. За повернення в дійсність усього, що було й що в вирі військових подій здавалося зникло десь у далині, варто заплатити найдорожчу ціну. Тим паче, що позаду табір полонених і очевидна загибель.

Я розплющую очі й сумніви зникають поза вікном. У сповненій сонцем кімнаті я одягаюсь, шуткуючи зі своїми співмешканцями, що все ще ліниво потягаються під ковдрами.

— Ану, лінюхи, вставайте. Вже день багрянє. Зараз подадуть снідання.

— Яке снідання?— озивається заспане обличчя з сусіднього ліжка.

— А те, що тобі обіцяли вчора,— підтримує жарт хтось інший. — Або можеш з'їсти все те, що ти лишив на ранок.

На площі, поміж казармами, стоїть гурт офіцерів. Той, що записав мене в таборі полонених на список, подає команду вистроїтись.

Нам повідомили, щò доки Київ не буде звільнений від комуністів, ми будемо у Житомирі, переходячи вишкіл. Також нам відрекомендували якогось німця, нашого начальника. Офіцерам Червоної Армії наказано виступити два кроки наперед.

Останній наказ, як і всі попередні інформації, сприйнято мовчанкою. Шеренга стояла непорушно. Очі німецького й українського начальства перебирають обличчя. Погляд того, що записав мене в таборі полонених на список, зупиняються на мені. Очі незнаного мені українця з запитом дивляться на мене.

Стою й намагаюсь поглядом передати свою думку. Думку, що це не місце, щоб говорити правду. Деякий час ми напружено дивимось в очі один одному. Нарешті він переводить свій погляд на мого сусіда.

З усієї лави в сто сімдесят осіб не знайшлось ні одного, хто б признався до своєї рани в Червоній Армії. Після повторного запиту, з тим самим результатом, німці відходять і вже самі українці лишаються з нами. Вони розбили нас на чоти та відрекомендували нам наших чотових.

Вся ця процедура тяглась декілька годин, аж до прибуття польової кухні. В обід повідомили, що решту дня дають нам на відпочинок.

Поївши, я йду в кімнату й там застаю дискусію на тему: «Чому це галичани творять окрему статтю та є на особливому положенні?»

— До загального казана з тієї чоти ні один не підійшов. Їм у термосах привезли окрему їжу.

— Дякуй і за те, що дістав. Забув вже, що вчора був би радий сирому буряку? Все завше ми чимось незадоволені.

— Дякуй та дякуй. Все життя комусь за щось дякуй. То дякував за «щасливе і радісне» життя, а тепер дякуй за «визволення» та їжу. Коли вже мені будуть дякувати, або принаймні не вимагатимуть, щоб я дякував?

Слухаючи, я зважував усі за і проти у цій дискусії. Раптом почувся голос на коридорі, що кликав мене з'явитись до поручника Кедюлича.

Посильний привів мене під двері на першому поверсі й постукав. В досить просторій кімнаті я побачив під стіною канапу та крісло. По середині кімнати стояв стіл з рештками їжі та стільці навколо нього. На кріслі сидів той, що записав мене на список у таборі полонених.

— Ну, а тепер познайомимось,— сказав він, підходячи й простягаючи мені руку. Моє прізвище Кедюлич, а звать Іван. Як мені пригадується при першій нашій зустрічі в таборі полонених, ви мені казали, що ви офіцер. Чи я не помиляюся?

Ні, ви не помиляєтесь. Дійсно я це говорив і це правда. Можу висловитись точніше. Я — старший лейтенант артилерії.

— Чому ж ви сьогодні не виступили, коли був запит, хто офіцер? Але чекайте, треба закінчити знайомство. Я, як вам уже відомо,— Іван Кедюлич, поручник колишньої чехо-словацької армії, а тепер — український старшина на службі в німецькій поліції. Отже. Чому ви не виступили з загальної лави?

— А от слухайте. — Я розказав Кедюличу випадок з моєю офіцерською рангою в полоні, по дорозі до Житомира. Той випадок, коли мене ввели по глинищу, щоб приєднати до інших офіцерів Червоної Армії.

— Але яку подібність ви бачите у тому, що є, з тим, що було? Тут немає нічого подібного,— зауважив Кедюлич, знизуючи плечима.

— А я думаю, тотожність обох випадків повна. Подібність у тому, що вони на одному тлі. Це тло має назву полон. І як я переконався, зміст слова зовсім не змінюється від того, що ми, а таких сотки тисяч, пішли в цей полон добровільно. Обставини при-

мушують мене, та не лише мене, бути надалі обережним. Я думаю, що з усіх тих, кого ви набрали в поліцію, я не лише один офіцер. Є напевно й інші, а бачите, ніхто не виступив.

Кедюлич слухав мене мовчки. Потім заклав руки за спину й почав ходити кімнатою. Деякий час панувала мовчанка.

— Але все ж таки. Німці — ворог нашого ворога, а це багато дечого значить, — зауважив Іван, зупинившись передо мною.

— Вибачте, але я наведу вам одну приповідку.

— Прошу дуже.

Кажуть, що «як значить, то отелиться». А чим воно все те отелиться, я ніяк передбачити не можу. Звичайно, ви маєте слушність, коли кажете, що німці це ворог нашого ворога. Та чи не була Москва колись ворогом нашого ворога — Польщі?

Деякий час Кедюлич мовчав, а тоді струснув головою та й каже: — Може у ваших словах і є правда, але я, зрештою, військовик і цими суто політичними питаннями не цікавлюся. Моя організація наказала мені так діяти, і я дію. В усякому разі я думаю, що ви зробили помилку, не признавшись, що ви офіцер. Вас би зробили офіцером поліції.

— А я думаю, що я не зробив помилки. Щойно від вас я почув, що ви є з наказу якоїсь організації на службі в німецькій поліції. А я, признавшись, міг би потрапити з власної ініціативи.

— Так, я це сказав і так воно є. Ми дивимось на цю службу як на перехідний період. Ми віримо в те, що німці визнають нас за союзників у боротьбі з Росією. От тоді ми вже будемо на службі у власної держави.

— А як такого визнання не буде? — Кедюлич не відповідав і я поставив друге запитання. — От ви весь час кажете «ми» та «нас». Як це зрозуміти? Невже ви не розумієте, що я, не маючи за собою ні цього «ми», ні цього «нас», є у зовсім відміннім становищі. Силою обставин потрапивши в німецьку поліцію, я мушу покладатись лише на себе. Правда, я й відповідаю лише за себе. От ця відповідальність і каже моїй свідомості: обережно, обережно і ще раз обережно.

— Ну, добре! Бачу, що ви особа вперта, з певними своїми поглядами на ту ситуацію, в якій ми всі є. Про це незабаром з вами поговорить Славко. Політика — це його ділянка. Проте мені шкода, що ви не признались, що ви офіцер. Ви може щось хочете з'їсти?

Іван присунув до мене тарілку з нарізаною ковбасою та хліб. Жуючи ковбасу, бо я все ще був голодний, спостерігаю, як він, насвистуючи якийсь невідомий мені мотив, ходить кімнатою.

— Ви чули щось про Організацію Українських Націоналістів?

— перервавши свої музичні вправи, раптом запитав мене Кедюлич.

— Чув, але дуже мало. Ми більше чули про УВО, що подала з колишніх вояків УНР. Та й то чули лише як про організацію контрреволюції за кордоном, агентуру капіталістичного світу.

— І ви вирішили, що УВО — агентура?

— Думаю, що мало хто вірив, як і не вірилось усьому тому, що подавали офіційні джерела. Здебільшого ми розуміли все навпаки. Чим більше когось лаялось, тим більше це для нас означало, що вилаяні на правильному шляху в боротьбі з ворогом України.

* * *

Час перебування в Житомирі тягнувся нудно й повільно. Щоденні вправи на площі звичайно нічого не давали ні душі, ні тілові та й були осоружною повинністю, яку доводилося платити за врятування з табору полонених та майбутню перспективу попасти в Київ.

Проривами в цій нудній дійсності були для мене лише балачки та знайомства, що нав'язувались з українцями з Галичини. Група тих галичан, що були окремою чотою при тій же поліції, були всі членами ОУН під проводом полковника А. Мельника. Їхнє висвітлення справи розламу в ОУН я сприймав як правду, бо підстав тоді не вірити чи мати якісь сумніви у мене не було. Вбачаючи все нещастя України в анархічності та самсобіпанстві, я апіорі сприймав, що це саме є причиною розбиття в ОУН і тому вірив «мельниківським» поясненням, не маючи можливості їх перевіряти.

Перевірці піддавались лише ті спостереження «мельниківської» практики, які відбувались на моїх очах, у чотирьох стінах нашої казарми. Десь по двох тижнях перебування в німецько-українським відділі поліції для Києва, я мав таку розмову з Кедюличем:

— Мені здається, що ви робите помилку, Іване!

— У чому? — одразу насторожився Кедюлич.

— А от у чому. Ви набрали сто сімдесят українців у поліцію. Чи певні ви, що взято саме тих, кого треба було взяти?

— Ні, звичайно, не певні. Алеж ми не могли робити добору. У нас був занадто обмежений час.

— То правда. Часу ви таки не мали. Але тепер, вже маючи час, ви далі робите ту ж саму помилку.

— Яку саме?

— А от дивись. Маючи сто сімдесят чоловік з Червоної

Армії, ви ще маєте десь біля сорока чоловік з Галичини.

— Майже без помилки. Ви добре встигли порахувати.

— Рахувати не було важко. За два тижні порахує кожен. Але справа не в тім. Десь на дві сотки українців, ви маєте сорок відібраних і тримаєте їх в окремій хоті. Десь на дві сотки українців ви маєте три кухні, тобто три окремих сорти їжі. Перший загальний, до якого належать усі ті, що з Червоної Армії. Другий для тих, що з Галичини, і третій вже для ліпших з ліпших.

— Так, це правда. Ми маємо три окремих кухні. Алеж ви тількищо самі мене питали, чи ми певні, що набрали саме тих, кого треба було взяти до поліції. Ви це питали?

— Питав.

— То бачите, за отих з Галичини ми певні.

— Ну, а це? — Я повів очима по столі з недоїдками їжі.

— Це офіцерська частина їдальні. Та врешті, навіть німці не знають, хто і скільки осіб харчуються за оцим столом.

— Справа, Іване, не в тім, знають німці, чи не знають. І навіть не в тім, хто певний, а хто непевний. Я от, для прикладу вважаю себе за найпевнішого з усіх тих, що є тут, а є в категорії непевних.

— О, бачиш? Я тобі казав, що ти дурно не признався в тім що ти офіцер. Був би признався, то й належав би до тієї категорії, що харчується за оцим столом. Але ми це ще можемо виправити.

— Ні, не треба. Дякую. Я бачу, що ти мене не розумієш. Я зовсім не хочу належати до упривілейованих і то ще щодо їжі. Я зовсім не хочу робити ту ж саму помилку, що її робите ви. Більше, я хотів би, щоб ви її не робили. Ваша помилка у тому, що ви українців поділяєте на ліпших і на гірших, та ще й з градаціями. Приклад з собою я навів тому, що це нормальний хід думок кожного індивідуума зокрема. Дуже рідкими є випадки, коли людина сама, так би мовити, добровільно визнає свою неповноцінність. Як правило, ніхто в душі з цим не погоджується. Ця відсутність почуття неповноцінності дуже закорінена в душі кожного українця. Не буду зараз вам доводити це, але повірте мені, що це так. Та ще й до того мушу додати, що чим менший загальний розвиток, тим це почуття сильніше. Тим примітивніша реакція, якщо це почуття ображене. І чим примітивніше воно ображене, тим швидше воно доходить до почуття пересічного індивідуума. Цю нашу властивість завше вміло використовували наші вороги, підтримуючи іскри бунту, що дуже легко спалахують на ґрунті нерівності. Нерівність — це мати заздрости, а заздрість — сестра ненависти. От тому мені й здається, що ви робите помилку, підкреслюючи цю нерівність там, де можна було б цього

не робити. І це не залежить від того, чи такий поділ українців на категорії умотивований чимось чи ні. Справа в тому, що введення поділу робить щілини поміж нами, які дуже швидко збільшуються й умить їх використовують наші вороги.

— То виходить, що треба ліквідувати офіцерський стан і зрівняти всіх у правах?

— Ні, я цього не кажу. Одначе нерівність може бути лише в обов'язках, ну і, звичайно, у військових правах, але ніяк не в загальнолюдських. У всіх арміях офіцери є й будуть. Та шлунок і в офіцера, і у солдата однаковий. Почуття власної гідности також у всіх однакове. Отут мусить бути рівність. Я знаю, що це звичайно не погоджується з моїм уявленням про клясократичне суспільство. Проте, що ж поробиш, коли теорія не надається для переведення наміченої мети в житті? У такому випадку, мені здається, треба переглянути теорію, а не підганяти життя під штучні формули. Поділяти на певних і непевних також треба, але так, щоб того не було видно, і не в харчах, а в обов'язках. Завжди були, є і будуть кращі й гірші. Під час боротьби, участю кращих є краще воювати, краще боротися, а не краще себе влаштовувати супроти загалу. Загал цього не любить і з цим ніколи не погодиться.

— В переліку обов'язків кращих, мені здається, ти пропустив ще обов'язок краще вмерти?

— Так, Іване, це теж обов'язок, виконання якого це участь кращих. Це та данина кращих, що пориває загал до боротьби, що робить загал кращим, ніж він є. Це мірило, яким загал міряє кращих.

— Згоден! Ти маєш, Костю, рацію. Але ти не хочеш зрозуміти, що ми тепер самі від себе не залежимо. Отже й не всі наші хиби добровільні.

— Це правда, що не всі наші хиби добровільні. Одначе хиби, без огляду на те, чи вони добровільні, чи ні, все ж таки, на жаль, лишаються хибами того, хто їх робить, і їх треба по можливості уникати.

Розмова була перервана. В кімнату зайшло декілька мало ще мені відомих членів ОУН, що були номінально приписані до поліції.

З цікавістю спостерігаю обличчя, прислухаюсь до розмов. Настрій, що панує, мені зрозумілий і близький. Всі ці молодики з Галичини, будучи лише приписаними до поліції, що легалізує їх перед військовою владою, ведуть свою підпільну працю. Зустрічаючись вони балакають про боротьбу, перешкоди й радощі окремих перемог. В загальному настрої боротьби, яку вони вели, так як уміли і так як її уявляли, недоліки бліднуть, а оптимізм таких, як Славко Камінь, збільшує віру в перемогу.

МАЯЧИТЬ КИЇВ

Поволі тягнуться дні в Житомирі. Київ все ще перебуває в руках червоних. Нудні вправи на площі, що відбуваються лише для годиться, змінюються ще нуднішим перебуванням у чотирьох стінах наших кімнат.

За межі казарменного подвір'я нас нікуди не випускали, але стосунки з зовнішнім світом кріпли. Стосунки ці в основному були родинного порядку у тих, хто мав рідню поблизу Житомира. Щасливим усі заздрили й допомагали, хто чим міг, прикриваючи їхню відсутність в казармі. Проте, тих щасливих було мало. Решта нудились, очікуючи відправки на Київ.

Свій вільний час я проводив у балачках та дискусіях з галичанами на політичні та національні теми. З цих балачок я взяв про «бунт Бандери» та про ту боротьбу, що точилася поміж окремими крилами колись однієї ОУН. Звичайно, «мельниківці» в усьому обвинувачували «бандерівців». Рядові члени, та й чи тільки рядові, основної причини пояснити не могли, чому ж саме цей бунт удався. Обвинувачуючи в усіх гріхах протилежну сторону, вони ніяк не хотіли зрозуміти, що треба знайти основну причину розколу, щоб зліквідувати його, а не базуватися на наслідках взаємоборотби, засобами якої були терор і провокація.

В одному з півзруйнованих будинків, що оточували наше подвір'я, я знайшов бібліотеку. Книжки товстим шаром лежали на підлозі кімнат. Переглядаючи це звалище книжок, я знайшов дещо, що мене цікавило, і заповнив тими книжками тумбочку в моїй кімнаті. З моєї «бібліотеки» підсміхались співмешканці. Одного ж разу навіть хтось скористався з метою провокації.

Мої більш ніж дружні стосунки з українцями з Галичини сприяли тому, що я якось опинився осторонь від українців з табору полонених.

Моє попередження Кедюличу я дуже скоро став відчувати сам на собі. Хоч я й не був у числі упривілейованих, а лише мав з ними дружні стосунки, то вже й цього стало досить, щоб решта почала ставитись до мене з упередженням. Це й використав якийсь, очевидно свідомий, провокатор.

Одного вечора, коли я вже почав був роздягатись, мене покликано до Кедюлича. Заходжу й бачу, що перед ним на столі стоїть стосик з книжками.

— Це ваші книжки? — звертається до мене Іван.

Глянув я на стосик уважніше й бачу: «Капітал» Маркса, твори Леніна, «Краткий курс історії ВКПб»...

— Оця,— Кедюлич взяв «Краткий курс ВКПб»,— лежала у вас на подушці. А ця,— і він взяв перший том «Капіталу» Маркса,

— була під подушкою.

— А твори Леніна, мабуть, були у подушці, як мій найдорожчий скарб. Чи не так? — і я голосно засміявся.

— Чого вам смішно?— здивувався Іван.

— Смішно, бо дешево хтось вирішив мене продати. Це ж провокація, правда, дуже примітивна, але все ж таки провокація. Це все наслідки того, про що я вам говорив у одній з перших наших розмов. Пригадуєте? Колишні полонені не вживають між собою слова «пан». Коли ж розмова заходить про когось з вас, то одразу ж з'являється оцей «пан». Через мої добрі стосунки з усіма вами, до мене почали звертатись також з додачею слова «пан». Оце і є, друже Кедюлич, плоди заздрости поміж нами. Пригадуєте, я казав, що нерівність породжує заздрість? А заздрість породжує ненависть. Отже щілини поміж українцями у цій казармі вже починають заповнюватись змістом,— і я вказав на книжки, що лежали перед Іваном. — Покищо це примітивний спосіб і, здається, далі нас не пішов. Але засоби ворога, який добре вміє використовувати всі щілини, зчасом удосконаляться. На зміну аматорам придуть фахівці від провокації та всякі такі й тому подібні матеріали на нас будуть попадати безпосередньо в руки німців. Як німці реагуватимуть, звичайно, не важко передбачити. А якщо врахувати ще й ту боротьбу, що ведуть між собою обидва уламки ОУН, то я не бачу нічого доброго в тій ситуації, що всіх нас чекає.

Поки я все це говорив, Іван згріб книжки зі столу й кинув їх у кіш зі старими паперами. — Ну, з цим покінчено. Та я вам все ж раджу не тримати ніяких книжок у своїй тумбочці. Не допомагайте провокаторам, яких ніде не бракує.

На цьому й кінчилася ця розмова, але я ще довго повертався з боку на бік, ніяк не можучи заснути.

Життя посувалось по-старому. Нас, колишніх полонених, нікуди не випускали поза межі пляцу та казарм. Натомість чота галичан майже на половину була завше відсутня. Про характер їхніх відпусток загал не знав і навколо цього точились різного роду балачки та створювався певний настрій.

З дня на день відтягався наш від'їзд у Київ. Тим часом далі відбувались нудні вправи на пляцу, щоб відновити наші знання зі стройової підготовки та розучувано одну й ту саму пісню, мотив якої я вперше почув від Кедюлича. Ось те, що я з тієї пісні тепер пригадую:

*Коло млина яворина, зацвіла калина,
Навчилася в саді спати молода дівчина.
Навчилася в саді спати поміж яворами,
Бо хотіла розмовляти з хлопцями-стрільцями.*

*Пусти ж мене, моя мати, та в сад погуляти,
Як запіють перші півні, йду додому спати.
Піють перші, піють другі, курка ся кокоче,
Кличе мати вечеряти, а доня не хоче.*

.....

Чому саме цю пісню розучували? Чому вона так припала до серця всім організаційним працівникам ОУН Мельника, я й по сьогоднішній день ніяк не можу зрозуміти. У мене тоді навіть створилося враження, що вона для них звучить як якийсь гімн. Одначе, скільки я не дошукувався у словах і мотиві цієї пісні бодай якогось прихованого змісту, я його знайти не міг. Навпаки, я швидше відчував у ній якусь символіку щодо нашого положення як німецьких поліцаїв і між положенням дівчини, що, навчившись в саду спати, вже не слухається матері.

* * *

І от нарешті приходиться повідомлення, що німці взяли Київ. Ця новина викликала пожвавлення. Ми всі очікували раптового наказу про виїзд і з хвилюванням чекали цього моменту. Здебільшого ж ми всі мали свої родини у Києві.

Проте дні йшли за днями, вселяючи в душу розпач. Я вже навіть почав подумувати, що це все блеф. Лише запевнення Кедюлича стримували мене від втечі з поліції й дороги на Київ.

Нарешті, десь аж по трьох тижнях по зайнятті німцями Києва, прийшов довгоочікуваний наказ їхати. Вістка ця була прийнята радісно. Але тієї ж ночі дехто втік з поліції. То були мешканці недалеких околиць Житомира.

Ранок, призначений на від'їзд, був напрочуд чудовий, лагідний і теплий. Листопадове сонце гріло, немов би заліковуючи рани, нанесені Житомиру війною. В подвір'я казарми, гуркочучи, заїздили військові авта.

Невідомо пощо і для чого ми виносили різні меблі та вкладали на авта. Навантажування, перекличка й тому подібна метушня забрали дуже багато часу. Від'їзд відложено на післяобіду.

Нарешті ідемо. Світить сонце. Від швидкого руху авт по Київ-житомирському шосе тріпотять брезентові накриття наших авт. Зупинка. Дістаємо накази поскручувати брезенти.

Ідемо далі. У мене настрій бадьорий, і я намагаюсь підняти моїх супутників на пісню. Я не співак і не маю музичного слуху взагалі, а тому заводжу те, чим набиті мої вуха по саме нікуди, тобто я пробую заспівувати ту саму «яворину».

Жодного співчуття до моїх зусиль. Всі сидять, немов води в рота набравши. Таке ставлення до мого настрою мене надзвичайно обурило й я почав читати патер-ностер на тему наших почуттів, наближаючись до столиці України. Нарешті комусь

надокучив цей мій монолог і він мене перебив.

— Це ми всі знаємо й відчуваєм не гірше від вас. Але справа в тому, що ми не їдемо, а нас їдуть. Чи ми знаємо, що нас чекає далі? Чи оця пісня заспокоює хоч трохи оте почуття непевності? Все це якесь штучне й не на часі.

Я саме замислився над щойно висловленими думками, як у даліні на горбах замаячили будівлі Києва. З переднього авта донісся голос, що заводив пісню: «... Попереду Сагайдачний веде своє військо, військо запорізьке...». З авта на авто перекидалась вона, відбиваючись луною поміж деревами, що оточують Політехнічний інститут. Дерева, немов би співчуваючи Сагайдачному, відповідали луною. Пісня лилась невимушено, щиро.

Ми їхали вулицями Києва, а я сидів та й думав. Думав про різницю в цих двох піснях. Чому перша співалася лише з примусу, а друга лилась сама собою? Обидві українські, а одна співається, а друга ні. І різниця в них всього-на-всього лише просторова.

В одній гора високая, з якої летить погляд через яри й байраки у широку долину, де маршує військо запорізьке. У другій натомість кругозір, обмежений оточуючими млин деревами та розмовою дівчини зі стрільцем, що й теж обмежено часом вечері та голосом матері, яка кличе спати.

Так, різниця, мабуть, саме в цьому. Іншої я не знаходив ні тоді, сидячи в авті, ні тепер, роздумуючи над тим, що минуло.

Їдучи вулицями Києва, звертаєм увагу на мізерну кількість людей на пішоходах. Київ дихнув на нас пусткою. Це почуття пустки й руїни ще збільшилось, коли авта вискочили з бульвару імени Шевченка на Хрещатик. Хрещатика таким, як я його знав, не було. Обгорілі стіни й купи румовищ немов би ввібрали в себе відголос пісні, що раптом змовкла.

Мені пригадалися оповідання моєї бабусі про те, як вози грузили в багнах Хрещатого Яру, коли вона вперше їхала до Лаври на прощу. Я навіть мимохіть глянув з авта, але асфальт був гладенький і лише де-не-де було видко, що тут проїжджали танки.

Привезли нас на Поділ у двоповерховий будинок з великими кімнатами, довгими коридорами та невеликим темним двором.

В одному з цих довгих коридорів нас вистроїли і нам робив огляд комендант української поліції міста Києва сотник Захвалинський та його заступник поручник Кедюлич.

Вище середнього росту, худорлявий сотник, нічого нам не говорячи, перевірів, чи туго у нас підтягнуті пояси. Потім він обійшов шеренгу навколо. На цьому огляд і скінчився. Не те це було, чого принаймні я чекав. Якось воно нагадувало перевірку в

Михайлівський Золотоверхий Собор у Києві,
зруйнований більшовиками

Червоній Армії. Тільки й усього, що пояси там щупав якийсь підстаршина, або вже дуже ретельний молодший лейтенант. Не того я чекав від зустрічі з комендантом української поліції. Та й не те ще побачив пізніше.

Цей самий Захвалинський, на мій погляд, та й чи тільки на мій, прямо таки корчив з себе блазня. Та й як можна інакше назвати поведінку сотника Захвалинського, якщо він дозволив собі 1942-го року, в розпалі Другої світової війни, в добу мессершмітів і понад сорокатонових танків, роз'їжджати Києвом в супроводі джури з шаблою при боці та довжелезним шликом через плече?

Будинок Педагогічного музею в Києві, що був осідком
Української Центральної Ради в 1917-1918 рр.

Його заступник Кедюлич уже був значно модерніший. З усіх історичних регалій він дозволив собі лише на сіру смушеву шапку. Сіра смушева шапка й добре підігнана червоноармійська шинеля з офіцерського сукна ніяк не разила нас, а швидше проводила якусь паралелю між його постаттю та минулими визвольними змаганнями.

Отже, по короткому огляді наших поясів, Захвалинський пішов, а ми, діставши вечерю, розійшлись по вказаних кімнатах.

В кімнаті, до якої попав я, було десь біля двадцяти ліжок. Одразу ж усі почали вмощуватись на сон і лише я ще сидів деякий час оповитий думками. Спати мені не хотілося й тому я, через деякий час, вийшов у коридор з надією зустріти Йвана. В одній з кімнат другого поверху я його таки знайшов. Сидів він, переглядаючи якісь папери, в кімнаті, подібній на канцелярію.

— А, заходь, заходь. Тобі, я бачу, теж не спиться?

— Та не спиться. Не спиться, бо ти ж мені обіцяв по приїзді у Київ дати можливість відвідати родину, та й взагалі відпустити з поліції.

— То правда, я обіцяв.

Хрещатик перед війною

— То чого не можу я піти додому?

— Зараз, звичайно, ні. Та вже ж ніч надворі.

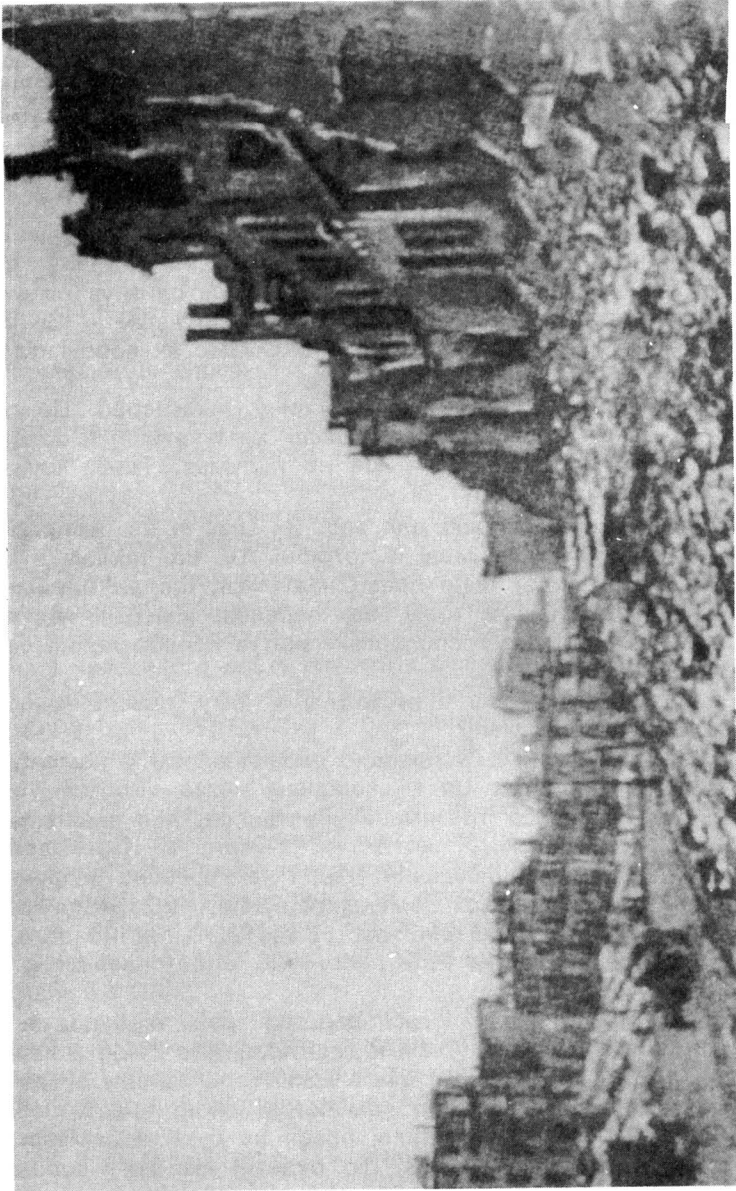
— Ну то що, що ніч? Я ще в Києві дорогу знайду.

— Ти то дорогу знайдеш. Але справа в тому, що з темнотою заборонено ходити. Завтра я дам тобі звільнення й ти підеш відвідати свою родину.

На всі мої доводи, що я так пройду, що мене ніхто й не помітить, Кедюлич не погодився. Нічого мені не лишалось іншого, як піти й лягти спати.

ЗВІЛЬНЕНИЙ КИЇВ

На другий день відбулися оглядини нас німецькими чинниками. Нам начепили блакитно-жовті стрічки на рукави радянських шинель, немов би узаконили нас у стані української поліції. Цього дня Кедюлич не дістав мені перепустки в місто, бо німець, який мав її підписати, не мав часу.

Зруйнований радянськими мінами Хрещатик у вересні 1941 року

Лише на третій день я міг вийти в місто й довідатись, що моя дружина з дітьми, після зайняття німцями Києва, пішла на Ірпінь до своїх батьків. В той же день я побував в Академії Наук і довідався, що інститут, де я працював, відновляє працю і що я можу бути зарахований у штат.

Після такої приємної для мене новини йду вулицею Короленка й раптом стикаюся з колишнім моїм професором зоології. Професор здригнувся від несподіванки й мені здалося ледь не впав, глянувши на мою червоноармійську шинелю.

— Пощо вам це вбрання?— проговорив він, пізнаючи мене.

— Яке вбрання?

— Та оце, що на вас,— погляд професора слизнув по моїй шинелі й зупинився на блакитно-жовтній опасці рукава. — Ви що, в поліції? І це вам не зовсім личить. Я б сказав, як корові сідло. Ні, така служба абсолютно не для вас.

— Це, шановний Сергію Михайловичу, тимчасово. Це, так би мовити, мімікрія, яка допомогла мені врятуватися з полону. А як врятуватись з поліції, то я ще не надумав. Треба шукати способу й я певен, що знайду.

— А я саме маю спосіб для вас. Ви знаєте, це прекрасно, що ми зустрілись. Ви саме мені й потрібні. Те, що поліція є для вас засіб, а не мета, дає мені право надіятись, що ви приймете мою пропозицію. Справа в тому, що передові німецькі частини вже відійшли на схід і все господарське життя перебрало на себе так зване Ві-Ін-Зюд.

— А що це воно таке Ві-Ін-Зюд? І в чому, власне кажучи, полягає ваша пропозиція мені?

— А ось послухайте. Я працюю перекладачем у коменданта цього самого Ві-Ін-Зюд. Це є скорочена назва «Віртшафтско-мандо ін Зюд». Отже це та німецька установа, яка займається відновленням господарського життя на Україні в перехідний період, коли не прийде український уряд і не перебере ці функції на себе. Тепер організовується Земельний відділ, Риб-трест, Трест консервної промисловости, Зерно-трест і так далі. Чи не погодились б ви стати директором Риб-тресту? Це ж безпосередньо за вашим фахом.

— Та воно ніби й так. І господарство треба відбудовувати, і рибальство майже мій фах. Алеж я досі працював лише в науковій галузі рибальства й ніколи не був в адміністративному апараті.

— Ваші побоювання перед адміністративною працею абсолютно неоправдані. Не робили такої праці, не були в адміністративному апараті. Ну, то й що ж? То будете! Не святі горщики ліплять.

— А чи не краще, пане професоре, почекати, поки цей

переходовий період пройде і прийде таки український уряд?

— Оце вже ні. Часу гаяти не можна в інтересах нашого ж уряду. Як ми, українці, зараз не прийдемо, то прийдуть росіяни, чи фольксдойчі, і вибивати їх звідти буде важко. То що ж, ви хотіли б, щоб було так, як за гетьмана? Що уряд ніби український, а пости в ньому посідають росіяни чи відверті русофіли? Ні, часу гаяти ми не можемо. Та й хто його зна, як воно там далі буде.

Не погодитись з аргументами мого колишнього професора зоології було важко.

— Отже — згода.

— Ну то ходімо.

— Куди?— здивувався я.

— Як то куди? Ми зараз підемо в управління Ві-Ін-Зюд і оформимо цю справу.

— Та... я ж,— і я безпорадно глянув на свою шинелю та на опаску поліція, що бовтався у мене на рукаві.

— То все нічого,— помітивши мій погляд, зауважив професор. — Тепер військовий час. Інших я приводив до Кюлевінда ще в гіршому вигляді, а ви ж на службі в німецькій поліції. Це йому мусить сподобатись.

Отак я й потрапив у вестибюль перед кабінетом Кюлевінда. Мені довелось зачекати, а Сергій Михайлович зник за дверима. Чекати мені не довелося довго, і вже за пару хвилин він знайомив мене з невеликого росту німцем у військовій уніформі.

Розмова також була дуже коротка. Я одержав призначення на директора Риб-тресту, з повноваженнями набирати відповідний штат, а також письмо до поліції, щоб мене звільнили від обов'язків поліція.

Від Кюлевінда я одразу ж пішов в Інститут Гідробіології Академії Наук і повідомив, що я завтра ж можу приступити до виконання обов'язків наукового співробітника. Про можливість одноразової моєї праці ще й як співробітника УАН також обговорено в кабінеті Кюлевінда. Він не заперечував, а ще й уважав, що це дуже добре, тим паче, що робота в Риб-тресті є лише в організації стадії.

З повною головою думок я поспішаю на Поділ, наперед радіючи моментові мого звільнення з поліції. Зайнятий своїми думками, поминаю Золотоворотський сквер і на розі Підвальної та Володимирської налітаю на якусь постать, що раптом виринула невідомо звідки.

— Ростик! Це ти? — Переді мною дійсно стояв Ростик і широко посміхався.

— Та я ж, я. Біжиш так, начебто тебе палицею по потилиці

хто вдарив. А ще поліцай... — Хляпаючи один одного по плечах, ми зайшли у Золоторотський садок і сіли на лавку.

— Ну як? Ну й що? — перебиваючи один одного, ми ставили кожен свої запитання. Все нові й нові запити вилітали з наших уст. Нарешті ми замовкли й дивились мовчки один на одного.

— Знаєш що, Ростіку? На всі твої запити я можу відповісти лише про себе. Мої ж запити стосуються цілого ряду осіб, крім нас. Отже, нумо умовимось. Ти мені розкажеш про всіх, а вже потім я тобі розкажу сам про себе. Перш за все скажи мені, чи моя родина не мала яких прикростей?

— А ти своїх ще не бачив?

— Та як же я міг їх бачити, коли я оце лише другий день у Києві й оце вперше вийшов на вулицю?

— Мені здається, що оце ти саме біг від свого дому, а не навпаки.

— Так, так. Це правда. Але там я взяв, що моєї родини нема в Києві, і більш нічого. Отак біжучи, я здибав професора К. і він допоміг мені здобути звільнення з поліції. Отже тому я й летів стрімголов, щоб може ще й сьогодні звільнитися з поліції. То що ж ти знаєш про мою родину?

— Не турбуйся. Все гаразд. Жінка з дітьми виїхала. Ні, докладніше — пішла на Ірпінь. Там принаймні картопля є. У Києві тепер з харчами важко. Хоча в самому Києві боїв і не було, крім тих на Деміївці...

— Знаю, знаю,— перебив я Ростіка,— та я ж сам там воював.

— Так от. Крім тих боїв, Київ інших не знав.

— Алеж... — і я показав на румовища, що вулицею Підвальною тяглись аж до Хрещатика.

— Це не фронтові бої. Це сталося вже по зайнятті німцями Києва. Відступаючи, червоні позакладали міни на Хрещатику і коли чорні розташували там свої штаби, міни зірвано та почалась пожежа. Вітер був тоді страшний. Водогінна система не працювала, а протягнуті німцями рури з Дніпра мало що помагали та ще й їх хтось перерізував. Горів, здавалося, увесь Київ. Не маючи іншого способу, німці почали рвати будинки на шляху пожежі й лише цим її стримали. Інакше згоріло б аж до Деміївки.

Міни також заложено під оперний театр і вони мали бути зірвані під час вистави для німців. Але той, кому червоні доручили були виконати цей наказ, передав німцям плян розміщення мін, шкодуючи, звичайно, не німців, а оперу. Проте, чи це було саме так, чи може якимось інакше, я не знаю, бо від людей тепер можна почути навіть таке, що й купи не держиться.

— Ну добре, а як Гліб, Левко, Володя?

— Гліб на Кавказі. Левко виїхав у Вологду. Та ти ж це знаєш. А Володя? З ним було гірше. Він жив під чужим прізвиськом і увесь час ховався від облав, що їх проводили містом, вилучаючи дезертирів. Ховався він десь на Лук'янівському кладовищі у якійсь могилі, а жінка йому їсти носила.

За декілька днів перед тим, як червоні лишили Київ, була велика облава. Володя не встиг сховатись у свою криївку. Пробував тікати, але вискочити з облави не зміг. Перед тим, аніж його схопили, він бритвою перерізав собі горло.

— Що ти кажеш! — схопився я з лавки. — Володі вже нема?

— Та хто тобі казав, що нема?

— Та ти ж щойно сказав, що він перерізав собі горло бритвою.

— Ну, перерізав. Алеж я не казав, що він помер, що його вже нема. Володя довів, що не всі ті вмирають, кому перерізували горло.

— То Володя не вмер?

— Ні, не вмер. НКВД вирішило, що вони піймали якогось дуже важливого шпигуна й негайно ж доставили його в лікарню. Лікар його врятував та ще й двічі.

— Як то двічі?

— А дуже просто. Один раз коли зашив йому горло. А вдруге, коли відтягав його виписку з лікарні. Лікар той був батько одного з наших друзів. Отож він і дотримав Володю в лікарні, аж поки прийшли німці. Тим часом його жінка, будучи певна, що Володі вже в живих нема, виїхала на село до своїх батьків. Вийшов ото Володя з лікарні та ще худіший як завше. Смерть на ногах, та й годі. Вийшов він на вулицю та й іде. Тут його німці й схопили. Ну і, звичайно, до полонених, за дріт. Як вже Володя втік з-за дроту, не знаю. Але таки втік і зовсім слабкий прийшов до твоєї жінки. Вона його трохи підгодувала. Але ти знаєш, як змінився Володя? Пригадуєш, на тій нашій останній зустрічі, його слова, коли він зрізався з Глібом?

— А якже, пригадую. Тоді він казав: «Так довго чекали цієї війни, а тепер злякалися?»

— Отож, від того Володі не залишилося нічого.

— Не може бути, Ростіку, цього не може бути. У це я не вірю. Людина, яка перерізала собі горло, щоб не потрапити в руки червоних, не може...

— А знаєш, що він мені казав?

— Ну що?

— Казав, що в таборі полонених він вдруге перерізав би собі горло, та не було чим. Так, друже. Червоні... Чорні... Не люди, а звірі. Подивишся та й думаєш, де ж та правда? І якою її міркою вимірювати, червоною чи чорною? Я, їйбогу, і сам не знаю, хто з них ліпший, а хто гірший.

Ростик замовк. Він мабуть думав про безконечність зла у сотворінні Божім, що зветься людиною, а я пригадував усе те, що мені довелося пережити в полоні. Нарешті Ростик заговорив знову.

— Ти Льоню пригадуєш?

— Якого?

— Та Льоню Матвієнка.

— А якже! Звичайно, пригадую Льоню, небожа професора Гермайзе, з яким я разом ходив до хемічного технікуму. Як би я його міг забути?

— Розу Барську пригадуєш також?

— Це та чорнява красуня з кляси «Б»?

— Та вона ж, вона.

— Ну, як би ж я її не пригадував? Та в свій час ми, здається, всі були тієї думки, що вона варта уваги.

— Так от, коли війна почалась, то вони заручилися й обоє лишилися в Києві. Він бо любив Київ більше, ніж радянську владу, а вона бо любила Льоню. Невдовзі після тієї пожежі,— і Ростик широким рухом показав у напрямі Хрещатика,— тепер уже не пригадую якого дня, німці оголосили, що всіх жидів перевозитимуть у Палестину. Докладніше кажучи, не в саму Палестину, а в якийсь порт, з якого їх вже повезуть американці.

Жидам наказано забрати з собою найкращі теплі речі та дорогі цінності й усім вийти в призначені місця. Роза й пішла з тими рідними, що лишились у Києві. Льоня ж пішов з Розою. Спочатку його німаки вигнали з колони, але він вскочив у колону знову. Ну і пропав.

— Як то пропав?

Ростик здивованими очима дивився на мене, а я на нього.

Тут уперше я почув про масовий розстріл жидівського населення Києва. В Житомирі я бачив, як жиди працювали на відбудові доріг. Чув, що багатьох розстрілюють, подібно, як і полонених, без жодної причини, але про таке масове знищення почув уперше.

Аж тут лише я зрозумів ті недоброзичливі погляди, що доводилося ловити на собі, йдучи вулицями Києва. Хоч підстав для такої недоброзичливості я жодних не бачив, але тепер, почувши розповідь Ростика, не визнати деякої слушності я не міг. І справді. Хто його знає, чим ця поліція займається та що вона робить разом з німцями?

Отож сиджу я на лавці та одним вухом прислухаюсь до того, що мені оповідає Ростик, а сам думаю й думаю. Так ми досиділи в Золотоворотському майже до вечора й, умовившись про зустріч на завтра, розійшлись.

Вже сутеніло, коли я прийшов на вулицю Олександрівську. У дворі зайнятого поліцією будинку стояло авто. Біля задніх дверей авта два німаки. В авті чути якийсь гомін. Раптом почулися голоси в глибині подвір'я і до авта підійшли два українських поліцаї й якийсь чоловік та жінка поміж ними.

Один з німаків, знявши з плеча автомат, закричав. Важко було розібрати, що він кричить і на кого. Чи то на тих двох, що їх підвели ті поліцаї, чи то на самих поліцаїв. Всі четверо, не розуміючи, що той німак хоче, стали й поглядають то один на одного, то на німака.

Це розлютило німака й він почав товкти автоматом приведених, вимагаючи від них, щоб вони лізли в авто. Коли вони нарешті зрозуміли, що від них він вимагає й почали лізти в авто, то німак почав несамовито товкти їх носом свого чобота, куди попало. Я рвонув двері, біля яких стояв, і зайшов у будинок. Майже біжучи порожніми коридорами, я вскочив у кабінет Кедюлича.

В кабінеті, крім Івана, було ще два поліцаї і якась цивільна людина. Кедюлич, лише кинувши на мене погляд, далі вів розмову, перервану моєю появою.

— Так кажете, що ви не жид?

— Ні, я не жид,— явно нервуючись говорив цивільний. — Я караїм.

— Який там караїм. Управдом нам сказав, що він жид,— зауважив один з присутніх поліцаїв.

— Ні, я караїм і батько мій караїм.

— А, що ви там його слухаєте?— знов озвався той самий поліцай.— Жид, та й усе, варто лише подивитись на...

— Нема на що нам дивитись,— перебив поліцай Іван.— От хіба хрестика покажете. Тоді ми повіримо, що ви не жид.

Тут я не витримав і собі встряв у розмову.

— Якого він може мати хрестика? За радянців, крім старих людей, ніхто не носив хрестика. Та й то, чи всі носили. Якщо вже так хочете перевіряти, то дивіться де інде, а хрестика шукати не варто. Але скажу вам, що караїм і жид, це не одне і те ж саме.

Караїм з вдячністю дивився на мене, а я почав розповідати про те, що таке караїм і яка різниця між караїмом та жидом. Звичайно, я сам про різницю між жидами й караїмами знав лише в загальному, але говорив настільки впевнено й авторитетно, немов би читав лекцію студентам.

Декілька хвилин Кедюлич слухав мене мовчки, а потім наказав мені вийти й почекати, поки він кінчить цю справу. Виходячи, я помітив на собі жалісний погляд караїма.

— Іване, пам'ятай те, що я тількищо сказав, то все правда. Караїми, то не жиди.

— Добре, добре. Пам'ятатиму.

Мені довелося чекати яких хвилин двадцять. Потім двері відчинились і караїм та поліцаї пройшли повз мене. Зачинивши за собою двері, я побачив, що Іван щось пише, сидячи за столом. Я мовчки почав ходити по кімнаті, перед його столом.

— Сідай. Чого маячиш перед очима? Ти ледь не попсував усієї справи.

— Якої справи?

— Та з тим жидом.

— Та він же не жид.

— Дурень ти, Костю, хоч і радянський. Та тепер кожен жид не жид. Так і оцей. Але, на його щастя, він має гроші, а ми потребуємо грошей для нашої організації. От його й привели сюди, щоб трохи налякати, а ти мало що всього не попсував.

Іван мене, та й я сам себе тоді вже рахував членом ОУН, після того, як в принципі, я дав згоду Славкові Каменю на вступ в Організацію Українських Націоналістів. Вступ той ще мав бути десь-колись формально оформлений. Але це для мене була річ другорядна, а тому я себе вже вважав повноправним членом.

— Та воно так, Іване. Гроші, звичайно, потрібні. Одначе сам Бог, мабуть, не розбере, де кінчається блеф, а де починається дійсність. А дійсність така, що просто волосся на голові дубом стає.

— Чого ж воно тобі стає?

— Як то чого? Алеж жидів німці розстрілюють?

— Ну, то й що? Нехай собі розстрілюють. Мало тобі ті жиди в печінки в'їлися?

— Що в'їлися, то в'їлися. Я сам тобі розказував, що не було для мене образливішої речі, як почути з-за прилавку книгарні якої-небудь жидівки-продавачки репліку на взірєць виразу: «Что это ви, серьезно, или по-украински?». Але це одна річ.

— Чи може тобі жаль тих кагановичів, що винищили мільйони нашого народу?— перебив мене Іван.

— Кажу тобі, що це одне, а то зовсім інше. Вони ж нищать безневинних, і то саме тих, які може так само не люблять отих кагановичів. Всякого роду комісарня, до якої й я не мав би жалю, давно вже поза Уралом. А це ж безневинні жертви.

— А, Костю, залиш. Стріляють німці, то й нехай стріляють. Не ми ж це робимо.

— А хто зна.
— Як то?
— А так, дуже просто. Я щойно бачив у подвір'ї авто, до якого поліцаї тягли жидів.

— Ну, і що ж?
— Як то що ж? Та їх же кудись везуть?
— Ну, везуть.
— Куди?

— А яке наше діло? Ми поліція. Нам наказано привести такого то чи таку то, ну ми й приводимо. Що з ними роблять німці, то не наше діло. Чи ж багато думали всі ці Мойші та Ривки, куди везли мільйони наших селян? А там також були діти, жінки, старі.

— Воно то так, Іване. Алеж таким чином кінця цьому не буде. Та й не вивозили ж діти дітей. Вивозило НКВД.

— А тепер вивозить гестапо, й ми тут ні при чому. Це від нас не залежить. На поліцію ми дивимось як на єдине місце, де легально ми можемо тримати зброю в руках.

— Про яку зброю, Іване, ти говориш? Чи не про ту шаблю, шлик та коня, що має сотник Захвалинський? Цією зброєю далеко не поїдем. А ще як цією зброєю почнемо пороти перини, то... Ні, Іване, такої зброї нам не потрібно, і я відмовляюся від неї, ще її не тримавши.

Іван дивився на мене здивованими очима, а я, витягнувши «діловий лист» від Кюлевінда, поклав його на столі. Іван взяв папірець і, переглянувши печатку, почав читати.

— Це добре. Ти, я бачу, спритний хлоп. Без цього папірця важко було б звільнити тебе з поліції. А про зброю і способи її тримання ти все ж таки подумай. Боротьба за державу — це річ жорстока і перечуленість може лише пошкодити. Одначе про це з тобою поговорить Славко.

— Добре, я й з ним поговорю, а ти виписуй звільнення. Я в поліції більше не хочу бути жодної хвилини. Я зараз же йду звідси геть.

— Нікуди ти зараз не підеш.

— Як то? — аж підскачив я на стільці.

— А так, дуже просто. Це не в моїй компетенції відпустити тебе. Завтра я все це тобі оформлю, а зараз іди й лягай спати. Відпочинь і заспокійся.

Хоч-не-хоч, а довелося погодитись. Роздягшись, я сховав голову під ковдру, але заснути не міг. Лежу, прислухаючись до розмов, що точаться навколо мене. Прислухаючись, я зрозумів, що сьогодні майже всі поліцаї ганяли вулицями Києва, вишукуючи вказаних осіб до арешту. Ті, що поверталися ні з чим, доставали нагану і йшли знову шукати незнайденого чи там незнайдену. Було

так, що приводили й не вказаних. А дехто ще й досі не повернувся.

— А може їх де вбили? — почувлась чиясь репліка.

— Де? Хто? Соцький мені казав, що він уже мав досить того, як розкуркулювали. Ні, він та Хоменко мабуть просто покинули поліцію. Їм же не далеко додому.

— Додому... Додому пішов би й я,— почув я шепіт з-під сусідньої ковдри. І Забарило, зідхаючи, повернувся на другий бік.

Ще довго я прислухався до окремих фраз у розмовах. Хтось насміхався з білих рукавичок, які буцім то видадуть поліцаям, щоб керувати вуличним рухом. Хтось кляв і своїх і чужих, проклинаючи власну долю.

ОУН І Я

Ще вдосвіта просипаюсь і спостерігаю, як починає сіріти. Помічаю, що не лише ліжка Хоменка та Соцького порожні. Мабуть учора ще дехто не повернувся. З задоволенням думаючи, що й на моєму ліжку завтра вже ніхто не спатиме, поволі одягаюся.

Як і при всякому очікуванні, години та хвилини тягнуться для мене надзвичайно довго. Але всьому приходить кінець. Десь біля одинадцятої години я зі звільненням у кишені підіймаюся вгору до Хрещатика. Поминувши руїни, з насолодою ходжу незруйнованими вулицями Києва. Дихаючи свіжим осіннім повітрям, мрію про радість, що таки колись настане на наших київських горах. Мрію всупереч похмурій і грізній дійсності, що й просвітку через неї не видно.

Проходять дні, а далі й тижні. Моє життя помалу унормовується і входить у якусь, хоч і не звичайну, та все ж таки власну орбіту. Крім виконання службових обов'язків, майже щодня відбуваються розмови та наради з різного роду керівниками ОУН.

В одній з таких розмов Славко Камінь сказав мені, що я тепер, як директор Риб-тресту, дуже цінна для Організації Українських Націоналістів людина та що я мушу себе вести з німцями так як слід. Цього натяку я не зрозумів та й спитав:

— Як же мені поводитись?

— Мусиш берегти своє становище й закріплювати його якнайміцніше.

— Тобто?

— Тобто налагоджуй персональні зв'язки з німецькими зверхниками. Можеш записатися «фолькс-дойчером». Невдовзі ми сподіваємось, що німці відкриють відділ в Націонал-соціалістичній партії (відділ для українців), то треба буде туди вступити. Чим

Ген. Микола Капустяньський —
військовий референт ПУН-у
під час війни

Олег Штуль — діяч ОУНм у Києві
під німецькою окупацією

Ярослав Гайвас — діяч ОУНм
у Києві під німецькою окупацією

Зиновій Домазар — діяч ОУНм,
розстріляний гестапом у Києві
в 1943 році

зище вилізеши, тим більше принесеш користі організації, а тим самим і Україні.

— А ти, Славку, «фолькс-дойчер»?

— Я ні. Але це зовсім інша річ.

— Що саме інша річ? — здивовано перепитую я.

— Та бачиш, я член проводу ОУН.

— Але ж, Славку! Та ти ж вже дістав мою згоду на включення мене в члени проводу на СУЗ.

— А леж це зовсім інша річ. Та врешті я тобі нічого не раджу. Я лише кажу, що якби що, то...

— Розумію, розумію. Ти і я, це зовсім інша річ, з твого погляду. Ми таки мабуть різні, та якби ти це розумів, то навряд чи давав би мені пораду йти в «фолькс-дойчі».

— Та ні, Костю, ти ломимся у відкриті двері. Я бачу, що ти мене зовсім неправильно розумієш.

— Добре, добре. Я чудово все розумію, але я хочу також, щоб і ти мене розумів. Бачиш, у кожної людини є, ні, докладніше кажучи, мусять бути якісь певні принципи. Людина без принципів, це не людина, а щось слизьке й безформне. Мої принципи абсолютно виключають усе те, про що ти мені оце говорив. Мене можна послати в підпілля не лише проти німців тут у Києві, а й проти більшовиків, хоча б у саму Москву. У збройній боротьбі за Україну братимуть участь і без мобілізації, але ні до яких російських партій не вступав і так само до німецьких не збираюсь. Не збираюсь не тому, що відкидаю потребу проникнення у вороже запілля, а тому, що я особисто для такої ролі не надаюсь. Моя ненависть до росіян базується не лише на несправедливостях до мого народу, а й на фіктивному старшобратстві москалів. Людиною другого гатунку, навіть зовнішньо, уявити себе не можу. А ти мені саме це пропонуєш.

— Та нічого я тобі не пропоную. Чого ти причепився? Я це сказав, щоб лише подивитись на твою реакцію.

— Що? Провіряєш? Припустимо, що це так. Однак у такому разі залишмо цю розмову, бо ще невідомо, хто має більше право перевіряти — ти чи я.

Ця балачка точилася саме тоді, коли ми йшли вулицями Києва кудись, де мало відбутися моє остаточне оформлення в членстві ОУН. Прийшли ми в приміщення, подібне ні то на фойє, ні то на роздягальню якогось театру. В тому приміщенні стояли хаотично розставлені різноманітні меблі. Тепер абсолютно не пригадую, де саме це приміщення було. Та врешті, це й неважливо. Суть не в приміщенні, а в тій дії, що відбувалась тоді навколо мене. Отже, прийшовши в це приміщення, Славко дав мені, щоб я ще раз переглянув націоналістичний декалог, а сам кудись зник.

Разом з декалогом була також форма присяги, яку я мав скласти, вступаючи в ОУН.

Я, звичайно, раніш переглядав і декалог, і присягу, але тоді я не звернув ні на те, ні на інше належної уваги, бо, хоч певного роду обрядовості й не відкидав, але вважав, що то для мене є асолютно несуттєвим. От так собі формальність, та й годі. Тепер же, будучи подразнений попередньою розмовою, я переглянув обидва папірці уважніше. Увагу мою звернула на себе присяга. І то якраз у своїх останніх реченнях, де я мав присягати на вірність Богу і Мельнику.

Попри все моє позитивне наставлення до ОУН, я все ж таки ніяк не міг погодитись з цією кінцівкою. ОУН могла для мене бути лише як засіб у боротьбі за українську незалежність, а не як самоціль. Та й чи правильно складати присягу якійсь персоні? Мельника може не стати так чи інакше, то що тоді? Моя присяга не дійсна? Знов же, не вступаю я до релігійної секти, ні в монахи. Воно правда! Бог, мабуть, таки один для всіх, незалежно від того, як вони та й чи взагалі моляться. Але чи ті молитви до нього допомогли Україні? Отже, перечитавши присягу декілька разів, я й кажу до Славка, що саме повернувся в кімнату:

— Щось тут, з мого погляду, не в порядку.

— Що саме?

— А ось, подивись. Присяга перед Богом і Мельником. Це мені трохи дивно.

— Що ж тобі дивно?

— Та дивно, що Мельника ставиться нарівні з Богом. Це мене трохи дивує, та й взагалі. Ні, такої присяги я складати не буду.

— Та це ж лише формальність.

— Нехай буде й формальність, але формальність без жодного змісту. Ну добре, ще там перед Богом, але при чому тут Мельник? Заслуг якихось його надзвичайних перед Україною я не знаю, принаймні таких, щоб за це перед ним складати присягу. Присягу, на мою думку, треба складати перед Україною і ні при чому тут Мельник чи якийсь там Бандера. Адже є ще й такий провідник ОУН.

— Алеж то розкольник, то бунтівник.

— От бачиш? Виходить, що в ОУН є незадоволені Мельником, або може його поведінкою. Як же ж ви хочете, щоб я, не знаючи ні його, ні його заслуг перед нацією, складав йому присягу? Та й взагалі, в принципі, я проти того, щоб із звичайних людей, ще за їхнього життя робити півбогів. Обожнювання варті лише одиниці в цілій історії будь-якої нації. Та й одиниці ті, на жаль, з'являються у нас не кожного століття. При чому ще й розу-

міння їхньої вартости доходить до розуміння мас здебільшого по їхній смерті. Масове ж визнання, це й є єдине мірило, що підтверджує думку індивідуума про свою власну геніяльність, або півбожеськість.

В цю розмову втрутився ще хтось. Не буду твердити, але мені здається, що то був Штуль. В усякому разі, той, що втрутився, запитав мене, чи хочу я бути членом ОУН?

— Якби я не хотів, то сюди не прийшов би. А я, як бачите, тут. Проте такої присяги я складати не буду. Єдина людина, перед якою я міг би присягнути нарівні з Україною, це Симон Васильович Петлюра. Але, на жаль, ця людина тепер є лише символ тієї ідеї, якій я скрізь і завше можу присягнути. Тобто — скласти присягу перед Україною.

— Ну, то залишмо це на пізніше. Ця формальність врешті не обов'язкова і нашій співпраці не заважатиме. Зміни ж колись, мабуть, будуть проведені, й я думаю, що може якраз у бажаному для тебе напрямку. — Сказавши це, Славко піднявся й ми вийшли на вулицю. На прощання Славко нагадав мені, що завтра має відбутися перше засідання новоствореного проводу для східньо-українських земель, у яким мені запропоновано ще раніш місце організаційного керівника.

Поза цією, так би мовити, маленькою суперечкою, у мене з Славком були дуже добрі відносини. Людина він жвава, енергійна. Здібна ризикувати при потребі. А це якраз ті риси, що їх я ще з юнацтва виховував у собі, прагнучи й готуючись до боротьби, що єдина, з мого погляду, може оформити українців у державну націю. Також Славко мав непохитний оптимізм і віру в нашу остаточну перемогу, без огляду на те, в якій ситуації опиниться українське питання в перебігу цієї війни. Увесь цей його психологічний комплекс, з мого погляду, необхідний для кожного революціонера. І тому я з великою симпатією ставився до Славка Каменя за весь час його перебування в Києві.

Місцевий провід ОУН помалу поширював свої зв'язки. З тим, що я сам не складав присяги Мельникові, мені труднощів не було й лише я сам почував себе трохи ніяково, коли доводилось приймати присягу інших, оформлюючи їх у членстві ОУН. Одним з моїх перших завдань було організувати передрук деяких творів Сціборського та інших видань ОУН.

Організація такої друкарні та й сама праця в ній забрала багато часу. Мені довелось частково виконувати й ролю друкаря, при допомозі зовсім некваліфікованих у цьому людей. Але момент конспірації примушував користуватися допомогою саме цих некваліфікованих і мені доводилось велику частину роботи виконувати самому.

Саме в цей час у мене й почали зароджуватись сумніви в доцільності вести підпільну роботу в тих формах, у яких її вело ОУН Мельника.

Зовнішні обставини доводили абсурдність твердження «мельниківців» у тому, що «німці нас толерують». Всі сподівання на німців, як на союзників у боротьбі проти Росії, розвіялись, як той вранішній туман над Дніпром. Ясно й чітко почала давати себе взнаки жорстока й невблаганна дійсність. Після ряду арештів, від Багазія починаючи, київський міщух зорієнтувався, що самотійністю України і не пахне.

Якщо в перших часах по приході німців на вулицях Києва не було чути російської мови, то тепер почалось зворотне явище. Коли ж почалися не лише арешти, а й розстріли, то не лише на вулицях, а й в установах почала зникати українська мова, замінюючись на російську. Помалу почали зникати й ентузіясти відбудови українських установ. Одних арештували, другі пристосовувалися, міняючи погляди, або лише мову. А інші, зневірюючись, зникали невідомо й куди.

Тиск місцевих обставин і власного переконання все збільшувався, і ми, так званий провід ОУН на СУЗ, все настирливіше починали вимагати зміни в питанні «наше ставлення до німців» від ОУН Мельника. Було вже всім очевидно, що формула «німці нас толерують» зазнала цілковитого краху. Ввесь кон'юнктурно прийшлий елемент почав зникати з організації. Ті ж, які прийшли до організації не випадково й не з огляду на кон'юнктуру, все настирливіше почали вимагати іншої відповіді, ніж «німці нас толерують», на питання нашого ставлення до німців. Також усе більше й більше ми почали відчувати ворожнечу між обома ОУН. Ця ворожнеча сіяла зневіру й у тих, хто прийшов до організації з внутрішньої потреби, а не будь-яких інших мотивів.

Під час цього внутрішнього напруження в організації, прибув до Києва генерал М. Капустянський, очевидно з метою заспокоєння бодай провідного активу організації.

Конференція з генералом Капустянським відбулася в одному з приватних помешкань, на вулиці Васильківській. Крім розчарування, ця конференція нам, киянам, нічого не дала.

Поперше, сама постать генерала Капустянського, назагал дуже симпатичної й приємної людини, була дуже далека від нашого уявлення про тип керівника підпільно-революційної організації. Подруге, він уникав будь-яких конкретних відповідей на цілу низку питань і то не лише тих, що стосувалися нашого ставлення до німців. Так і відчувалось, що ця людина або не має можливості, або не хоче приймати ті чи інші рішення. Відпоручник проводу, без права приймати рішення на місці, куди

він висланий, не може ніяк імпонувати місцевим робітникам.

Ми, наприклад, вимагали рішучого ставлення до німців за системою «око за око, зуб за зуб». А він нам починав роз'яснювати про скомплікованість ситуації з огляду на військові події, уникаючи будь-якої відповіді.

Отже ця конференція кінчилась повним провалом. Замість очікуваного пожвавлення чи внесення цілеспрямованості у працю нашого підпілля, вона принесла нам розчарування й непевність за дії так званого проводу українських націоналістів.

* * *

З провідним активом ОУНм, що з'явився в Києві разом з німцями, я мав стосунки лише з тими, хто вів організаційну ділянку праці. Про інших деколи дещо чув. Знав, що вони десь тут існують, щось роблять, але ніколи не мав з ними жадного стику, за винятком окремого випадку, от як знайомство з Штулем.

З організаційних робітників мені запам'ятались найбільше Камінь, Петренко, Кузьмик, Домазар, Гаркуша, Батько. Кожен з них мав свою ділянку праці та був виразником, так би мовити, певного типу в ОУН.

Як я вже згадував, моє знайомство і співпраця з Славком Каменем, звичайно, поминаючи Івана Кедюлича, почались найраніш. Не один раз і не одну годину проводили ми у балачках. Його жвавість, енергія та непохитна віра в нашу остаточну перемогу захоплювали й підбадьорювали. І якщо я, відмовившись скласти присягу Мельникові, все ж таки далі працював в ОУН, то це можна віднести лише на рахунок вдачі й поглядів Славка Каменя, що формальність — це лише формальність і більш нічого. Важлива суть. А суть у нас, без всякого сумніву, була одна.

Отже коли Славко, ще перед конференцією з генералом Капустянським, пов'язав мене з Домазаром та Батьком, то я переніс усі свої симпатії на рекомендованих мені людей. Однак дуже скоро виявилось, що це абсолютно різні типи людей. Якщо славної пам'яті Домазар, молода й дуже симпатична людина, ще міг мені імпонувати своєю енергією та самопосвятою, то Батько — це вже було щось зовсім інше.

Цей Батько приїхав у Київ робити революцію разом з дружиною і служницею. Приміщення для них було знайдено на розі Караваївської й Пушкінської. Я мешкав недалеко й тому не обійшлося без ближчого знайомства, але не з дружиною друга Батька, а з їхньою служницею, що час від часу заходила до нас у різних справах.

Це була собі проста дівчина з Галичини, що іноді безо-

середньо виливала свої жалі моїй дружині. Жалі ці нічим не різнилися від жалів першої-ліпшої служниці на свою паню. Вони були настільки типові, що зразу ж перекреслювали, як і наявність служниці, може й корисну «підпільну» працю цього подружжя.

Після недовгої відсутности з Києва, Славко якось зайшов до мене та й каже:

— За Батьком слідкують. Йому треба негайно виїхати з Києва. Чи не можеш ти zorganizувати допомогу, щоб навантажити речі на машину?

— Коли це навантаження треба зробити?

— Негайно. Машина вже під дверима.

— Організування забере багато більше часу, Славку, ніж оце ми з тобою зараз пішли б і допомогли самі.

— Ну, то ходім, допоможем.

Вийшли ми на вулицю, коли раптом Славко штовхає мене під бік ліктем.

— Глянь. Он бачиш ту людину?

— Бачу, то й що?

— Нам дуже важливо знати, де він мешкає. Він мене особисто знає. Прослідкуй за ним, а потім вже прийдеш до Батькового приміщення. — Швидко вимовивши все це, Славко вскочив у якесь парадне, а я вже сам йшов вулицею. Скоромовка Славка була настільки раптова, а зникнення в парадному неждане, що я навіть не встиг вимовити й слова.

Іду я назирці за невідомою мені людиною, а думки так і крутяться в голові. Що це за один? Він знає Славка, а той знає його. Людина в цивільному й по всьому видко, що не киянин.

Переходжу на другий бік вулиці та наздоганяю вказану мені особу. Ні, не німець, роблю висновок з мого спостереження. Незнайомий спиняється біля якоїсь вітрини. Я помічаю, що він кидає погляд на пройдений відтинок вулиці. Я зупиняюсь біля стовпа та читаю нікому непотрібне оголошення.

Якщо це не німець і не киянин, то мусить бути хтось з Галичини, бо звідки б його знав Славко, — роблю остаточний висновок. Виходить, що я зовсім даремно слідкую за цією людиною. Думаючи все це, іду повільним кроком людини, якій нікуди поспішати. Невідомий, прискорюючи крок, наближається до вулиці Саксаганського. Я ще деякий час іду назирці, ввесь час думаючи про взаємну боротьбу двох ОУН. — «Ні, в цій справі я участі брати не буду!» — і круто повертаючись, іду в зворотньому напрямі.

Біля будинку, де мешкав Батько, стояло піввантажне авто. Гаркуша, один з організаційних зв'язкових, тягав валізи. Приклав і я своїх зусиль до валіз та різного розміру пакунків. На прощання,

звертається до мене дружина Батька та й питає:

— Друже Костю! Чи не могли б ви перенестися в наше приміщення? Ми тут лишаєм цілий ряд речей, що їх хотіли б зберегти. Цілком можливо, що ми невдовзі повернемося.

Такий запит мене дуже здивував і розсердив. Я ледве втримав своє обурення й по можливості лагідніше відповів, що переселятися в приміщення, за яким можливо й слідкують, і його покидають саме з огляду на небезпеку його мешканців, було б з мого боку великою, м'яко кажучи, необережністю.

Ця хоч і стримана відповідь очевидно досить ясно висловлювала те, що я думав про П пропозицію. Після цього запиту, вона мене немов би не помічала.

ВАСИЛЬ ДМИТРОВИЧ ПЕТРЕНКО

Інакше його в Києві й не знали як Василя Дмитровича Петренка. Далеко пізніше я взяв, що його дійсне прізвище було Кузьмик.

З'явився він у Києві трохи пізніше, ніж всі дотепер мною згадані члени ОУН, і перебрав функції зв'язуючого нас з організаційною референтурою проводу. Прибув він після арешту Домазара. Його представив мені, як свого заступника, Славко Камінь.

Василь Дмитрович був надзвичайно товариська й симпатична людина, приблизно того ж самого віку, що я й Камінь. Він розумів те, чого багато з оунівських діячів не хотіли, або просто не могли зрозуміти. Він розумів, що кожен революціонер, та ще й у ситуації підпілля, мусить бути надзвичайно чутливий на реакцію середовища щодо себе, у яким він діє.

Уміння пристосуватися до оточення, це неодмінна передумова успіху в тих, серед кого доводиться працювати. Як не припустимо, щоб серед робітників і селян вів пропаганду інтелігент з вишуканими манерами, то так само не бажане, щоб серед інтелігенції працював невіглас. Знов же, обдертий і голодний ніколи не сприйматиме аргументів ситого й добре зодягненого. При неврахуванні цього, завжди з'явиться критицизм, який зведе нанівець аргументи навіть добре вишколеного пропагандиста.

Цієї, здавалося б простої, істини більшість діячів ОУН ніяк не могли зрозуміти. Їм здавалося, що магічного слова «Україна» цілком досить для того, щоб відкрити двері в усі серця, без огляду на стан національної свідомости, в якій ця душа перебуває.

Петренко з того погляду був рідким винятком. Його пристосування до оточення було досконале і то не лише тому, що,

будучи сином старого емігранта, він не мав різючих галицизмів, а й тому, що він навіть одяг носив місцевого крою та виробу. Штани його завжди були з випнутими колінами й нерідко обтріпані знизу. Черевики були стоптані та полатані, подібно як і в більшості мешканців тодішнього Києва. Не один раз, ночуючи у мене, він міняв свою білизну на мою, хоч і полатану, але випрану. В таких, здавалося б, дрібницях криється зерно успіху, що сприяє зближенню з місцевою людністю та полегшує взаєморозуміння.

Треба сказати, що вже на той час почав відчуватися в ОУН деякий антагонізм між місцевою й прийшлою частиною. Звичайно, той антагонізм був сильніший там, де прийшлий елемент стикався з випадковим або й просто кон'юнктурним прошарком місцевого членства ОУН. Проте наслідки завжди викликаються причиною, а не навпаки. Причина ж в основному полягала в незнанні психологічного комплексу тих людей, серед яких доводилось працювати. Тобто в слабій підготові членів так званих «похідних груп» ОУН.

На практиці виявилось, що мало розуміти мову й мати одну мету. Для доброго, з успіхом діючого пропагандиста треба ще й розуміти психологічний комплекс населення, серед якого доводиться працювати. І то знати його в усіх відмінах, що породжуються різними соціальними положенням індивідуумів.

Для ясрковости наведу тут який окремий приклад, що трапився мені. Якось Славко Камінь був відсутнім, бо виїхав на захід. Коли він повернувся, то повідомив мене про потребу негайної зустрічі. Не гаючись, з надією, що він привіз купу новин, поспішаю я на зустріч. Заходжу, здоровкаюсь, і от перші слова, що я почув від нього:

— Я привіз валізку сірників, чи не знаєш, де можна їх зреалізувати?

Можете собі уявити мої почуття, коли я, замість очікуваних новин, почув таке запитання. Та мені ж за все моє життя з торгівлею довелось мати діло лише тоді, коли я вистоював у чергах за хлібом, чи там парою черевиків, і тоді лише, коли у вузькому колі лялалось працівників прилавка за продаж дефіцитних товарів не через прилавок, а з-під поли, з метою наживи.

Отже у цьому пункті, у пункті розуміння психологічного комплексу підрадянських громадян, Василь Дмитрович був далеко більше підготований, навіть ніж Славко Камінь, не говорячи вже про решту інших. Причина такої більшої його підготованости, очевидно, полягала в оточенні дитячих років, у характері прочитаних книжок, ну і, звичайно, відсутности помилкового почуття «піємонтизму», що майже в усіх з Галичини в тій чи іншій формі давало себе взнаки.

Після вже згаданої конференції з генералом Капустянським, у мене якось зійшлися члени місцевого проводу ОУН і ми обговорювали ту ситуацію, в якій ми опинились після цієї конференції. В цей час до мене зайшов Василь Дмитрович і взяв жваву участь у нашій розмові.

— Я цілком поділяю ваші сумніви, чи генерал Капустянський вияснить питання про наше ставлення до німців. Перед проводом ОУН це питання треба ставити як вимогу, а на це генерал не здібний та він і замало був тут, щоб зрозуміти всю важливість цього питання для нас. Генерал Капустянський надто м'яка людина, щоб ставити будь-яке питання в положення або-або. — Сказавши це, Василь Дмитрович замовк і, здається, того вечора більше не говорив ні слова майже до кінця нашої балачки.

По одному почали розходитись учасники цієї неофіційної зустрічі. І коли в приміщенні лишилися лише я та «Гай» (голова місцевого проводу, прізвище якого я не подаю, бо він на еміграцію не пішов), то Василь Дмитрович ще раз повернувся до заторкнутої теми.

— Ще раз повторюю, я цілком поділяю ваші думки. Далі так не може бути. Без зміни нашого ставлення до німців, ми скоро залишимося самі, і то в повному розумінні цього слова. Вимога про зміну нашого ставлення до німців чується не лише з боку місцевих людей, а й у великій мірі від прийшлого елемента з заходу. Скоро я їду на захід і матиму можливість порушити це питання безпосередньо перед членами проводу. Нічого гарантувати не можу. Обіцяю лише одне: поставити це питання категорично і, якщо змін не буде, я в Київ, як це мені не прикро, не повернусь.

Пішов і «Гай». Лишилися ми вдвох. Сиділи більше мовчки, лише час від часу перекидаючись короткими фразами.

— Так от. Їду я завтра. Власне кажучи, через це я й зайшов до тебе, бо не хотілось не попрощавшись виїздити. Може ж я й не повернусь. Отже ще раз повторюю, якщо не повернусь, то не надійтесь на зміну політики проводу щодо нашого ставлення до німців.

Почувши про такий раптовий від'їзд, я одразу ж подумав, чи не є це наслідок того, що Василь Дмитрович, замість того, щоб оформлювати думки «східняцького елемента» згідно з настановами проводу, сам потрапив під вплив цих думок.

— Їдете і то завтра?

— Так, їду завтра.

— Ночуєте у мене?

— Ні, я буду ночувати там, де я мешкав.

Де він постійно мешкав, я його не питав. Знав лише, що то

була якась відома українська родина і що всі її члени були віддані українській справі повністю.

— А я думаю, що вам краще переночувати цю останню ніч деінде.

— Своїм господарям я цілком довіряю й не маю чого їх образити, ночуючи останню ніч десь.

— Справа не в тому, образяться вони, чи ні. Вони мусять розуміти потребу обережності. Не забувайте, що ви на нелегальному становищі. Вороги нашої справи є скрізь. У нас нема жодної гарантії, що ворог може бути і серед нас самих. Вони, правда, можуть бути різні. Одні свідомі своєї ворожості, а інші ще й з переконанням, що роблять добре діло для України. Ці поборюють уявного ворога, тобто інакше думаючого українця, іноді не з меншою насолодою, ніж дійсний ворог. Я вам таки раджу переночувати цю останню ніч деінде. У мене, мабуть, теж небезпечно. Занадто вже багато людей бувало у цьому приміщенні. Знаєте, найкраще всього було б оце вийти, і я знайду приміщення, в якому досьогодні ніяких зборів, ніяких зв'язків ще не було. Переночуємо там разом, а зватра ви собі виїдете. Добре?

— Ні, не добре. Я таки не хочу образити моїх господарів раптовим зникненням. Я обіцяв ночувати сьогодні у них.

— Ну дивіться. Я думаю, що ця ваша делікатність — зайва. Ви могли б і завтра заскочити, щоб попрощатися, хоч і цього не варто було б робити. Робити революцію це не будні. Те, що було б добре у звичайних умовах, може бути фатальним у час боротьби. Ось послухайте один з прикладів на цю тему, що ще з дитинства врізався в мою пам'ять.

Десь у двадцять другому, а може й двадцять третьому, році, коли Україна вже була повністю окупована більшовиками, поблизу Києва оперував повстанський отаман Кажан. Було це в просторі між Києвом і Коростенем. Тепер не важливо для мене, чи той Кажан був просто бандит, як тоді його називали офіційні чинники, чи може сучасний Кармелюк, бо такої думки про нього було місцеве населення. Ми могли б і на цю тему поговорити, бо мені довелось самому бути з ним в одній хаті, і навіть говорити.

Отже той Кажан мав підтримку від населення в його одчайдушній боротьбі з районним відділом міліції. Тут я хочу навести лише, як приклад, кінцеву фазу його боротьби з переважаючими силами противника.

Кажан був людина і як людина мав усі людські звички. Отож він мав якусь вдову, що жила в хаті під лісом. Поскільки та вдова була його любка, то він у тій хаті час від часу й ночував.

Чи то його зрадила та вдова, чи його просто вислідила міліція, я не знаю. Але факт такий, що його у неї в хаті й застали.

Застали саме тоді, коли він прийшов попрощатися, залишаючи цю околицю назавжди.

— Власне кажучи, що ти, Костю, цим прикладом хочеш сказати? Ти може думаєш, що я в тій родині маю любовку?

— Нічого подібного я не думаю. Якби я щось таке думав, то я би просто й сказав. Я цим прикладом хочу наголосити лише те, що революціонер не мусить мати усталених звичок, які законо-мірно повторюються та які полегшують ворогові висліджувати. От тому я й уважаю, що обережність вимагає якнайчастіше змінювати не лише місця зустрічі, а й місця замешкання. Аджеж ніколи немає також гарантії, що серед нас самих немає провокатора, або людини, яка з тих чи інших причин не бажає провалу тому чи іншому серед своїх. Береженого Бог береже! Тому я ще раз не радив би вам ночувати останню ніч там, де ви довший час жили.

Бачачи, з виразу обличчя, що мій приклад не діє переконливо на Василя Дмитровича, я навів йому другий приклад.

— У двадцять дев'ятому році ми ще розкидали летючки по Києву. Коли я виходив з летючками на вулицю, то я перш за все прямував у якийнебудь садок. Там я сідав на лавку і спостерігав оточення. Потім міняв місце і знову спостерігав. Лише після досить довгого спостереження всього, що мене оточувало, я вирушав.

Виконавши завдання, яке завше кінчалось на вулиці, де ходив трамвай, я на ходу вскакував у вагон. З ходу ж вставав і брав вагон у протилежному напрямку. Ніколи я не сідав у трамвай перед зупинкою. Отже я мав доволі часу, щоб спостерігати все те, що діялось позаду. Коли траплялося так, що ще хтось сідав з ходу, то я негайно лишав вагон. Може всі ці мої вправи були й непотрібні в такій кількості, як я їх проробляв. Проте мене й не піймано на гарячій.

— Ні. Я таки ночуватиму там, де жив. Стрибати по трамва-вах я не буду, але йтиму сьогодні оглядаючись.

— То це буде ще одна дурниця, яка неприпустима для під-пільника.

— Те, що ночуватиму там, де жив?

— То одне, а оглядання на вулиці, це ще друга необереж-ність. Нема ж ліпшої нагоди звернути на себе увагу на вулиці, як іти й увесь час оглядатися. Таким способом найлегше поставити на свій слід того, хто бачитиме для себе сенс у цьому. Уявіть себе в ролі «шпіцля», що йде без якоїсь певної мети вулицею. Іде собі такий «шпіцель» і позіхає. Раптом він бачить людину, що все оглядається назад. Напевно така людина зверне на себе його увагу і, якщо він не ледачий, то обов'язково почне стежити за вами. Для того, щоб бачити, що діється ззаду, є ціла купа інших засобів,

починаючи від читання зовсім для вас нецікавих оголошень і аж до підтягання шнурівок на черевиках. Спосіб спостереження вулиці позаду себе залежить від багатьох причин. Використовується той, який у даних обставинах найменше звертає увагу на себе й є природніший, без огляду на пристойність.

Це була остання моя зустріч і розмова з Василем Дмитровичем Петренком-Кузьмиком. Тієї ж ночі його заарештувало гестапо. Вістка про цей арешт вплинула пригноблююче. Тим паче, що ми ніяк не могли зрозуміти його причини. А всяке невідоме породжує здогади й припущення, висновки з яких били насамперед по самій ОУНм. Крім того, над всіма тяжіло питання, чи гестапо видушить з нього те, чого воно ще не знає про нас. Після цього арешту ніхто з нас, так званого проводу ОУН на СУЗ, не ночував на своїх сталих приміщеннях.

Однак дні йшли за днями. До нас доходили чутки про те, що Василя Дмитровича гестапо страшенно катує, але витягти з нього нічого не може. В усякому разі я можу ствердити, що його арешт ніяк не можна було пов'язати з наступними діями проти нас. Він умер героєм у якомусь із застінків гестапо. Ще одну непотрібну жертву принесено молохові, який, як нас запевняли «мельниківці», їх толерує.

Смерть Василя Дмитровича була пунктом, з якого діяльність місцевих клітин ОУН у Києві упала до мінімуму. Якщо ми, так званий провід на СУЗ, досі не звертали ніякої уваги на те, що ми власне не є ніякий провід, а просто група зв'язкових з місцевим населенням, яким для заохоти надано провідницькі титули, то тепер ми на це реагували досить гостро. Це, звичайно, нашим зверхникам не подобалось. Складалось враження, що вони розсерджені тим, що там десь щось вимагають, замість того, щоб лише слухатись та виконувати накази непомильного проводу. Тут провід ОУНм забував дуже просту, але надзвичайно важливу істину. Підлеглі шанують провід лише тоді, коли він відображає у своїх діях прагнення населення, над яким він хоче бути проводом. А вже завданням розумного проводу є, враховуючи прагнення населення, скеровувати його в потрібне, з його погляду, русло, а не ставати супроти настроїв загалу, вимагаючи сліпого послуху. Сліпого послуху у виконанні можна досягти лише серед недумаючої частини загалу, а не у загалу як цілості. Звичайно, якщо не вживати терору проти своїх же.

ДЕЩО ПРО НАС САМИХ

Кость Гіммельрайх під час
німецької окупації в Києві 1942 р.

Дозволю собі трохи повернутися до початку і пригадати ту ситуацію, в яку потрапили ті, що хоч і не сподівалися від німців визволення, проте все таки вірили, що німці у відновленні української державности перешкаджати не будуть.

Перші дні після «визволення» німцями Києва місто цілком змінило своє обличчя: двомовне населення перемінило платівку. Міщух, і навіть певний прошарок росіян, вірячи, так як і більшість киян, у те, що от-от прибуде український уряд на чолі з Винниченком, вживали український бік своєї двомовної платівки.

Залишки національно-свідомого елемента, яким по-

щастило пережити всі радянські репресії та евакуацію, формували з себе кадри тих, хто взявся за перебудову та відбудову, унормовуючи життя. Одні з них пішли в самоврядування та налагодження культурно-освітніх справ, а ще інші у відбудову народного господарства.

Вірячи ще в той час, що німці будуть таки союзниками, а не окупантом, я з усією енергією взявся за відновлення праці українського Риб-тресту. Попередні знайомства й зв'язки допомогли мені відшукати тих, хто раніше працював у цій галузі господарства.

Затверджено ставки людям. Плачено гроші. Робота, так би мовити, розгорталася.

Невдовзі до Києва прибув німецький фахівець рибальства, на ім'я Геншов. Яку він ще мав приставку до свого імені, я тепер не пригадую, але була це ще молода й симпатична людина. Був він звичайно у військовій уніформі, але до голд-фазанів не належав. Розмови з ним я сміло можу віднести до найприємніших з тих, які я будь-коли вів з німцем під час німецької окупації.

Обговорюючи з ним майбутню роботу Риб-тресту, я звичайно погоджувався з ним у тому, що німецька армія потребує риби. Він також погоджувався зі мною в тім, що для того, щоб піймати рибу, потрібні сітки.

Аргумент про відсутність сіток, тому що їх відступаючи понищили більшовики, був цілком для нього переконливий. Він погоджувався, що жодної риби ми дати не можемо, доки нас не забезпечать знаряддями лову, а тому пообіцяв, що незабаром сітки нам будуть доставлені.

За час перебування у Києві пана Геншов відбулося дві чи три ділових наради та одна кінцева випивка в приміщенні доктора Д. О. Белінга. На цій кінцевій випивці Геншов відрекомендував нам іншого німця, на прізвище Драке, з приставкою фон. Цей Драке мав заступати його в справах рибництва. (Кажу в справах рибництва, бо крім Риб-тресту відновив роботу, як я вже раніше згадував, також Інститут Гідробіології, директором якого і був мій професор аспірантури Дмитро Остапович Белінг).

Поскільки Геншов ставився до мене й до професора Белінга як рівний до рівних, то й Драке тримався спершу в межах пристойности.

На кожній з наступних нарад, на які кликано не лише мене, а й мого заступника Риб-тресту, він нагадував нам, що німецька армія потребує риби, а ми нагадували йому, що обіцянка пана Геншов ще й досі не здійснена, тобто, що ми ще ні одного метра з обіцяних сіток не одержали.

Проте нам таки вдалося налагодити зв'язок з найближчими до Києва рибними артілями. Вживаю вираз колишні риб-артілі, бо в наслідок ставки німців на збереження попередніх форм господарювання, так і не вдалося створити якихнебудь нових форм об'єднання рибалок.

Отже найближчі риб-артілі все ж таки доставляли деяку кількість риби в Київ. Для прийому цієї риби укомплектовано штат рибоприймального пункту та влаштовано базу на Дніпрі. Гроші німаки платили, а риби все ще не діставали. Не можу сказати, що риби абсолютно не було. Ні, вона була. Але ми всі придержувались думки, що перш як дати німцям, то треба дати на різні українські установи, як суспільна опіка при міськраді чи там ще кому іншому. Треба було також дати штатові Риб-тресту та Риб-бази. От і виходило, що німакам вже нічого й не лишалося, бо поступлення риби було мінімальне, навіть у порівнянні з тими довідками, що ми видавали риб-артілям, легалізуючи їх промисел.

Цими довідками ми уможливлювали рибалкам не лише лов риби, а й доставку її в Київ. Вона ж ніби йшла для «німецької армії», а в дійсності — на київські базари. Якщо рибалки привози-

ли тону риби, то нам на риб-базу з того попадало всього якісь кілограми, та й то не завше. Тими кілограмами ми звичайно не могли забезпечити не то що німецьку армію, а й потреби власного штату. Отже не дивно, що фон Драке все більше й більше напосідав на мене та моїх співробітників. Йому теж хотілося дніпрової риби, про доставку якої у Київ у нього мабуть не бракувало інформацій.

Одного разу прибіг завідуючий риб-базою.

— От дивіться, що ваш Драке мені зробив! — і показує мені своє обличчя.

— Нічого не бачу, хібащо пухнете трохи від рибки?

— Ви гляньте, ви ліпше гляньте. Він мені морду набив.

— Що? А я думав, що то у вас рум'янці від риб'ячого жиру,— знову спробував я пожартувати. — А де це він вам хрестини влаштовував? На базі?

— Якби ж то на базі. Там я бодай у Дніпро скочив би. Так ні, він прийшов у мою хату й там мене набив.

— В хаті?

— Так, у хаті. У моєї власній хаті.

— Це в тій, що ви оце добудували? От маєте і входини. Як же воно так сталося?

— А от як. Прийшов Драке, а з ним ще два гизлі. Ходить він по кімнатах і пальцем показує на все, що йому подобається, а ті двоє підскакують та й одразу надвір та в авто. Тягне так Драке помалу, а я стою й ні пари з вуст. Мабуть так би все й винесли, якби не моя стара. Як підійшов Драке до жінчиної посагової скрині та вказав на неї пальцем тим двом, то отут усе й почалось.

Скриня та старовинна і з роду в рід передавалась. Сам Бог мабуть лише знає, звідки вона взялась і де була зроблена. А зроблена таки на диво. Вона різьблена, цвяхована та ще й розмальована. З дерева вона зроблена якогось заморського, бо й черви її навіть не беруть. А робили її видно люди наші, бо з усіх боків повирізані запорожці.

Видно різьбили її всі потроху, у кого вона була. Навіть моя жінка тому козакові, що вирізьблений на ляді, вишивку на грудях голкою років зо три видряпувала. Тепер і не пізнаєш, що то видряпане, чисто тобі наче вишивка.

Отож підійшов Драке до тієї скрині й пальцем на неї тим двом показує. Вони хап її за вуха. Отак мабуть і винесли б, якби не жінка, що впала на скриню та наробила крику. А до того ще й скриня, виприснувши з рук, хряснула одного німака по нозі.

Кричить жінка. Кричить підбитий німак. Кричить Драке. Ну, то й я почав викрикувати.

— Ти, — кажу, — цукор мені на продаж давав? Я тобі його на базарі продаю? То ти ще хочеш, щоб твоя жінка моє добро поміняла там на цукор?

Кричала жінка, вчепившись за скриню, кричав німак, якому прибило ногу, а чого вже я кричав, то й сам не знаю. Мабуть, щоб Драке морду набив? То він так і зробив. Наляскав мене, наляскав та й пішов.

Прослухавши цю історію з скринєю, я заспокоївся. Коли справа з рибою не пов'язана, то вже не так і кепсько.

— Знаєте що? Щоб полагодити ваші стосунки з Драке, мабуть, доведеться вислати півмішка риби в офіцерську їдальню, де він харчується. Та й доказ, що ми німцям рибу давали, у нас буде.

* * *

Перед війною, ще будучи аспірантом, я часто користувався приватною бібліотекою Дмитра Остаповича Белінга. Користувався не лише тому, що в його кабінеті було затишно й тепло, а й тому, що він мав те, чого навіть в університетській бібліотеці не було.

Вишукуючи якийсь потрібні мені книжки на полицях, я знайшов квадратний кусень парафіни. Може той кусень і не звернув би моєї уваги до себе, якби він не був затяжкий. Я перекидав його з боку на бік, дивився на лампу через ту парафіну, і бачив, що там є щось усередині, але ніяк не міг визначити, що саме. Так мене цікавість мучила, аж доки я не додумався використати предметову голку для дослідження. Витративши досить багато часу, я встановив, що в парафіні сховано револьвер системи бравнінг.

Що я знав цю таємницю Дмитра Остаповича, він довідався лише тоді, коли я вже повернувся у зайнятий німцями Київ. І то взнав лише тому, що я саме потребував револьвера. А потребував я його з дуже простої причини. Вийшовши з табору полонених, я обіцяв сам собі ніколи вже не попадатись у полон. Отже пірнувши в підпільну діяльність, я саме потребував зброї для самозахисту в разі якогось провалу. Тим паче, що ясно собі усвідомлюючи методи німецької «толеранції» до нас, я знав, що живим їм в руки попадатися не варто. Тому, щойно перебравши Риб-трест, я зайшов до професора Белінга та й кажу йому:

— Дмитре Остаповичу! Крім Риб-тресту, я ще працюю в українському національному підпіллі. Отже для цієї неофіційної діяльності я потребую на деякий час вашого револьвера.

— Якого револьвера? — здивовано звів на мене очі професор.

— А пам'ятаєте, ви мені колись розказували, що протягом усієї громадянської війни ви мали бравнінг.

— А так, так, я розказував. Алеж то було двадцять років тому. Де ж би я вам той револьвер дістав?

— Я вам покажу де,— і я витяг з полиці шматок парафіну.
— Він тут.

Дмитро Остапович здивовано з сумішю цікавості на обличчі дивився на мене. Я, щоб не провадити лишніх розмов, поклав парафіну на край столу й натис. Парафіна луснула й я витягнув з неї, як з кобура, загорнутий у прооливлену ганчірку бравнінг. Витерши його хусткою та перевіривши, чи є набої в магазині, я сховав його в кишеню.

Професор мовчки спостерігав і, коли револьвер зник у моїй кишені, зідхнув.

— Двадцять років зберігався...

— Я лише позичаю. Знаєте, тепер такі часи... Може він мені колись врятує життя? Вам може шкода?

— Та ні, не шкода. Та й навряд чи він мені буде потрібний. Беріть, але колись повернете. Це ж згадка. Та дивіться, щоб хто з німців його не побачив.

— Не турбуйтеся. Коли який німець побачить його, то це він востаннє бачитиме на цім світі. За мене будьте певні. Я поверну вам його при першій же нагоді.

* * *

Хоч ми оті півмішка риби й послали в офіцерську їдальню, але стосунки з фон Драке все більше й більше псувалися. Все частіше він надокучав мені з тією рибою, якої у нас ні охоти, ні, поправді кажучи, можливості постачати німецькій армії не було. Ні півмішка, ні десять мішків риби, звичайно, цієї проблеми розв'язати не могли. Та я собі цим не дуже й сушив голову, все більше й більше поринаючи у підпільну працю. Свої обов'язки по Риб-тресту я майже повністю доручив своєму заступникові пану П... (прізвища не називаю зі зрозумілих причин). Свій вільний час від організаційних обов'язків в ОУН я провадив в Академії Наук. Але й тут не йшло гладко.

Одного дня німецький керівник того інституту, де я працював, викликав мене до себе. До речі кажучи, в той самий кабінет, де раніше сидів адміністративний директор цього ж інституту, неофіційний його парторг, Білокінь. Тож він каже:

— Ви вже зареєструвались як «фольксдойч»?

— А чому б це я мав робити?

— Та ви ж маєте німецьке прізвище. Ваші предки, мабуть,

були німці?

— Не знаю, чи були вони німці чи ні, але я себе таким ні трохи не почуваю.

— Шкода. А я думав...

— Не знаю, що ви думаєте. В цей самий кабінет колись мене викликав парторг і запитував, чи я не хочу вступити в партію. Але я членом партії не став. Хоч він мені тоді й обіцяв свою рекомендацію.

— Тоді ви правильно зробили, але те, що я вам тепер пропоную, це зовсім інше.

— Може з вашого погляду. З мого ж це цілком тотожня пропозиція.

— Ну, це ваша справа. Але я вам раджу подумати.

Думати мені таки дійсно було над чим. Коли мене викликав парторг і пропонував вступити в партію, то я висував як резон моєї відмови те, що я ніколи не був у комсомолі, а також те, що партія — це не іграшки та що я не почував себе як слід підготованим. І врешті те, що держава витрачає на мене гроші, щоб я став фахівцем з рибальства, а не діалектичного матеріалізму. Всі ці мої аргументи на парторга вплинули, бо він все ж таки був українець. Але як зараєугє на мою відмову стати «фольксдойчем» цей гольд-фазан, я не знав.

Саме в цей час відкривався Науково-дослідний інститут ветеринарії. Мені ще раніше запропоновано посаду асистента при кафедрі зоології у професора Крашеніннікова. Науково-дослідним цей інститут був лише з назви, бо німці не дозволяли відкривати учбовий Інститут. Отже науково-дослідним він був лише в паперах, а фактично, його відкрито як учбовий. Перший курс був укомплектований переважно з студентів шойно розігнаного німцями Медичного інституту та взагалі студентської молоді. Старші курси комплектовано з студентів останніх курсів та молодих лікарів, яких треба було рятувати від висилки до Німеччини.

Отож, після розмови з Мансфельдом (так називався німецький шеф Інституту Гідробіології), я негайно дав згоду на асистента кафедри зоології при Науково-дослідному Інституті Ветеринарії та взяв довідку від Белінга про своє звільнення у зв'язку з переходом на іншу роботу.

Якраз у цей час мене викликав фон Драке в комісаріят, який містився на Печерську.

Заходжу я в кабінет Драке і прямую від дверей до столу, за яким він сидів. Він не звертав на мене уваги й не запросив сідати, як це завше робив досі. Не довго думаючи, я сів без запрошення й запалив цигарку.

— Так от, — починає Драке. — я ставлю перед вами кате-

горичну вимогу. Риба для німецької армії мусить почати поступати й то не пізніше, як за тиждень. Ви вже досить мали на організаційний період. Це останнє моє слово.

— Це не може бути вашим останнім словом, бо ви ще мені не сказали, коли ми одержимо сітки. Після того я вам скажу, скільки пройде часу на виготовлення з тих сіток конечних нам знарядь лову. І аж після того можна буде очікувати на те, що почнеться доставка риби.

— Я повторюю, рибу мусите доставляти,— схоплюючись на ноги й б'ючи кулаком по столу, закричав Драке.

— До такого тону в розмовах я не звик, гер Драке. Думаю, що на цьому наші балачки скінчені. Можете мене більше директором Риб-тресту не вважати.— Вставши з стільця, я повернувся до нього спиною і попростував до дверей, закривши руку за борт піджака, де я мав у боковій кишені вже згаданий мною револьвер. Драке мені не сказав нічого. Вийшовши на коридор, я не пішов на головний вихід, а швиденько спустився вузькими бічними сходами.

Ще перед усіма цими подіями мене опередили з Білої Церкви, що моєму батькові перебувати там далі небезпечно.

Справа в тому, що з приходом німців співробітники Білоцерківського Ветеринарного Інституту дістали дозвіл від «гебітс» чи якогось там іншого коменданта на те, щоб урухомити працю інституту. От вони й почали готуватися до нового учбового року. Не встигли вони так-сяк приготувати аудиторії, як там поселили якусь нову військову частину.

Ішов мій батько яюсь ранком до інституту й бачив, що солдати викидають через вікна лябораторне устаткування на двір. З місця батько побіг до якогось там коменданта і вчинив бучу. Він виговорив усе, що міг: і про культуру, і про військовий час з мародерством, і про те, що він собі ніяк не може пояснити такого дикунського поведження солдатів все ж таки як-не-як культурної нації.

Отож мене й опередили з Білої Церкви, що буде ліпше, коли я батька заберу до Києва, поки це все не кінчилось для нього погано. Після такої вістки я негайно покликав шофера Риб-тресту й наказав йому готуватись у дорогу.

З Києва виїхали ми надвечір. Сухий морозний сніг помалу заміта дорогу. Через вибалки, у яких скупчувалось усе більше й більше снігу, ми проскакували, збиваючи хмари морозного пилу. Шофер витискав з машини все, що можна було витиснути й усе ж таки до Білої Церкви ми доїхали десь біля дванадцятої.

Батьки ще не спали. Речі були вже спаковані й вони з хвилини на хвилину очікували мого прибуття. Тут я взяв, що батька

сьогодні викликали в комендатуру, але він не пішов, на пораду моїх друзів з ОУН.

Коли вже всі речі навантажено в машину, мій шофер пригадав, що у нього нема ланцюгів на колеса і висловив сумнів щодо можливості доїхати без них.

— Ланцюги? Та у мене їх ціла купа. Здається, це єдине, що вдалося врятувати з клінік.

— А пару замків маєте? — запитав шофер батька.

— Замки є.

— Ну, то щось зробимо, давайте ті ланцюги.

Хоч це й не були відповідні ланцюги, але ми таки рушили з надією, що не застрягнемо. Снігопад стих, але вітер з півночі подужчав і ніс нам назустріч хмари сухого снігу. Сніг цей скупчався іноді в такій кількості, що деколи ми просто пливли, а не їхали дорогою. Проте шофер був досвідчений і врешті ми виїхали на Деміївку, побрязкуючи уривками ланцюгів на наших колесах.

До речі, про цього шофера і про те авто, що мав Риб-трест. Ще в період організації Риб-тресту я придбав і шофера, і авто в досить таки оригінальний спосіб.

Приходить якось чоловік і питає:

— Можу я говорити з директором?

— Чому ж ні. А що ви хочете?

— Я шофер. Шукаю роботи.

— Хто вам сказав, що ми потребуємо шофера? На жаль, ми вам роботи не маємо. У нас нема авта.

— А я власне того й прийшов. Думаю, що то за Риб-трест, у якого навіть авта нема. Вам без авта не можна, так як і мені.

— Та воно так. Але не маючи авта, ми вже без шофера якось обійдемося.

Але, якби мали авто, то не обійдетесь. Отже бачите, ваші й мої інтереси сходяться. Ви потребуєте авто, щоб мати свій транспорт, а я потребую авто, щоб мати роботу. Приймайте мене на працю й давайте мені довідку, що ви відряджуєте мене в Бровари по запасні частини. За два дні ви матимете авто, а я стану роботу у вас.

Ця пропозиція мені сподобалась. Тим паче, що я й сам знав про велике число авт, які кинула Червона Армія в Броварах при відступі.

Таким чином Олекса (так звали шофера) дістав потрібні йому справки й відрядження, а Риб-трест шофера й авто.

Отак воно все крутилося, а тим часом німці зазнавали все більше й більше поразок на різних фронтах. Ромеля вигнали з Африки. Павлюс склав зброю під Сталінградом, а в Києві вже з'явилися біженці й небіженці з Харкова. Інститут Експерименталь-

ної Ветеринарії все більше й більше втрачав своїх студентів. Одні їхали, інших «їхали» в Німеччину. Решта ж, з наближенням фронту, просто тікала на села.

Тим часом моя мати дістала роботу залізничного лікаря в місті Ковелі й виїхала туди з батьком. За деякий час, доставши потрібні довідки, повіз і я туди свою дружину та дітей.

Подорож була важка й нагадувала мені ті часи, коли батько, повернувшись з фронту у сімнадцятому році, перевозив свою родину з Чернігівщини в Київ. Так само як і тоді, двоє дорослих чіплялися за що попало, щоб лише влізти в поїзд і не розгубити свої пожитки та малих дітей. Так само як і тоді, чужою мовою наказували забиратися геть чи переходити з місця на місце. Тільки й різниці, що в оповіданнях про ті часи моїх батьків те все відбувалося в літній час, а нам довелося все це повторювати узимку.

По переїзді через Збруч нас вже ніхто не турбував. Позакутувавши дітей й позатикавши повибивані вікна у вагоні, ми спостерігали нічні краєвиди Полісся та відблиски якихось пожеж.

У КОВЛІ

Ковель жив своїм провінційним життям. Спокій цього життя час від часу порушувався чутками про дії червоних партизан у районі Сарн і арештами українців у Рівному, Луцьку та часом і в самому Ковлі.

В той час у Ковлі перебував також Олег Штуль. На всі мої запити про діяльність місцевої сітки ОУН, він відповідав мені дво-значно, але так, що я міг зрозуміти, що роботи ніякі не ведуться, бо Ковель відноситься до важливо життєвих пунктів, що їх треба зберігати від непотрібного ризику й арештів. Розгортання підпільної роботи може збільшити це ризико й викличе, без всякого сумніву, арешти.

На мої запити щодо діяльності «Бульби», Олег також мені нічого найсвіжішого сказати не міг, крім спогадів про свою участь у той час, коли «мельниківці» ще покладали свої надії на Тараса Боровця.

Мене ця Олегова мемуаристика не задовольняла й я сам намагався в'янути для себе умови й обставини діяльності цього так колись пропагованого «мельниківцями» Отамана. Наполягав я тому, що, їдучи з Києва, я мав намір піти у цю «бульбівську» партизанку.

Цю мою непоінформованість Олег врешті таки розвіяв. Якось він витягнув фото «Бульби» й показав мені. Фотографія була промовиста. На лісовій галявині пеньок. Поставивши на пеньок

ногу, з шаблею при боці, стоїть Бульба-Боровець.

Розглядаючи ту фотографію, я помітив на собі запитливий погляд Олега. Декілька разів переводжу погляд з фотографії на Олега і з Олега на фотографію.

— Повнішої характеристики ти мені дати не міг. Ясно, як на долоні. Цей, правда, не те, що Захвалинський. Шараварів на ньому нема. Немає й шапки з шликом. Але пощо йому ця шабля? І чому б вже тоді не носити якогось пірнача за поясом?

— То вже ти великий критикан.

— Я критикан? Та ти тільки, Олегу, глянь, що такі люди роблять з самою ідеєю боротьби? Один. Ти лише подумай! Комендант поліції міста Києва. Цей корчить з себе блазня, гарцюючи в шараварах і зі шликом через плече вулицями Києва. Це так би мовити для народу, для задоволення його духових потреб. Для себе ж та для задоволення духових потреб німецької солдатні, цей самий Захвалинський (комендант української поліції міста Києва) додумується відкрити на дніпрових схилах не то кафе, не то ресторанчик, серед обслуги якого, що очевидно не була загорнута по шию в плахти, і сам мабуть з'являвся не в шараварах, а мабуть у смокінгу та ще й, чого доброго, з собачою на обличчі радістю. Або глянь ось на того, що ти мені покажеш. Правда, на цім шараварів нема. Алеж він уявляє себе Тарасом Бульбою, очевидно тому, що далі гоголівських методів боротьби за Україну не пішов. Та де у цих людей почуття реальності? Де у них може бути якась відповідальність за те, що вони роблять? Коли вони, очевидно, самі не розуміють, що вони роблять. Ні, друже Олегу! На таких типів я дивлюсь, як на дурнів, або як на несповна розуму. Таких людей не то що в збройних українських силах, а й біля них тримати не можна. Такі люди можуть провадити лише в прірву.

Після оглядин цієї фотографії у мене відпала будь-яка охота нав'язувати контакт з відділом «Бульби», що, як мене запевняли, щось ще десь там робить у лісі.

В Ковлі Олег також познайомив мене з пані Донцовою. Звичайно, чоловік і жінка можуть бути зовсім протилежні типи. Так воно здебільшого й буває. Але все ж таки я чекав від цього знайомства чогось більшого. Від зустрічі з жінкою Донцова я чекав, якщо й не чогось особливого, то принаймні небуденного вражіння. В цьому я був глибоко розчарований, хоч у словах Олега про неї все ще бренили тони шаноби.

Сам Ковель чомусь мені нагадував Білу Церкву, і то саме у передвійськовий час. Тиша й заляканість перед владою була точнінською такою ж, як і в Білій Церкві.

Містечкову тишу порушувано лише чутками про дії червоних партизан та про репресії німців на українське населення. Чутки про репресії наганяли жах на ковельського міщуха й він ще глибше залазив у шкаралупу самозбереження. Одне слово, Ковель і його «революційна» діяльність вплинули на мене розчаровуюче. Кожен наступний день я все більше й більше нудився моїм вимушеним відпочинком.

Тим часом при допомозі Олега ми знайшли просторніше приміщення для моєї родини та моїх батьків. Ми поселилися в будинку доктора Пірогова. Власне не там, де доктор жив, а там, де жив його син-холостяк.

Влаштувавши справу мешкання й нанудившись у Ковлі, я виїхав знов у Київ.

ЗНОВУ КИЇВ

Навіть місяць тому Київ виглядав інакше, ніж по моїм поверненні з Ковля. І так негусте населення ще більше порідшало. На вулицях майже не було руху. Кожен перехожий намагався як можна скоріше зникнути з вулиці, не звертаючи на себе уваги німців.

З вокзалу, навіть не заходячи на моє колишнє приміщення, я просто пішов до Ростика. Господаря дома не було й я застукав у сусіднє приміщення. Тут дома був лише неповнолітній хлопець, якого я знав і який знав мене. Від нього я довідався, що Ростик тепер у Києві, але назагал він тепер часто кудись виїздить.

— Ключі він завжди лишає у нас. Ось вони.

— А батько твій у Києві?

— Так. Він скоро буде дома. Тепер пішов по перепустку, бо ми виїздимо у Львів.

Взявши від хлопця ключі, я зайшов у Ростикове приміщення й одразу ліг спати. Чи довго я спав, чи коротко, не знаю. Прокинувшись, я перш за все почув шум примуса. Над примусом стояв Ростик і щось мішав ложкою в каструлі.

— О! То це мабуть і їжа готова. Чи може чи знову робиш якийсь хемічний дослід?

— Майже що так. Бо готування з того, що я маю з їжі, це ніщо інше, як хемічний дослід. Може вдатись, а може й не вдатись,— не повертаючи голови, відповів Ростик. — Можеш вставати, якщо голодний.

— Голодний, та ще й дуже. На станціях тепер їсти не дістанеш. Сала я, правда, маю, але хліба ні крихти.

— То що ж ти мовчиш? Давай сюди сало. Це саме те, що мені потрібно, щоб уся ця мішанина була подібна на їжу.

Поки ото Ростик різав та смажив привезене мною сало з Ковля, я вмився й з вовчим апетитом сів до столу. Але, хоч сало вже й було засмажене, їжа все ще не була готова. Ростик усе ще коштував те, що було в каструлі, і, скривившись, безнадійно спускав ложку, щоб далі мішати те вариво.

— І що ти там так довго вариш?

— Не варю, а пробую зварити.

— Що ж то воно таке, що ніяк не звариться?

— Та це така штука, що тепер не у багатьох є: це Розенбергівський пайок.

— Який?

— Ро-зен-бер-гів-ський.

— Ще про такий не чув.

— Не чув? — Ростик здивовано глянув на мене.

— Ні, не чув!

— А я ось вже другий місяць цим пайком годуюсь. Як ото порозганяли рештки різних інститутів та наукових закладів, разом з цим, звичайно, зліквідувавши харчові приділи, то багатьом не стало чого їсти. Одні тікали з Києва, це ті, кому було куди тікати, інші пухли з голоду. А дехто, отак як я, потрапив на розенбергівський пайок. Попав я на цей пайок при допомозі Бориса Миколайовича.

— А це хто такий?

— Ти не знаєш професора Шершевицького?

— Звичайно, знаю. А який він має стосунок до Розенберга і що він там робить, щоб той пайок одержати?

— Яка там роля Шершевицького я не знаю, а робимо ми там усе.

— Як то все?

— А дуже просто. Одні пишуть якісь антикомуністичні трактати та пропозиції, як знищити комунізм. Дехто, я й сам не знаю, що робить. А я влаштувався в боротьбу з радянською партизанкою.

— Що ж то за боротьба та в чому вона полягає?

— Боротьба як боротьба. А полягає у знищенні гнізд червоних партизан. Завозять ото мене під Мінськ, чи там кудись інде, і мушу йти та збирати відомості про партизан. Потім вертаюся, даю звіт і відпочиваю який тиждень на розенбергівським пайку.

Ростик знову почав мішати щось у каструлі, а я пильно дивився на його спину, думаючи про безодню, над якою людина може ходити, не помічаючи, що в тій безодні немає дна.

— А пайочок вам за вашу роботу, очевидно, дають

неважний,— зауважив я, бачачи як Ростик пробує щось розжувати з того, що варилося в каструлі.

— Який пайок, така й робота,— в тон мені відповів Ростик.

— Ну, ну. Кажі далі.

— Та що з тобою говорити. Тобі тільки почни щось розказувати, як ти ще й не дослухавши, робиш свої висновки. Не встиг почувти, що я роблю в боротьбі з червоною партизанкою, як скорчив таку міну, немов побачив самого сатану. І ти думаєш, що я ото насправді допомагав би німцям нищити хай і червоних партизан? Ні, не на того попали. Нищити тих, кого закидає нам Москва, це одна річ, але нищити тих, хто з нашого ж народу в силу безвиглядности становища й ненависти за заподіяні кривди німцями пристає до них, це вже зовсім щось інше. Так нищачи один одного, ми ніколи ні до чого не доростем.

— Слухай, та ти ж мені щойно сам казав...

— Нічого я тобі ще не казав.

— Гаразд. Кінчай розказувати. Я слухаю.

— Німці війну програли. Перед нами дилема, що робити.

Дехто вірить, що негайно ж виникне війна з Америкою по перемозі над німцями. Ну і звичайно, Сталін програє. Я в це не вірю. Це нонсенс. Це абсолютний абсурд, що його можуть поширювати лише доморослі знахарі від чорної магії та ворожби на кавовій плівці, або ті, в кого таки втовкли віру в те, що англійські й американські капіталісти лише й мріють про те, як би його знищити отой Радянський Союз.

Думаю, що жодної війни не буде принаймні двадцять років, а може й більше. Що ми маємо робити цих двадцять років? Пересидіти ці двадцять років на Соловках чи у якомусь кутку Сибіру, працюючи на побудову комунізму, я не хочу. Та чи й удалося б пересидіти? Їхати в Німеччину, працювати вже на програму війну, теж не маю жодного бажання.

Отож, коли я над всім цим думав, трапився мені Борис Миколайович, та й каже: «Чи не хочете поїхати у Краків вивчати розвідчу справу? Ну я й погодився. А поки там усе оформлялося, я й потрапив у район Мінська. Не міг же я сидіти на розенбергівським пайку, нічого не роблячи.

Покрутився я ото біля Мінська з пару тижнів. Склав звіт, де й сам Бог не розбере, що правда, а що ні, та й оце днями відїжджаю у Краків. — Ростик замовк і ми обоє мовчки сьорбали квасоляну юшку, що пахла ковельським салом.

Оселився я в Ростика. Треба було себе залегалізувати і я влаштувався в обласному земельному відділі зоотехніком. Праця в Облзу йшла старими радянськими методами. Списувались купи паперу різного роду «сводками», наказами, відчитами, у яких

звичайно правди було не більше, як і за радянських часів. Все це мені дуже скоро надокучило й я виробив собі відрядження в район Корсуня.

Не пригадую вже тепер, де і в яких селах я тоді був, але майже скрізь була одна й та сама картина. Лише одиниці не змінили свого ставлення до знову наступаючої радянської влади зі сходу. Люди замовкли, як і мовчали перед війною, відчуваючи своє безсилля. Завести будь-яку відверту розмову було майже неможливо. Село причаїлось на роздоріжжі подій. Коли доводилось говорити у більшому гурті, то всі лише слухали, а своїх поглядів не виявляли.

В поведінці людей і відчувався той страх, що сунув знову на село і який вони добре знали. Мовчки село спостерігало тих, хто готувався до евакуації на захід. З тих же, що готувалися до евакуації, одні були певні, що невдовзі повернуться, а другі, не маючи цієї певності, готували маленькі торбинки на жменьку рідної землі, щоб взяти її з собою на чужину. Ніхто з тих, хто збирався на евакуацію, звичайно не знав, де і чим вона закінчиться. Одначе всі надіялись на те, що Бог не без милости та що гірше вже не може бути, як було, чи як знову буде тут.

У Київ з цього відрядження я повернувся саме тоді, коли Облзу дістало наказ готуватись до евакуації на захід. Їхати ми мали кіньми, а куди й доки ніхто звичайно не знав. Кожен зі співробітників мав дістати воза й пару коней для себе та своєї родини.

Не маючи своєї родини в Києві, я питанням транспорту не переймався і спокійно очікував розгортання подій.

Наближення фронту було цілком реальною річчю. Канонада з лівого берега не припинялася. Вийшовши на ту чи іншу кручу вночі, можна було спостерігати заграви пожеж та вибухи артилерійських стрілен.

Настав час евакуації. Вирушила наша валка на Васильків. Поволі ми минули Деміївку, Голосієво, Червоний Трактир. Зі сходу нісся гул фронту. З заходу віяв вітер.

Поминувши хутір Червоний Трактир, ішов я обочиною дороги, за якою були розміщені німецькі позиції, тоді коли ще я з району Жулян обороняв Київ. Місце мені відоме не лише з минулих боїв і не лише з днів моєї молодости, коли я тут їздив на лещатах. Ці німецькі позиції я детально оглядав через місяць після того, як повернувся у зайнятий німцями Київ. Оглядав я з цікавості порівняти те, що в дійсності було по другий бік фронту з тим, що я тоді, сидячи в окопах проти Жулян, передбачав з точки зору артилерійської розвідки.

Ці відвідини бойового поля ще так ясно стояли в моїй уяві, що й тепер, ідучи обочиною дороги, я мимохіть заглибився в аналізу минулих уже ворожих дій при обороні Києва.

Ось тут був пункт спостереження ворожої батареї, а он там і сама батарея стояла. Ні, ми такі добре стріляли, бо лінії між тодішніми окопними спорудами німців і ямами від розривів наших стрілен не проведеш. Ось яма, що припинила вогонь однієї з німецьких гармат, уламки якої ще й досі валяються навколо...

Раптом мене хтось торкнув за плече. Поволі переводжу погляд з уламків німецької гармати на дорогу, якою тече безконечна валка підвод, і затримую на німакові, який стоїть побіч мене, торкаючи мене за плече.

Позад мене стояв фон Драке. Я мовчки перевів погляд на уламки гармати і несамохіть сунув руку в кишеню, де у мене був бравнінг.

— Я не ворог, пощо вам зброя?

Рука моя вислизнула з кишені й я з цікавістю глянув на Драке.

— А знаєте, я й тоді знав, що у вас у кишені револьвер. Алеж я вас не затримав. І я нікому не сказав, що у вас була зброя. Я вже й тоді знав, що ми війну програли.

— А чого ж ви тоді надумались кричати на мене?

— Бачте.

— Що бачити? Ви от краще подивіться на це. — І я показав пальцем на уламки гармати.

— Так, добре потрапило, мабуть і обслугу повбивало. Я завше думав, що російський солдат добрий солдат.

— Хочете, я вам скажу, хто це стріляв.

— Російський солдат.

— Я бачу, гер Драке, що ви й досі не порозумнішали. Це стріляв я. Отут сидів німецький солдат, а он на тім горбі, бачите, сидів я і подавав команди, куди стріляти. Правда, добре втрапив?

— В саму гармату, — і Драке ще раз глянув на уламки німецької гармати.

— Так, у саму гармату. Але я такий же росіянин, як і ви.

— Так, так, я знаю, ви українець.

— Краще пізно, як ніколи, гер Драке. Тепер уже й українці вас ненавидять, не менше ніж росіяни, — й махнувши рукою на прощання, я вийшов на дорогу та скочив на одну з наших підвод. Озираючись, я побачив постать Драке, що дивився на той горб, з якого я стріляв по німецьких гарматах.

Як ми їхали далі та якими шляхами не важливе. Але врешті наша валка зупинилась у Сквирі.

Чомусь Сквиря була визначена як місце зупинки київського

Облзу. Тоді я того ніяк не міг зрозуміти. Ніяк не міг зрозуміти зберігання установ, уже назавжди німцями втрачених районів і областей України. Одначе, подорожуючи до Сквири, я розгадав цю загадку. Разом з різними установами, спираючись на слова німецької пропаганди, що це лише тимчасовий відступ, а далі буде неодмінно наступ, що нарешті зломить спротив ворога, — відступала й ціла купа різного роду «зондер фюрерів», їх заступників та помічників. В їхніх інтересах було втримувати ці установи, по можливості, з більшим штатом. Тим самим вони забезпечували себе від висилки на передові позиції, що й траплялося з тими німцями, установи яких були скасовані.

Тепер я вже не пригадую ні ранги, ні прізвища фюрера кївського Облзу. Та й не в цьому річ. Справа в тому, що він першим дременував на Сквиру з усіма своїми помічниками та різного роду помічницями, що звичайно оточували такі «штаби».

Прибувши в Сквиру, вся ця братва зараз же кинулася шукати собі відповідного приміщення. Німці звичайно займали такі приміщення, як школи, клуби чи колишні квартири радянської знаті. Нам, рядовим робітникам їхніх установ, довелося задовольнятися іншого роду квартирами.

Перебуваючи в Сквирі, я використав цей час і кожної вільної днини об'їздив навколишні села. В одній з цих своїх подорожей я попав на Антонінський цукровий завод. Тут я здибав декількох знайомих з давніх моїх співучнів Хемічного Технікуму Харчової Промисловости.

Настрій серед них панував переважно прорадянський. Так принаймні вони, навіть ті, які пізніше евакуювались на захід, себе афішували. Та й не дивно. Всім було ясно, що німці війну програли, а кожної хвилини радянська влада могла увійти знов у володіння околицею.

Звідомлення з фронту щодня набирали грізнішого й грізнішого характеру. Тому, не бачачи доцільности в дальшому моєму перебуванні тут, я вирішив рушити знову на Ковель.

ЩЕ РАЗ У КОВЛІ ТА У ЛЬВОВІ

Як я вже казав, моя мати мала посаду залізничного лікаря, що й легалізувало становище всієї моєї родини тут. Батько ж у той час, ніде не працюючи, займався, так би мовити, відхідним промислом*. Тобто він збирав насіння кінського щавлю, що рясно покривав всілякі пущирі та околиці Ковля. Це насіння він десь

*) Сезонна праця, тимчасові заробітки.

здавав на якийсь приймальний пункт і взамін доставав хліб і горілку. Чи то за те насіння платили добре, чи то батько добре працював, але його заробітків майже вистачало, щоб прогледувати родину.

Після мого повернення в Ковель я одразу почав шукати й собі якоїсь роботи. Таку роботу я знайшов в сільсько-господарському управлінні ковельської округи. Переважна кількість співробітників цього управління були поляки. Вони, без всякого для мене сумніву, були пов'язані з Армією Крайовою та використовували свої відрадження по області точнісінько так, як і я робив, будучи в київському Облзу.

Знаючи й будучи попереджений, що треба себе поводити в тому польському оточенні обережно, я лише відсиджував там свої години й щомога швидше лишав стіни цієї польсько-німецької установи.

Отак одного дня, вискочивши за головні вихідні двері, я раптом зупинився, зіткнувшись зі знайомим мені агрономом з Димерського району, паном Колосюком. Увесь простір перед сільсько-господарським управлінням Ковельщини був заповнений підводами, навантаженими достатками та позакутуваними в хустки жінками та дітьми. По всьому було видно, що ця валка прибула щойно до місця призначення.

— Ну, й як їхалось? — було моє перше запитання.

— Як не їхалось, та приїхали, а що тут буде, хто його зна. Кажуть, що вже пізно й мусимо отут на підводах чекати завтрішнього ранку, поки начальство з'явиться й дасть нам якийсь притулок.

— То ви отут мусите й ночувати?

— Атож. Та чи нам вперше ночувати на возах. Та ми ж з самого дому їдемо отак. Ночували й під хатами, ночували й під деревами. Вже потроху й привикати стали до циганського життя, — жартував агроном.

— Ну, знаєте, жарти жартами, але з малими дітьми так мандрувати та ще проти зими, навряд чи є велика приємність. Ні вмити їх як слід, ні нагодувати. Та й коли ж цьому кінець буде?

— А я бо знаю? Їдемо отак і щасливі, коли вдень нічого не трапилось, а вночі зненацька знову не доводиться їхати.

Агроном бив себе пужальном по халяві чобота, а я розглядав жінок, дітей, дядьків, що юрмились біля своїх возів на майдані.

Цю ніч родина Колосюків ночувала у нас.

Пізніше він влаштувався на роботу при тому ж самому сільсько-господарському управлінні й одержав приміщення на протилежному боці річки, недалеко від нас.

Що сталося з іншими членами цієї валки з Димерщини, я тепер уже не пригадую. Але й моя й Колосюкова родина святкували Різдво цього року в Ковлі.

Різдво випало неспокійне, з пожежами навколо Ковля та з уявними й дійсними перемогами більшовиків у районі Сарн.

В січні почалась евакуація Ковля. Ешалон за ешалоном відходив у невідомому напрямі на захід. В одному з таких ешалонів дістала місце для своєї родини моя мати. Нашвидку зібрано найкращі речі. Вмонтовано в телячому вагоні «буржуйку»^{*)}. Переповнені вагони цього евакуаційного поїзду, цокочучи по вулицях, везли нас у невідоме майбутнє.

* * *

Куди було призначено цей ешалон, ніхто з нас не знав, але, слідкуючи за маршрутом, було видно, що ми проїздитимемо через Львів.

У Львові наш поїзд поставили у глухий кут і заборонили відлучатися, поскільки ешалон мав їхати далі на захід. Так як у моєму пляні не було їхати хтозна куди, то я негайно ж почав вивантажувати свою родину на якомусь півзруйнованому пустирі. Помагали мені в цьому знайомі хлопці з ОУНм, що прибули разом з нами цим поїздом.

Поки ми вивантажувались, а робити це треба було непомітно, один з цих хлопців відправився на якусь зв'язкову квартиру.

Довго не довелось чекати. Невдовзі з'явилося вантажне авто, яке й перевезло нас не то в Народній Дім, не то в дім Українського Червоного Хреста, де приміщували біженців.

У Львові на той час ще було спокійно. Жодних явних ознак наближення фронту, крім напливу біженців, ще не було. Львов'яни ще твердо були переконані, що більшовиків десь там перед Львовом зупинять, а весною почнеться наступ і німці з допомогою галицької дивізії розіб'ють більшовиків, або принаймні остаточно зупинять їхнє просування на захід.

Пророкування різних ворожок, на взірець Насті Волошин, та ясновидців підтримували цю наївну віру в якесь чудо. Ті ж, хто в чудеса мало вірив, потішали себе самі не знаю чим та тим, що ще є час.

На самому початку мого перебування у Львові я мав декілька приємно несподіваних зустрічей. Так, дістаючи якусь харчову допомогу в Українському Червоному Хресті, я зустрівся з

*) Мала залізна піч.

Марією Павлівною Юркевич.

Стою ото я в черзі до столика, біля якого виписують квиток на одержання того чи іншого приділу, стосовно до родини потребуючого. За декілька осіб передо мною якийсь вусатий дядько одержав, що йому виписали й, відходячи від столика, зупинивсь біля мене й читає, що йому там виписали. А тоді раптом повертається і, тиснувшись знову до столика, викрикує:

— Та що ви смієтесь з мене, чи що? Я не то що піджаки, а й штани та сорочки покидав у Харкові. А вони мені знов якийсь піджак виписують. Мені хліба або хоч борошна якогось треба, а не піджак. Гляньте! — тиче він мені квитанцію,— що це, на глум чи що?

Я взяв квитанцію й прочитавши, що йому приділюється те й те, а поміж іншим і кілограм пенцаку, голосно засміявся:

— Та то, пане, не піджак, то так по-їхньому зветься шрапнель, ну, знаєте, перлова крупа.

— А... перлова крупа... То так би й писали, а то якийсь піджак. Ну, перлову крупу ще туди-сюди.

З такої несподіваної розв'язки непорозуміння всі почали сміятися і тут я помітив усміхнене обличчя колишньої моєї учительки, що саме ховалося за якимись дверима. Одержавши квиток на одержання чогось там, може того самого пенцаку, я одразу ж пустився в ті двері, за якими сховалася Марія Павлівна.

Якась дама хотіла мене не пускати, але мені не так легко перешкодити в тому, що я задумав, і тому вже через пару хвилин я жваво розмовляв з Марією Павлівною. Вона тут працювала не то в шкільній, не то взагалі якійсь дитячій секції. Вона, як завше, була жвава, рухлива й усміхнена. Мені здається, що якби Марія Павлівна колись попала десь серед самих дідів, то вона й там напевно б організувала дитячу секцію, відібравши наймолодших. Уявити її в ролі не виховательки в школі чи в якихось яслах, для мене цілком неможливо. Отже цілком зрозуміло, що наша розмова одразу ж перейшла на моїх дітей. Її, здається, мало цікавили оточуючі нас події. Вона одразу ж почала мені розказувати, де я можу влаштувати своїх дітей на навчання.

Друга несподівано приємна зустріч була з Ростиком на вулиці.

— А я тебе в Ковлі шукав. Не йняв тому віри, що ти як баран поїхав до Райху. Та тепер все можливе, тим паче, що ти ж з родиною. Дуже я дуже радий, що ми знову зустрілися. Ти, я бачу, як ведмідь берлоги, тримаєшся за нашу землю. Тримаєшся та ще й ричиш, як тебе димом та порохом з неї викурюють.

— Так, Ростіку, тримаюсь за землю, за ведмежат, так би мовити, за берлогу, з якої викурюють. А ти, звідки ти тут узявся?

- Я з Ковля.
- З Ковля?
- Еге ж! З краківської школи мене направили для набуття практичних знань на відтинок Сарн. От я й попав у Ковель, а там довідавшись, що ні тебе, ні твоєї родини нема, змінив напрям і приїхав у Львів.
- Тобто?
- От тобі й тобто. А тепер оце йшов записуватись в дивізію «Галичина».
- Від здивування я аж свиснув і, глянувши у напрямі, звідки йшов Ростик, зауважив:
- То ти проминув те місце, де записують у СС дивізію «Галичина».
- Нічого я не проминув. Я вже двічі там був і обидва рази не наважився. Оце прокляте «СС» якось відштовхує. Хоч я добре знаю, що справа не у назві. Як ти думаєш, чи не ліпше записатись в УВВ*)? Воно якось звучить інакше.
- Знаєш, Ростіку, коли я був у Червоній Армії, то моїми найгіршими хвилинами були ті, коли я відчував, що ось-ось можу загинути нізачо, тобто за «родіну», або чорт зна за що, тобто за Сталіна. Абсолютно не маю тепер жодного бажання все те відчувати знову, лише навиворіт.
- Тобто як навиворіт?
- А так, дуже просто. Не маю жодного бажання, щоб моя душа мучилась, коли тіло загине за «Нову Європу» чи там, припустімо, чого доброго, за Гітлера.
- При чому тут «Нова Європа»? При чому тут Гітлер? Я просто шукаю виходу з того дурного положення, в якому ми не сьогодні, то завтра опинимось, з приходом сюди більшовиків. Чи може ти віриш у пророкування всіх тих ворожок та ворожбитів?
- Мені, Ростіку, здається, що то ти їм більше віриш, ніж я, коли розв'язку цього питання хочеш знайти у лавах СС дивізії «Галичина», чи там УВВ. Ні, кинь, то дурне так само, як і твоя краківська школа. Німці війну програли. Ніякі одна, дві, чи три наших дивізій їм не допоможуть. Та й взагалі, чи треба їм помагати? Катюзі по заслугі, шкода лише, що самі не дістануть усього того, що іншим хотіли дати.
- Ростик нічого не відповів і ми, обмінявшись адресами, розійшлись.
- Цього ж самого дня я мав мою першу зустріч у Львові з Кедюличем. Він запропонував мені команду над одним з повстан-

*) Українське визвольне військо (при армії ген. Власова).

ських відділів, що мали бути організовані «мельниківцями» в Карпатах, з метою підготувати кадри для дальшої боротьби під радянцями. Діставши мою принципову згоду й поговоривши про те та се, Іван мене запитав про мою ситуацію у Львові й порадив негайно влаштуватися в якійсь установі.

— Бачиш, раніш весни ми не приступимо до організації наших відділів, а до того часу треба якось злегалізувати своє становище тут, та й забезпечити свою фамілію засобами до життя.

Отож тому наступного дня я й опинився в Сільсько-господарському управлінні в кабінеті Едварда Жарського. А опинивсь я у Жарського от чому.

Здається в 1939, чи то може й 40-му році, по приєднанні Галичини до УРСР, до нас в Інститут Гідробіології прибув у наукове відрядження молодий іхтіолог зі Львова Едвард Жарський. Працювали ми в одній кімнаті. Чи то він мене попросив, чи то я сам нав'язався зі своїми послугами, я тепер вже не пригадую. Але якось вже воно сталося так, що по робочих годинах я водив його містом, знайомлячи з Києвом.

У цих прогулянках Києвом ми познайомились ближче й врешті наважились говорити один з одним, як то кажуть, по душах. Мене цікавило життя львівських земляків під поляками й після них, а його наше під радянцями. Як час показав, ні він у мені, ні я у ньому тоді не помилилися, бо якби третє вухо тоді дізналося про те, що ми з ним тоді говорили, було б цілком досить, щоб і я, і він ще до початку війни вже пасли б весь ведмедів у Заполяр'ї.

Отож, балакаючи з Жарським у Львові, я вияснив, що в цьому сільсько-господарському управлінні як іхтіолог я влаштуватись не можу через брак посад. Проте можу мати місце у відділі тваринництва, як зоотехнік свинарства.

Поскілки я не шукав посади для задоволення своїх фахових потреб а лише для легалізації свого положення у Львові, то я одразу ж погодився.

В цей час мій батько дістав посаду районного ветеринарного лікаря в Станиславові. Отже було вирішено, що мої батьки, дружина та діти відуть у Станиславів, а я буду немов би на запасних позиціях у Львові.

Виконуючи свої службові обов'язки, я й ще один зоотехнік на прізвище Цвіль, виїздили декілька разів на периферію. Де ми тоді були, я тепер абсолютно не можу пригадати. Одначе робота в основному полягала в тім, що, приїхавши у якесь наперед визначене місце стареньким автотом, ми в асисті того чи іншого районного начальства йшли дивитися на свиней, свині дивилися на нас,

а після того ми йшли там до того ж начальства на обід чи вечерю та їхали далі.

Один з таких обідів я й по сьогодні пам'ятаю. Після досить довгої їзди через баюри й калабані та нудного ходження поміж свинарниками, ми зайшли в хату сільського старости чи що.

Жінки в хаті чомусь не було і староста накривав на стіл сам. Крім хліба і ще чогось там до хліба, він поставив на стіл і пляшку горілки, а побіля неї якийсь чудернацький пристрій. Це був квадратний подовгастий кусень литого скла з рядком гнізд, у яких стояли куценькі пробірки поступово зменшуючогося розміру. В найбільшу можна було засунути вказівний палець, а у найменшу мабуть можна було б встромити олівець.

Поставив господар цей пристрій та й сів за стіл. Цвіль глянув на мене, коли саме я розглядав цей пристрій і не витримавши засміявся.

— Слухай, Влодку! — звернувся він до господаря. — Чи у тебе часом склянок нема?

— Є, а що?

— Та бачиш, мій колега зі Східньої України й такими наперстками мабуть не любить горілку пити.

— Так це такі у вас чарки?— здивувався я. — Та в них мабуть з пляшки й не наллеш. Шийка ж пляшки товща.

— Шийка то товща, а леж на шийку надягається капшучок з тоненькою ручкою. Ну, але я думаю, що нам той капшучок не буде потрібен. Ось Влодку вже й склянки приніс.

Господар поставив три склянки на стіл і поналивав їх повні горілкою. Ми без зайвих церемоній приступили до їжі.

Так за службовими та іншими турботами минав час і непомітно надійшла весна. З подувами весни подужчали й подуви фронту, що наближався.

Одного соняшного але ще морозного дня, ідучи в управління, я зустрів на вулиці Кедюлича, який порадив мені негайно ж їхати у Станиславів, якщо я не хочу вивезти свою родину, бо червоні прорвали фронт десь над Збручем і німці відступають.

Того ж самого дня я мав відрядження і квиток на Станиславів. В Станиславові була паніка, але ще будь-якого руху прифронтових частин я не помітив. Проте ми, тобто я, батько й дружина, вирішили, що зі Станиславова треба виїхати в село Лисець, де працювала сільським лікарем моя мати.

Вирішити то було легко, але як виїхати? Жодної можливості дістати будь-який транспорт. Довелося задовольнитися двоколісною тачкою, на яку ми поскладали постіль та вместили дітей. Отак по полудні ми власною тягою вирушили на Лисець.

Нам і в голову тоді не клалося, що ми можемо спробувати евакуюватись зі Станиславова поїздом, бо він ішов зовсім в іншому напрямку, а в Лисці була моя мама.

ШЛЯХАМИ — ДОРОГАМИ

Вирушили ми по полудні, коли було тепло й соняшно, а віддаль до села Лисець не здавалась такою вже й довгою. Підпихаючи й тягнучи нашу тачку, ми сунулись серед порожніх, ще засніжених полів. Помалу небо затяглось хмарами. Калюжі на дорозі почали затягатися льодом, а з хмар посипався дрібний сніжок. Уже й темніло, а Лисця не видно. Здавалось короткі дев'ять кілометрів перетворюються у безконечність. Що далі буде, ми не думали. Ковзаючись і падаючи, ми наполегливо пхали свою тачку все далі й далі від Станиславова.

Нарешті Лисець, нарешті бажана хата, тепло й спокій. На якийсь час страхіття війни та конечної евакуації немов би зникли. Ми насолоджувались присутністю один одного, відганяючи від себе думки про те, що буде завтра.

В Лисці я познайомився з отцем Дориком, квартирою якого я користувався у Львові зі згоди якихось там з його родичів чи знайомих. Отець, що був колись, здається, вояком, тримався ще міцно й увесь час роз'їжджав бричкою по сусідніх селах, виконуючи свої священничі обов'язки, у супроводі своєї економки, вродливої чорноокої дівчини років двадцяти трьох. На питання, що він буде робити, коли прийдуть червоні, він все відповідав:

— Якось то буде. Бог не без милости. Ось Гандзя каже, що вона не боїться тих червоних. А коли вже дівка не боїться, то чого мені, старому воякові, боятися?

Зі Станиславова надходили все гірші й гірші чутки, а ми все ще сиділи, дійсно таки надіючись очевидно на те, що Бог не без милости.

Одного теплого весняного ранку вийшов я надвір, щоб врубати дров. Раптом я почув стрілянину дрібнокаліберних гармат та кулеметні черги. Кинувши сокиру, я вибіг на вулицю й бачу так за два чи три кілометри в полі йде бій між танками.

Негайно вскакую в хату й попереджаю, щоб зібрали найконечніші речі та одягали дітей. Сам же знову на вулицю. Вулицею пролітали не зупиняючись авта, а танковий бій посунувся в напрямі на село Радче. Так як я мав намір радше відступати у Карпати, ніж назад на Станиславів, то це мене занепокоїло. Стоячи біля хати, я спостерігав за віддаленим боєм та за рухом німецьких авт, що увесь час пролітали у напрямі Станиславова.

Раптом чотири порожніх авта зупинилися просто біля мене. Якийсь німак вискочив з попереднього авта й підбігши до мене запитав:

— Воду. Маєте воду?

— Так, он у діжці під ринвою.

Німак глянув на повну діжку й закричав шоферам, щоб набрали води, а я почав розпитувати його, куди вони їдуть.

— Я сам не знаю. Ми їдемо по запасні частини в тил.

— Хіба ж тут фронт? — спитав я його, намагаючись зробити як можна дурніший вигляд обличчя.

Німак мовчки глянув у напрямі, де все ще гули гармати та торохтіли кулемети. А мені в цей час прийшла думка, бачачи що авта порожні й почувши, що вони десь їдуть в тил, спитати, чи не візьме він мою родину, бо ми під большевиками лишатись не хочемо.

Німак погодився й лише зауважив, що чекати він не може і якщо ми навантажимось, поки поналивають води в радіатори, то він нас візьме. При чому знову додав, що він сам не знає, куди він їде, бо вже й сам не знає, де фронт, а де тил.

Я прожогом кинувся в хату та повідомив родину, щоб вантажились негайно. Тому що наші речі не були численні й майже всі були у валізках та вузлах, то вантаження відбулось блискавично. Що не було зв'язане, як то матраци, подушки, ковдри, хапалося жужмом і вкидалося просто через борт.

Посадивши всіх членів родини в авто, я ще мав час заскочити пару разів у хату, вхопити деякий посуд, примус та гас. Все це у дорозі може здатися, тим паче, що з нами ж діти.

Авта рушили й полетіли дорогою на Станиславів. Перед Станиславовом рух уповільнився, а в саме місто ми в'їхали, стаючи майже кожних десять-п'ятнадцять метрів.

Вулиці, провулки, майдани були забиті автами, підводами, людьми. Все це скупчення машин, тварин і людей, майже без руху вперед, топталось на одному місці.

Увесь час після полудня та майже всю ніч витрачено на те, щоб переїхати місто. На наше щастя, у цьому відступі брала участь лише одна сторона. Якби в цей час налетіли червоні літаки, то вони б мали по чому бити, а ми не мали б можливості тікати.

Перед ранком, вирвавшись з Станиславова, наші чотири машини, доповнені пасажирами, нарешті вирвались з міста й, обганяючи підводи та пішоходів, попрямували на Калуш.

Неможливо тепер пригадати всі ті дороги й різного роду пригоди, що нам трапились по дорозі. Іноді ми їхали без доріг, через Калуш, Болехів, Стрий, Дрогобич.

Не обійшлося і без неприємностей. Так одного разу, коли

сминнуло авто, мій син Юрко впав на відро і глибоко пробив собі лоба між бровами.

Хоч весна вже й почалась, проте ночами було дуже холодно. Ми таки добре намерзлися за тих пару ночей, що провели на авті, поки доїхали до Самбора.

В Самборі ми лишили авто й перемістилися в якусь школу, що була відведена для евакуантів, як тимчасове приміщення. Звідси я й мама поїхали у Львів. Тут мама дістала призначення участковим лікарем й село Лімна на Турчанщині й виїхала назад у Самбір. Я ще крутився декілька днів, поки налагодив зв'язок з Кедюличем та домовився про всі деталі організації партизанського відділу в Карпатах.

Те, що моя мати дістала посаду лікаря на Турчанщині, якраз збіглося з плянами організації відділу. Ми визначили як місце перебування майбутнього відділу простір у горах між селами Волосате, Устрики Горішні, Дзвиняч та Буковець. Я мав виїхати в Лімну й перебувати там з моєю родиною, доки Іван не переведе всієї підготовчої роботи. А коли настане час зібрати всіх приділених до цього відділу, то й я тоді приєднаюсь, перебравши команду першої сотні.

Ростик страшенно зрадив, коли ми знову зустрілись. Коли ж я розказав йому про те, що я бачив під Станиславовом, то він аж свиснув.

— Отакої, а ми тут ще й досі надіємось, що пророкування ворожки Насті справдиться. І все це наперекір глуздові, наперекір військовим подіям, що вже перекинулись кудись, якщо не на самі Балкани, то принаймні в Румунію. З якихось нам незрозумілих мотивів, червоні у напрямі Львова просуваються поволі, а ми радіємо з того, що вони нам заходять в тил і сподіваємось їхньої поразки перед Львовом.

— Знаєш що, Ростику? Я й не думав, що ти такий безконечно наївний, що все ще сподіваєшся на поразку...

— Хто? Я сподіваюся?! Та звідки ти це взяв?

— Та з твоїх слів.

— Я не говорю про себе, чи там про тих, хто вже давно подався зі Львова на захід чи там у ліс. Ті ілюзій не мають. От, наприклад, пригадуєш ту родину, у якої був на квартирі Іван Майстренко?

— Пригадую, аякже.

— То Майстренка давно вже нема, а вони все ще сидять у Львові.

— Е, Ростику, це зовсім інша річ. Та родина на поразку більшовиків не розраховує. Вони сидять, бо певні, що більшовики от-от прийдуть. До речі, а куди подався Майстренко з сином?

— Син, здається, виїхав у Криницю, а батько чіпляється за українську землю в Турці. Він, так як і ми з тобою, ніяк не хоче залишити барлогу. Турка взагалі тепер стає якимось притягальним пунктом для всіх тих, що на Захід не хочуть їхати, а в ліс піти не наважуються. Я чував, що там цілий ряд «бандерівських» провідників тепер отаборилися і з гір спостерігають за подіями.

— Не знаю, Ростіку, як там інші, але якщо ти не змінив ще своєї думки лишатись зі мною в партизанці, то нам теж доведеться рухатись на Турку.

— Як на Турку, то й на Турку. Рішень своїх я не міняю залежно від військової ситуації. Коли я тобі дав згоду лишатися під червоними в УПА, то не тому, що надіявся, що червоні до Карпат не дійдуть.

— Я радий, що ти своєї думки не змінив. Можу тобі повідомити, що на днях ми вже маємо виїхати у Карпати у район Турки.

— Нарешті. А як же твоя родина?

— Родина покищо їде зі мною. А далі побачимо. Пробач. Бачиш, то навіть сказати важко, хто з ким їде. Чи родина зі мною, чи я з родиною. Справа в тому, що ще покищо ніякого відділу в Карпатах не існує. покищо моя мати дістала працю сільського лікаря в Лімні. Отже вони їдуть, тобто мати й батько їдуть туди, а моя родина й я їдемо з ними. Але відділ ось-ось має таки бути організований. Тоді вже вони будуть при мені.

— Ти що, у партизанці думаєш і свою родину залишати?

— До деякої міри так.

— Як це до деякої міри?

— А отак. поки фронт ще десь там, то й родина може бути зі мною. Надійде ж фронт, то будемо бачити. З Карпат легко з'їжджати і на захід, і на схід. Поживемо, побачимо. покищо члени моєї родини, так як і я, тримаються барлогу, з якого нас димом і порохом викурюють.

МІЖ ПОЛОНИНАМИ

Залізнична лінія Львів-Турка не була перевантажена, бо то був сліпий кут, в який звичайні втікачі не набивалися. Кажу звичайні, бо незвичайні все ж таки були. Так я знов у Турці зустрів Івана Майстренка, який негайно ж повів мене на квартиру Івана Павловича Багряного. Але, на жаль, його не було вдома, а я в Турці був лише мимоходом. Також у Турці я зустрів знову родину Костюків і ще декого, чіх прізвищ тепер не пригадую.

З Турки до Лімни, до місця нашого тимчасового поселення,

було, і мабуть таки є, десь біля 22-х кілометрів. Отже, щоб подолати цей простір, нам довелося найняти підводу. Виїхали ми з Турки перед вечором. Виїхали возом, бо сніг на дорозі вже розтав, та й не лише на дорозі. Всі пагорбки проти сонця зеленіли травою, а обновлені смереки іскрилися смарагдами на фоні українського неба, чи засніжених ще вибалок.

Тепер я вже не пригадую, де саме ми зупинилися на ніч, у селі Шум'яч, чи у Вовчому. Зупинилися ми в хаті заможнішій якогось з приятелів нашого візника, що крім нас ще віз і пошту.

Як саме нас приймали й чим частували, тепер я не пригадую. Однак ніколи не забуду, що в певному місці цієї садиби, у місці, куди, як то кажуть, цар пішки ходить, для комфорту відвідувачів висіла на шнурку ганчірка.

Досі я був певен, що кілки поза клуною на Волині це останнє слово техніки. Але тут переконався, що я не мав рації. Лемки волиняків перегнали. Було на що сісти й була навіть ганчірка, яку можна було вживати, якщо ви не гидували всіма своїми попередниками у цьому місці, бо вигляд її свідчив про досить поважну кількість ваших попередників.

На обід другого дня ми вже були у Лімній та освоювали приміщення лікарні. Воно стояло недалеко роздоріжжя на березі невеличкої річечки, якщо не помиляюся, з назвою Лопушанка, що за якого півкілометра впадала в Дністер.

Влаштування родини на новому місці забрало у мене декілька днів, після чого я поїхав у Львів. У Львові я мав пару конференцій з І. Кедюlichem щодо організації майбутнього відділу й після цього разом з Ростиком виїхав знов у Лімну.

За час моєї відсутності мої в Лімні вже й розгосподарились. Невеликий клаптик землі між хатою та річечкою вже скопано й на деяких грядочках уже навіть пробивалися паростки цибулі та інших якихось рослин, що їх моя жінка понасаджувала. Також ходило пару курочок, що були лікарським гонораром моєї мами.

Цим разом я вже мав від Кедюлича зв'язки до місцевої клітини ОУН та до обозного майбутнього нашого відділу, що теж жив у Лімні. Він мав псевдонім «Когут» та дівчину Устинку, яка з своїми батьками жила в сусідній з нами хаті.

Я ще забув згадати, що в колекції домашніх тварин (гонорар за пошиту комусь сукню моєю дружиною) було маленьке лисеня, якого моя родина звала «Микиткою» і яке, хоч трималося хати, було страшно дике. Отож цей «Микитка» в перший же день мого повернення зі Львова наробив мені мороки.

Тількищо ми з Ростиком приїхали, як моя жінка одразу

почала скаржитись на піч, яка не хотіла горіти. Отож ми й заходились чистити димохода, а для цього треба було пробити дірку недалеко підлоги. Отож той «Микитка» й вирішив, що ця дірка надається йому на схованку. Ну й помучились ми шукаючи нашого «Микитку» в димоході. Декілька дірок мусили пробити, поки впіймали його за хвіст. Правда, при цьому й димоходи прочистили, так що пічка після того горіла аж гула.

Крім таких випадкових робіт, я власне не мав що робити й тому заходився плести сітку на рибу, докопувати додаткові грядки та відгодовувати куплене нами поросся.

Тим часом через Лімну проходило все більше й більше німецьких та мадярських частин, що відступали. Наближення фронту все більше й більше відчувалося, а вісток, пов'язаних з організацією відділу, від І. Кедюлича — ніяких. У пошуках вісток ми декілька разів з Ростиком їздили в Турку. В одній з таких подорожей ми застали Майстренка в Турці й він запропонував мені піти відвідати Івана Павловича Багряного, якого я ще тоді не знав. На жаль, відвідини не вдалися, бо Іван Павлович, будучи тоді одним з членів-організаторів УГВР, кудись виїздив і його не було дома. Натомість ми тоді ж зустріли Івана Кедюлича на одній зі зв'язкових квартир. Він повідомив мене, що справа організації відділу вже полагоджена. Отже я мушу з Лімни виїхати на огляд того місця, яке призначене для майбутнього розташування відділу, як вихідний пункт перед переходом фронтової лінії.

Там же, у І. Кедюлича, ми познайомилися з однією з майбутніх зв'язкових мого відділу дівчиною, під псевдонімом, а може й на ім'я, «Сяхю».

— Оце, Костю, одна з твоїх зв'язкових, — і Іван Кедюлич відреккомендував мене чорнявій, невеликого зросту, по-селянському вбраній дівчині, так років вісімнадцяти.

— Не знаю, як будуть інші виконувати свої обов'язки, але на «Сяху» можеш покластися.

— Я б краще сказала довіряти, надіятись, — зауважила «Сяха» і ледь-ледь почервоніла.

— Нехай буде довіритись. Справа, дитинко, не в тому, як я висловився. В майбутньому доведеться мабуть почути й не таке. Наше майбутнє — це не салон з музикою й танцями, а боротьба з жорстоким і дужим ворогом. І, як я переконався вчора, «Сяха» приготована до цієї боротьби повністю.

— Учора ми були на одній зі зв'язкових квартир, коли раптом наскочила німецька облава. Правда, ми всі мали такі чи інші документи, але, крім документів, ще й мали два автомати в хаті. І що ж би ти думав? Вона знайшла вихід. Не знаю, що ми без неї й зробили б. Але «Сяха» не розгубилась. Вона миттю

закрутила обидва автомати у якусь шмаття, надала їм форму завинutoї дитини. Накинула собі на плечі хустку і, ставши біля печі, прикрила свою «дитину» краєм хустки.

Коли німаки вскочили в хату, то негайно наказали нам підняти руки. Всі підняли, а я не підняв і цим привернув їхню увагу на себе. Один з німаків, під прикриттям зброї інших, підскочив з криком, вимахуючи своїм пістолем, до мене. В цей час «Сяха», поколисуючи свою «дитину», вийшла з хати. Отож сміло тебе можу запевнити. На цю дівчину цілковито можна покластися. Ні, ні! Її цілком можна довіритись. Вона не підведе,— виправив свою мовну помилку Іван, підморгуючи мені кутиком лівого ока.

Так помалу знайомився я з членами мого майбутнього відділу, а від нічого робити — ловив рибу в Лопушанці та Дністрі.

Тим часом ставало все неспокійніше. Я вже й відвідав ту долину в горах, що була призначена для збору відділу, а відділу ще як не було, так не було.

Одного теплого літнього соняшного дня приїхав у Лімну бричкою І. Кедюлич в асисті ще якихось двох хлопців і ми поїхали на зв'язок з якимось полковником Шпаком, який десь тут мав перебувати з рештками свого німецького штабу, що складався з українців. Тепер уже не пригадую, де ми його застали, чи в селі Хашів, чи в Лопушанці. І по сьогодні я так і не знаю, рештки якого штабу вони собою являли, але рештки ті були дуже мізерні. Всього декілька офіцерів та підофіцерів і полковників у старшому вже віці.

Про що з ним говорив Іван Кедюлич, я не знаю. Так само, як і по сьогодні не знаю, рештки з яких українських формацій були той Шпак та недобитки його штабу. Та й взагалі, чи то були недобитки чи просто ті, хто вирішив, що вмирати за німців немає жадної рації, бо українській справі цим все одно не допоможеш. У той час взагалі по тилкових дорогах багато плуталося різних німецьких, мадярських та мішаних груп, отримуючи військовий пайок усякими правдами та неправдами й очікуючи, що якось то воно буде.

По розмові Кедюлича з тим Шпаком ми поїхали далі. Були ми тоді в Михновці, Лип'є, Чорна. В усіх цих селах ОУНм мала зв'язки й деяку кількість організованих членів. В селі Чорна вже було відчутно переважаючі впливи «бандерівців». Але загалом можу сказати, що як і ті, так і ті мали лише нечисленних прихильників серед населення, а не мали сильної організації. Взагалі населення ставилось байдуже як до своїх, так і до чужих, бачачи лише, щоб усе це минуло й щоб лишили їх у спокої в їхніх горах та полонинах.

Після цієї подорожі відбулись такі події: Батьки мої з Лімни переїхали у село Беньову недалеко Сянки на тодішньому угорському кордоні на перевалі Карпат. Я в той час вирушив з жінкою, дітьми та ще двома членами ОУН з села Лімна в напрямі на село Ступосяни, де мав очікувати дальших розпоряджень.

Вирушили ми з Лімної аж по обіді, бо довелось заїздити та деякий час очікувати ще двох мешканців Лімни, членів майбутнього відділу. Десь біля Боберки зустріли ми бричку лісничого Пекарчука.

Пекарчук, будучи певним, що ми вирушили на захід, побажав нам щасливої путі й висловив надію, що ще зустрінемось.

— Що мені? Я лише з жінкою. Ми можемо виїхати й в останню хвилину. Але вже й нам пора рушати. Пощо й куди ми їдемо, лише Бог мабуть знає.

— Та може того й Бог не знає,— зауважив я.

— Е ні, не кажіть. Бог мабуть таки знає.

— Та таки мабуть знає, але шляхи його незбагненні,— додав до балачки й свою репліку візник з Лімни.

— Та незбагненні ж, незбагненні,— це раз бажаючи нам щасливої дороги, зауважив лісничий, і ми роз'їхались.

Надвечір переїхали ми мілким бродом Сян десь у районі Боберки чи Дидови та зупинились наніч у якихось родичів моїх лімнянських колег у майбутньому відділі.

Десь біля десятої ранку ми вже були в Ступосянах у задалегідь призначеній для нас дорожній хаті. Не встигли ми сяк-так розміститися, як прибули вже відвідувачі.

Звідки воно пішло, не знаю, але відвідувачі були незвичайні. Одні з'явилися до мене як до лікаря, який буцім то приїхав з Лімної, а інші до моєї жінки, як до кравчині, що буцім то з нічого може зробити все. Прибули вони не з порожніми руками, а з гонорарами у вигляді тих чи інших продуктів свого господарства.

Я вже хотів в'яяснити помилку, принаймні щодо мене, як Ростик смикнув мене й каже:

— І чого тобі відмовлятиш? Чи ти не бачиш, що найбільше, чим ти можеш допомогти, це зробити перов'язку.

— Так, алеж який з мене лікар?

— Лікар то з тебе звичайно ніякий. Алеж тут кожен санітар може зійти за лікаря.

Довелось погодитись. Ми одразу ж приступили до виконання лікарських обов'язків. Запас наших ліків був дуже обмежений. Крім перманганату, йодину, глауберової соли, камфорної олії та цинкових крапель, ми нічого не мали.

Жінка моя в той час у сусідній кімнаті вже перекроювала старі чийсь суконки на дитячі плаття та штанці. До того моїй жінці

ще прийшла ідея розпустити якусь, ще її матері, ручної роботи скатертину на нитки. Ростик пофарбував їх у різні кольори і з успіхом обмінював цей товар на все, що могли запропонувати місцеві вишивальниці.

Таким чином, на другий день вже в Ступосянах пішла чутка, що такого доброго лікаря вони ще ніколи не мали, а такої кравчині, як моя жінка, мабуть і у Львові нема.

Тим часом мій контакт зі штабом І. Кедюлича набрав конкретних сталих форм. Майже щодня прибував зв'язковий від Івана. Одного разу, замість зв'язкового, прибув обозний «Когут» з наказом прибути в Устрики Горішні для участі у виборі місця під майбутній осідок відділу.

Дорогою, що в'ється понад струмком, цокотять по кам'янистому ґрунті підкови наших коней. Лісові зарості, що сходяться гіллям понад дорогою і спокій міжгір'я майже викреслюють почуття військового часу з уяви. Якби не свідомість того, що тут десь у цьому ж районі діють відділи радянських парашутистів, та що десь недалеко на підгір'ї Карпат іде жорстокий бій між німецькими частинами у відступі та Червоною армією, то це було б те місце, де б можна було відпочивати душею, забувши за все на світі.

Зелень, зелень і зелень, а навколо соняшне світло у морі смерековими пахощами напоєного повітря. Все тепле, ніжне, ласкаве. Яюсь воно не в'яжеться до почуття, що ти раптом можеш опинитись під зливою куль з ворожого автомата, чи в засягу дій уламків ручної гранати.

Отож, насолоджуючись краєвидом та пахощами Карпат, ми тримались на сторожі, будучи готовими до всяких несподіванок військово-партизанського часу.

Ще перед Устриками зустрілись ми з Кедюличем та його почтом. Від місця зустрічі звернули по колії вузькоколійки, що колись функціонувала, від якої лишилися лише самі півзогнілі шпали, і подались в гори.

Біля години продиралися ми між кущами, якими поросла вузькоколійка і врешті виїхали на велику галявину на схилі гори. З північного краю галявину обтікав струмок з чистою гірською водою, що дзюрчала по камінях під стрімкою кам'яною кручею, яка височіла на яких 500 метрів понад струмком, немов би відокремлюючи всю долинку від зовнішнього світу.

З інших боків долина була оточена непрохідними хащами одвічних пралісів, переплутаних буреломом та пророслих густими як щітка заростями ліщини та малиннику.

З зовнішнім світом ця долина пов'язувалась лише шляхом через перегнілі шпали колишньої вузькоколійки, та майже напо-

мітною стежкою, що вела через праліс на село Волосате.

— Ну, яка твоя думка щодо оборонних можливостей цього місця? — спитав мене Кедюлич.

— Бачиш. Це залежить від кого й як довго треба обороняти це місце.

— Звичайно, не від Сталіна та його Червоної армії. Але ж, крім Сталіна, ми ще маємо купу інших ворогів. От хоча б узяти червоних парашутистів, що діють у районі Ветлиної.

— Тобто ти хочеш знати мою думку про оборонну можливість цього місця від раптового нападу переважаючих сил ворога? Якщо так, то скажу тобі, — прекрасні. Тут вистачить одного роя зі скорострілом на шпалах вузькоколійки та трьох стрільців з автоматами на тій стежці, що веде у Волосате. Крім того, звичайно, треба мати кулеметну заставу ось на цій скелі, що височить над струмком. Цього цілком досить, щоб відділ не був заскочений зненацька.

— А якщо сили будуть переважаючі?

— Тоді треба виставити попереджуючі стійки, як можна далі, по всіх можливих шляхах наступу ворога і при першій тривозі виводити звідси відділ якнайскоріше. При умовах переважаючих сил ворога ця долина може бути подібна до мишоловки, до якої може й нелегко попасти, але так само з якої нелегко й вирватися.

— Це звичайно при умові, що ворог знатиме про нашу присутність тут. А якщо він не знатиме, то тут можна пересидіти до чергового потопу.

— Це або так, або не так, Іване. При умові, що цей ворог — німці, то ти може й маєш рацію. Але коли це будуть більшовики, то воно буде мабуть не так. Принаймні після закінчення війни.

— Що там буде після закінчення війни, я не знаю. Може й більшовиків вже не буде, коли війна закінчиться? Тепер ми не про те мусимо думати. Нам аби пересидіти фронт, а що буде далі, то ми там побачимо. До наближення ж фронту переважаючими силами можуть бути хіба німці, а німці тепер не збираються нас винищувати, бо швидше готові дати нам зброю, аби лише ми лишались у більшовицькому запіллі. Віддаючи більшовикам територію, вони й радо віддадуть усі ті турботи, що вони мали з партизанами.

Приблизно отак поговоривши та оглянувши місце розташування майбутнього відділу, я знову роз'їхався з І. Кедюlichem. Проте цим вже разом я мав наказ перевозити родину в Устрики Горішні та перебирати відділ, що на початку складатиметься, як мене повідомив Іван, з однієї сотні.

— Пізніше до нас прилучиться відділ майора «Олійника»*, що пересувається сюди з Волині. За кілька днів ти перебереш команду першої сотні, що входить у загін Степана Касіяна («Карпа») й будеш підпорядкований мені, як головнокомандувачеві всіх збройних сил у запіллі ворога. Отже з Богом!

«БАНДЕРІВЦІ»

Повернувся я в Ступосяни саме в той час, як їх заповнювала чутка про прибуття великого відділу УПА в село Лютовиська.

Проходячи повз відкрите вікно кімнати, в якій моя жінка влаштувала кравецьку майстерню, я почув схвильований голос, що оповідав моїй жінці.

— Ой, пані! Там такого війська понаїжджало, що й пройти вулицею тяжко. По хатах, попід хатами, в садках — скрізь стрільці. І де вони тих хлопів набрали? Та все молоді, здорові й зі зброєю. У кожного як не револьвер, то кріс на плечах. А коней та возів скільки! Мабуть їх з усієї Галичини позбирали.

— А що ж вони там роблять? — почувся голос моєї дружини.

— Чула, що будуть копати шанці на полонинах, щоб не пустити москалів через гори. А вже як німці відійдуть, рушать на Львів...

Далі я вже не слухав і, зайшовши в хату, одразу ж ліг перепочити. Та не довелось мені довго відпочивати. Ростик, вскочивши в кімнату, повідомив, що «бандерівський» відділ заходить у село.

— То хай собі заходить. Чи треба було з цього приводу будити мене?

— Я думаю, що потрібно. Аджеж ти знаєш стосунки між «бандерівцями» та «мельниківцями».

— А що нас ті стосунки обходять. Чи мені не однаково, як вони один на одного дивляться? Не забувай, Ростіку, ми — родина евакуйованих, що втікає від москалів.

Цю нашу розмову перервав стукіт. Під дверима стояло декілька вершників.

— Ви господар цієї хати?

— Ні.

*) Мова про організований німцями в Луцьку 31-ий батальйон СД (українська назва — Український легіон самооборони), в якому ОУНм мала сильні впливи. Виходить, що цей батальйон мав дезертирувати від німців і перейти до УПА в Карпатах. В дійсності, під натиском фронту цей батальйон відступав з Грубешова на Холмщині просто на захід і в тому часі був уже десь за Вислою.

— А що ви тут робите?
— Чекаю.
— Чого чекаєте?
— Та що якось то воно буде й не доведеться евакуюватись далі на захід. Інакше кажучи, я жадної охоти їхати в Німеччину не маю. От і сподіваюсь, що якось то воно буде.
— То ви втікачі?
— Та так. Напруть червоні, то ми й тікаємо, а не напруть — то чекаємо.
— Що чекаєте? Поки напруть?
— Та ні, чекаємо, що якось то вого буде.
— А може червоних чекаєте?
— Того не можу сказати. Бо якби чекав, то не забився б аж до вас у гори. Краще було б дома почекаати.

Тим часом на цю розмову з вершниками вийшла з хати жінка з дітьми і стала поруч.

— Це що, ваші діти? — запитав інший вершник.
— Так, і жінка моя.

Вершники презирнулись і, не сказавши ні слова, повернули коней і мовчки від'їхали. Не встигли вони ще й від'їхати, як перед нами зупинилась підвода.

Візник, що був зв'язковим між мною й Кедюличем, попередив, щоб на вечір ми були готові до від'їзду в Устрики Горішні.

Зв'язковий від'їхав, а на другому кінці вулиці з'явилась група піших стрільців. По всьому було видно, що це передове забезпечення передової сотні. Одноразово ми помітили і групу стрільців, що йшли по узбіччі гори напроти нас.

— Це, Ростіку, якась, якщо можна так сказати, регулярна частина, що займає наше село.

— Та яка ж вона регулярна? Подивись лише на одіж. Таж то збиранина з усіх мені відомих арсеналів Європи та мабуть і з Азії.

— Справа не в тому, як вони зодягнуті, а в тім, чим вони себе почувають.

— Я, звичайно, не військовий і не знаю, чи самими почуттями можна створити регулярну армію. Але все ж таки думаю, що почуттів для цього мало.

— Звичайно, почуттів замало. Але коли є бажання, то це вже те, що при знанню веде по шляху до його здійснення.

Цю нашу розмову перервала поява на вулиці декількох возів з вояками. Картина була досить мальовнича, бо група на возах звичайно нічим не нагадувала регулярної армії. Не пройшло й півгодини, як у нашій хаті було людно. Почувши від селян, що тут живе кравчиня, стрільці штурмували мою жінку різного роду замовленнями. Той потребував звузити, інший поширити комір. Одному штани були затісні, а іншому заширокі.

Але що може зробити одна жінка з ручною машинкою? Проте моя жінка робила все, що було в її силі. В усякому разі коли я зайшов у її так звану майстерню, то побачив досить дивну картину. З десяток півроздягнутих стрільців розпорювали — той штани, а той сорочку в тих місцях, де вони йому не пасували. Потім вони підходили до кравчині. Вона або наказувала ще щось попороти, або брала й швидко зшивала розпороті місця. Дружині допомагали ще якісь дівчата.

В цій кравецькій метушні не обійшлося, звичайно, і без курйозів. Якомусь стрільцеві замість того, щоб поширити матню, її звужено й він, під загальний регіт присутніх, мусив знову її розпорювати. І так тяглося аж до вечора.

Ще не світало, як підїхала підвода й ми вирушили на Устрики Горішні. Тут нас зустрів Марко й допоміг мені сьак-так влаштувати жінку й дітей у порожній школі, що стояла осторонь дороги та селянських хат на горбку.

У ПОВСТАНЬСЬКОМУ ТАБОРІ БІЛЯ ВОЛОСАТОГО

Примістивши дружину й дітей в Устриках Горішніх, я прибув в розташування відділу, де вже були І. Кедюлич («Чубчик») та Степан Касіян («Карпо»). Відділ таборував в долині, між горами, на північ від села Волосатого.

Того ж дня, перед усім відділом, І. Кедюлич зачитав наказ генерала М. Капустянянського. Згідно з тим наказом «Чубчика» (І. Кедюлича) призначено головнокомандувачем східнього фронту. «Карпа» (С. Касіяна) призначено командиром озброєних сил у Карпатах. Окремий наказ, підписаний «Чубчиком» і «Карпом» призначав «Шелеста» (себто мене) — командиром першої сотні.

На тлі фронту у відступі та наявності майже двохтисячного

Кость Гіммельрайх
(«Шелест», «Кий») після приходу
з УПА на Захід

Пор. Іван Кедюлич («Чубчик») —
заступник ген. Миколи Капустян-
ського під кінець 1944 р., а
згодом працівник Головного
військового штабу (ГВШ) УПА

Май. Петро Миколенко («Байда») —
командир наддніпрянської
сотні УПА в 1944 р.; заступник
командира 26 ТВ УПА «Лемко» й
перемиського куреня УПА в
1945-1947 роках

Май. Василь Мартин Мізерний
(«Рен») — командир загону УПА
восени 1944 р., командир 26 ТВ
УПА «Лемко» й лемківського ку-
реня УПА у 1945-47 рр., праців-
ник у штабі УПА-Захід або у ГВШ
у 1948-49 роках

полку УПА під командою «Рена»*) та всього сімдесяти і трьох стрільців, тих озброєних сил ОУНм, цей наказ скидався досить таки гротесково. Але, стикаючись не вперше з «гохштаплерством» в ОУН, я лише всміхнувся. Дійсність мала бути такою, якою буде, а не якою хтось собі уявляв.

Штаб «Чубчика» (І. Кедюлича) складався з його самого, «Карпа» як Іванового заступника, «Гуцула», або «Марка», організаційного в терені. Крім того, ще було троє дівчат, як розвідниці та зв'язкові. Окремою групою був обозний «Когут» та його пару помічників.

По передачі мені відділу, штаб «Чубчика» приступив до влаштування своєї головної квартири. Я тим часом взявся впорядковувати відділ.

Передавши чотовим їхні чоти та накресливши плян вправ на сьогоднішній день, я одразу ж відправив першу чоту по раніш намічених пунктах охорони відділу. Далі провів коротеньке зайняття з чотовими, устійнюючи спосіб подачі команд, та трохи потренував їх, ставлячи їм командирський голос.

Після цього пішов, щоб порадитись з І. Кедюличем у розробці пляну на випадок нападу ворога, що, на мою думку, треба було розробити негайно цього ж самого дня.

Здалека, на місці, призначеному під штаб, я побачив якусь будову. Підійшовши ближче, я зрозумів, що це штаб відгородився від оточення, порозвішувавши на чагарниках ковдри. В чотирикутнику, огороженому ковдрами, стояла канапа, два м'яких крісла і столики.

— Ото я бачу, що ви тут влаштовуєтесь з комфортом, — промовив я, сідаючи й собі на канапі.

*) «Рен» — пор. Василь Мартин Мізерний, згодом майор — був у тому часі командиром куреня УПА «Лемківщина-Захід». Осінню 1944 р. він командував загоном УПА, з яким відбув відомий Карпатський рейд. Повернувшись на Лемківщину, у 1945-1947 рр. він був командиром 26-го лемківсько-перемиського тактичного відтинка УПА і рівночасно командиром лемківського куреня. Осінню 1947 року він відійшов до Української РСР, де працював у штабі УПА-Захід або ГВШ. В. Мізерний походив зі с. Вербів Підгаєцького повіту. До гімназії ходив у Рогатині. З молодих років був діяльним членом ОУН, за що карався в польських і німецьких тюрмах. Першу військову службу він відбув у польському війську. У 1939 р. він був чотовим Карпатської Січі і брав участь у боях проти угорських військ. За німецької окупації з доручення ОУН він вступив до української допомогової поліції, перейшов старшинський вишкіл і був повітовим командантом поліції в Сяноці. За діяльність в ОУН гестапо його арештувало. 27 липня 1944 р. зін утік з краківської тюрми Монтелюпі й вступив до УПА, де був назначений курінним. В. Мізерний загинув у бою з військами НКВД біля с. Либихора Дрогобицької області 24 серпня 1949 року.

Перший мій рапорт був про стан, в якому я прийняв відділ. Стан, з моєї точки погляду, абсолютно незадовільний. Військово-боездатною одиницею ми рахувати себе не можемо. За винятком декількох стрільців та підофіцерів з колишньої дивізії «Галичина», все сирий матеріал. Вишколення їх потребує досить поважного часу, а чи ми його матимем?

— Ми лише партизани, а не регулярна частина,— зауважив Іван.

— Стан озброєння,— далі говорив я,— цілком незадовільний. Ми не маємо жадного кулемета, чи якоїсь іншої автоматичної зброї, якщо не рахувати звичайно пістолів за автоматичну зброю, та ось цього МП, що висить у вашому штабі. Запас амуніції до рушниць мінімальний. Протягом першого більш-менш серйозного бою, ми вистріляємо всі свої запаси за п'ятнадцять-двадцять хвилин. Здоровельний стан теж незадовільний. Медичного огляду я не робив, але вже три стрільці маємо, які потребують негайної медичної допомоги.

— Якої допомоги? — здивувався Іван.

— Медичної. Скажіть, ми маємо якісь ліки?

— Та там в «Олі» є похідна аптечка,— сказав «Марко».

— А що за хвороби ви найшли?

— Хвороба, правда, від якої не вмирають. Та все ж таки не бажаної серед скупчення людей. Це короста. В одного стрільця, наприклад, ноги навколо кісточки покриті суцільним струпом. При наявності лише трьох хворих, за пару тижнів ми матимем увесь відділ закоростявилій. Потрібні негайні радикальні заходи.

Після такого мого рапорту настала мовчанка, яку врешті перервав І. Кедюлич, повівши розмову зовсім про інші речі.

На третій, чи що, день мого перебування в ролі командира відділу, я пішов відвідати свою родину в Устрики Горішні.

Жінка одразу ж почала мені скаржитись про всі незручності мешкання в школі. Про те, що як прийдуть часом сюди радянські парашутисти, що десь там діють поза Ветлиною, то що вона сама тут зробить? Щоб заспокоїти її, я пообіцяв якось цю справу найскоріше влаштувати й запевняв її, що чутки про радянських парашутистів перебільшені та що вовк не такий страшний, як його малюють.

Потім ми ходили з дітьми по малину на першу гору. Малини було дуже багато.

Збираючи малину, ми якось не помітили, де дівся наш трирічний син Юрко. Перелякались ми не на жарті. І куди таки могла подітись дитина, що ось щойно була тут? Кличемо, гукаємо, кружляючи навколо того місця, де його згубили. Але відповіді ніякої. Потомлені ми присіли самі, не знаючи що його робити.

І тут в тиші моя жінка, що має дуже гострий слух, почула тріскіт у малиннику недалеко нас. Прожогом ми кинулись у тому напрямку й побачили, що наш Юрко суне через кущі, як ведмежа, обриваючи ягоди обома руками, і лише сопе.

На руках у мене він одразу ж заснув, очевидно, стомившись у боротьбі з кущами малини. Так замурзаного я його й поклав спати, а сам сів на ганку й почав латати чийсь черевик.

Латаючи я й не помітив, як дорогою наблизились три вершники.

— А ви що тут робите? — звернувся один до мене.

— Черевика латаю. А вам що?

— Та ми хочемо знати, що ви тут робите?

— Та кажу ж, що латаю черевика.

— А документи у вас є?

— Нащо? На латання черевиків? Ні, такого нема. На проїзд у Німеччину є, а на латання черевиків нема.

— То ви що, біженці? — запитав другий і махнув рукою іншим, щоб їхали. — То вам вже треба їхати далі, бо з дітьми не справитесь утекти. Скоро москалі тут будуть.

— Справлюсь. Ось черевики підлатаю, то справлюсь.

— Дивіться ж, не кириньте,— зауважив той, що почав розмову, й вони поїхали далі.

Повернувшись у табір, я одразу ж договорився з «Марком», щоб він забезпечив мою родину іншим помешканням і того ж самого вечора відрядив Ростика, щоб він був при моїй родині.

Пару тижнів пройшло в прискішеній муштрі та ознайомленні стрільців з тією зброєю, що ми мали. Зброя ж була мізерна. Рушниці німецького, радянського та мадярського взірця, дві десятки, один німецький автомат і декілька гранат.

Конспірацію посилили, заборонивши виходити за межі розташування відділу. Всі зв'язки з організаційною мережею довколишніх сіл, як і постачання продуктами, були на обов'язках обозного «Когута».

Вишкіл та життя відділу проходили нормально в цій глушині, на далекій віддалі від шляхів відступу німецьких та мадярських частин. «Чубчик» переважно був десь у роз'їздах у супроводі чотаря «Лиса» та свого джури «Шугайстра».

Командир озброєних карпатських сил «Карпо» теж здебільшого був десь у товаристві організаційного керівника «Гуцула» та його штабу, лише часом навідуючись у розташування підпорядкованого мені відділу. Якщо ж і приїздив, то проводив час на канапі, яку звідкись притяг для штабу обозний, разом із столом та парою стільців.

Приміщення того штабу було відгороджене повішеними коцями навколо тих меблів. Тим приміщенням ніхто, крім «Чубчика» та «Карпа», не користувався, бо такий був мій наказ, що підстаршини й старшина відділу мусять бути в тих же самих умовах, що й підпорядковані їм стрільці. Цього дотримувався й я та «Гайовий», що був призначений як начальник штабу.

Дні йшли за днями. І Кедюлич їздив на якісь переговори з відділом «Рена», чи з кимсь іншим, я не знаю. Тим часом рух на гірських дорогах пожвавився. Переважно сунули якісь недобитки мадярських частин, що повертались у Мадярщину.

Наша розвідка повідомляла нас про те, що все частіше й частіше зустрічаються розвідчі групи «Ренового» відділу у наших місцевостях*).

І от одного разу повернувся Іван Кедюлич з якоїсь подорожі й повідомив мене, що я мушу виділити найліпшу чоту в розпорядження «Гуцула» для акції проти радянських парашутистів у селі Ветлина. Чота під командою «Микольці», підстаршини з дивізії «Галичина», від'їхала того ж вечора.

Серед відділу ходили чутки, що «бандерівці» буцім то поставили І. Кедюличу якийсь ультиматум і, в разі невиконання його, обіцяли захватити наш табір силою. Що це за чутки і звідки вони взялися, я не знаю. Іван мені принаймні про таку можливість не говорив і я сумнівався в їхній правдивості. Проте, все ж таки вони створювали напружений стан і в такому мало здисциплінованому відділі.

Того ж самого дня я пішов відвідати свою родину на новому місці в тих же Устриках Горішніх. Цим разом у дружини вже був настроїй ліпший, а Ростик думав, що вже час звідси рушати, бо по всіх ознаках фронт мусить бути десь недалеко. Під час цих моїх відвідин родини завітав і Іван Кедюлич. Він сказав, щоб Ростик і моя родина переїжджали у Волосате, і розказав у яку саме хату.

— Там вже на них чекають. Бачиш, не ти лише турбуєшся за свою родину.

*) Курінь УПА «Лемківщина-Захід», під командою пор. Василя Мартина Мізерного («Рена»), був зформований 7 серпня 1944 р. біля с. Жерники Лиського повіту. 18 серпня 1944 р. цей курінь став вишкільним табором на полонині Букове Бердо, всього 2-3 км. від тієї долини, в якій заложила табір партизанська сотня ОУНм під командою ст. лейт. Костя Гіммельрайха («Шелеста»). В цьому таборі курінь вишколювався до 24 вересня 1944 р., коли вирушив назустріч фронтові у Карпатський рейд. Спочатку курінь мав три сотні, згодом — чотири сотні й чоту артилерії. На початку вересня пор. «Ренові» були підпорядковані ще сім самостійно діючих сотень УПА, які разом з куренем «Лемківщина-Захід» вирушили в Карпатський рейд.

Тепер уже не пригадую, чи в той же самий, чи на другий день, Іван Кедюлич, я і чотовий «Лис» поїхали в село Лютовиська, де І. Кедюлич мав мати зустріч з самим Василем Мартином Мізерним («Реном»), командиром цієї групи УПА, чи з кимось з його штабу.

Їхали ми парокінним возом якимись дорогами в горах. В дорозі Іван Кедюлич розказав мені, що група «Рена» прийшла десь з Підкарпаття. Вже не пригадую точно, що він оповідав мені про В. Мізерного. Здається, він сказав, що «Рен» був підстаршиною у польському війську. Пізнав він його на Закарпатті, де «Рен» був чотовим «Карпатської Січі». Пізніше він був старшиною в німецькій армії чи в українській допоміжній поліції.

— Іду для того, щоб вияснити наші з ними взаємостосунки. Діяти ж доведеться в одному терені, принаймні під теперішній час. Тебе беру з собою на випадок успішности переговорів та щоб ти подивився, що собою являє це військо.

— Та я, Іване, вже його в Ступосянах бачив.

— Е, то замало. Може й провідників вдасться тобі побачити. Але не обіцяю. Це все залежатиме від успіху чи неуспіху моїх переговорів. Там видно буде. У всякому разі на початку ти й «Лис» — це моя охорона і більш нічого.

Отак балакаючи я й не зчувся, як під вмілим керівництвом «Лиса» пара наших гнідих майже на галопі вїхали в с. Лютовиська.

Вулиця, якою ми їхали, була заповнена підводами та стрільцями, що вешталися поміж них. В одному місці цієї вулиці ми зупинились під якимсь деревом.

— Ви чекайте тут, а я піду в їхній штаб. — Іванові певно і сама вулиця, і місце розташування штабу були відомі, бо він впевнено попрямував до однієї з хат.

— Оце вам, друже командире,— звернувся до мене «Лис»,— й один з найбільших відділів. Якщо не рахувати сотні «Байди»^{*)}, то все це майже новобранці. Тут ще багато треба працювати, щоб зробити з них військо.

*) Сотен. «Байда», лейтенант, згодом майор Петро Миколенко, походив з Полтавщини. В тому часі він був сотенним самостійно діючої сотні УПА, що складалася з наддніпрянців, колишніх вояків ЧА. Цю сотню зорганізував на весну 1944 р. на території П'ятої (дрогобицької) військової округи УПА. Восени 1944 р. ця сотня брала участь у Карпатському рейді, а згодом була спрямована до відділу особливого призначення під командою К. Гіммельрайха («Шелеста»). П. Миколенко («Байда») був зимою 1944-1945 рр. на лікуванні, а пізніше був заступником командира 26 лемківсько-перемиського ТВ УПА і від січня 1946 р. також командиром перемиського куреня УПА. Він був учасником рейду УПА на Захід восени 1947 року.

— Так, Влодку. А чи є в них бодай кому працювати з новобранцями? Чи є у них достатня кількість старшин? Для того, щоб зробити з сільського хлопця доброго вояка, мало самих хлопців. Ще треба мати кому з них зробити військо.

— Та треба. Он я, як проходив німецький вишкіл, то у нас тих старшин було хоч одбавляй. Доки я дістав лейтенанта, то попрів і на пляцу й над книжками та мапами.

— То трохи інша річ, Влодку. Офіцерський чи там під-офіцерський вишкіл, то не те, що вишкіл рядового стрілецтва. Проте і тут треба також попріти й тим, кого вчать, і тим, хто вчить.

Отак балакаючи ми проводили час, очікуючи Івана. Тим часом очевидно розійшлась чутка, що ми приїхали на переговори. Зі штабної хати вийшло двоє й помалу крокуючи вулицею, підійшли до нас і стали біля воза.

Стоячи, вони деякий час мовчки розглядали нас, віз та коней. Ми також мовчки розглядали їхні МП, що висіли на грудях та їхню мадярську уніформу.

— То це ви такі,— зауважив один.

— Еге ж, такі,— відповів Влодко.

— А де ж ваша зброя? Чим ви збираєтесь воювати проти москаля? Дивись, Зенку, вони будуть навкулачки битися зі Сталіном.

— Хлопці,— звернувся я до них,— а ви колись танк бачили? А якщо бачили, то скажіть мені, скільки їх можна підстрелити тепер з оцих пукавок, що висять у вас на грудях?

— Та якщо дубельтово жарнути по зграї, то так з півдесятка й впаде,— засміявся Влодко.

— Ні, на танки ми маємо іншу зброю. Зброї у нас тепер не бракує.

Цю нашу розмову перервав Іван, що підійшов, мовчки сів на воза й лише кивнув головою Влодкові, щоб той поганяв.

Деякий час ми їхали мовчки. Врешті я не витримав мовчанки і звернувся до Івана.

— Ну, і як там?

— Та вони вимагають влиття нашого відділу у відділ «Рена». Але про це будемо говорити завтра. Вертайсь у відділ, а далі я тебе повідомлю сам, чи «Сяхою», що маєш робити.

Отак нічого не взнавши, я й повернувся в табір мого від-

ділу. Настрій тут був ще напруженіший. Чутка про «ультиматум бандерівський» здавалась мені вже тепер не лише як чутка, а як реальність, деталі якої, як я тепер відчував, стрільці знали ліпше ніж я.

Серед ночі мене раптом розбудили постріли. Вискочивши зі свого куреня я одразу ж підбіг до першої стійки.

— В чому рія, що сталося?

— У мене все в порядку,— відповів стійковий. — Там у долині хтось стрілив.

— Скільки було пострілів?

— Один.

— Та я з продовження чужь декілька.

— То, друже командире, луна відізналась. Був лише один постріл.

Обійшовши всі стійки й переконавшись, що все в порядку, так і не виявивши, що ж то був за постріл, я попрямував у штаб, щоб порадитись з «Карпом». Але «Карпа» в штабі не було.

— І де він міг подітись, втік чи що? — подумав я собі, вмощуючись знов у своєму курені.

ЛІКВІДАЦІЯ ВІДДІЛУ

На другий день після цього випадку з пострілом мене викликав Кедюлич у Волосате.

— Отже, Костю, викликав я тебе, щоб порадитись. «Бандерівське» командування вимагає влиття нашого відділу в їхні загальні сили.

— Для мене це цілком зрозуміле, Іване. Воно інакше й не може бути. Якщо в якійсь місцевості є два українських відділи, то менший мусить підпорядкуватися більшому. Я сам вимагав би такого підпорядкування. Тому вважаю їхню вимогу за цілком логічну й оправдану.

— Воно то так. Як військовик, я поділяю твої думки. Але ти забуваєш про загальну ситуацію між двома цими уламками ОУН. «Карпо», наприклад, абсолютно не погоджується на підпорядкування нашого відділу «бандерівцям». Каже, що в гіршому разі ми муситимемо навіть збройно противитися такому об'єднанню.

— А де ти його бачив?

— Він тут, у Волосатому. Я й тебе тому визвав, бо ми будемо мати нараду щодо майбутности нашого відділу. Бачиш, я до сьогодні все чекав, що майор «Олійник» зі своїм курінем вишколених ще на Волині й добре озброєних вояків з'єднається з нами, як було намічено, в Карпатах. Але бачу, що це марні сподівання. Чому вони не прийшли на з'єднання з нами, як у штабі визначено, я не знаю. Тепер вони можуть прийти лише з переходом фронту, або й зовсім не придуть, будучи вже десь біля Криниці чи може й далі на заході.

— В переговорах з «бандерівцями» я ввесь час відтягав з відповіддю, очікуючи «Олійника». Далі вже не можна. Ми мусимо вирішити, або ми вливаємось у відділ «Рена», або ні. Там усі наші офіцери мають дістати відповідні місця.

— Яке ж буде твоє місце?

— Я не говорю про себе.

— Так про кого ж ти тоді говориш?

— Бачиш, справа в тому, що вони думають, що наш відділ значно більший, ніж в дійсності. Знали б вони, що нас тут усього горстка, то ми давно вже мусили б пристати на всі їхні умови. А так вони думають, що ми є в складі куреня з добрим озброєнням, великою кількістю колишніх вояків дивізії «Галичина» та під командою колишніх радянських офіцерів.

— То це ж блеф.

— Так, блеф, але політики без блефу нема. А переговори — це була політика. Отже я особисто проти влиття у відділ «Рена».

— Тобто, ти не хочеш, щоб виявився той блеф, яким ти користувався, ведучи отаку політику?

— Якщо хочеш, то так. Я, як ти знаєш, заступник генерала М. Капустянського й роля навіть курінного у відділі «Рена» мені не підходить. Отже я тому за другий варіант, тобто за зміну місця. Цим самим ми відв'яжемося від відділу «Рена».

— І уникнемо виявлення того блефу, що ви, як політики, вживали.

Іван зморщився і, не дивлячись на мене, відповів:

— Хоч би й так. Але є ще третій варіант.

— А саме?

— Третій варіант полягає в тому, щоб відділ розпустити.

— Тобто покінчити з блефом, ради якого ви оце всіх нас сюди зібрали?

— І чого це ти все вживаєш «нас», «ви»?

— Як то чого я вживаю? Пам'ятаєш, коли ти мене у Львові питав, чи згоден я буду перебрати команду над відділом УПА?

— Аякже, пам'ятаю.

— То я ж тоді свою згоду давав не для блефу. Я дав згоду тоді зі свого переконання, що за нашу державу треба боротися. З переконання, що лише кров'ю оплачується незалежність, про яку я все життя мрію.

А я що, не про те мрію? Чи ти думаєш, що борючись за Закарпатську Україну, я інакше думав?

— Іване, я тобі нічого не закидаю й не думаю, що ти думаєш інакше, ніж я. Але погодися, що блефом мрію замінити не можна. Блефом замінена мрію — це ніщо інше, як зрада самому собі. Відмовитись від участі в змаганнях, хай і безперспективних, це все одно для мене, що зрада самому собі. Тобто все одно, що визнати перед самим собою свою нечесність.

— Чекай. Яка зрада? Чому відмовитись? Ось краще послухай, що я тобі скажу. Я вже над цим думаю не від сьогодні. Перший варіант я відкидаю. Другий варіант приведе до першого, може ще в гіршій ситуації, ніж сьогодні. Отже, на мою думку, лишається лише третій варіант, за який стоять і «Карпо», і «Гуцул», тобто — розпустити відділ. Та тут постає питання, що робити з тими, які, так як ти і я, не захочуть зрадити самих, як ти кажеш, себе. І я придумав і навіть вже поробив заходи.

— Що ти придумав?

— Чекай, спочатку про заходи. Я вже зв'язався з командиром старшинської школи УПА Федором Польовим («Подем»)*. Я його знаю з Волині й Києва зі спільної діяльності в ОУН. В школі є також інші старшини з ОУН під проводом полк. А. Мельника. Штаб школи тепер є десь у районі Рожанки. Він обіцяв прийняти нас у склад школи для переходу фронту.

*) Пор. Федір Польовий («Поль»), пізніше майор, походив зі Здолбунова Рівненської області. Випусник польської старшинської школи. Був діячем ОУН, а після розколу в цій організації — діячем ОУНм і як член цієї організації брав участь у похідних групах на придніпрянську Україну. За джерелами ОУНм — з доручення Олега Ольжича він вступив до УПА на Волині вліті 1943 р. В УПА він був спрямований до старшинської школи УПА «Дружинники» під командою полк. Леоніда Ступницького («Гончаренка»), шефа ГВШ УПА. Там спочатку був інструктором, а згодом командиром старшинської школи. Пізньою осенню 1943 р. він перейшов зі скелетом старшинської школи в Карпати, де був далі командиром старшинської школи, що прийняла новий криптонім «Олені». У 1944 р. ця школа під його командуванням дала два випуски підстаршин і старшин УПА. Загинув у бою з військами НКВД біля села Липа Перегінського району, саме в день, на який було призначено офіційне закінчення другого випуску старшинської школи.

— Добре, а що ж ми далі будемо робити?

— Те, що й усі. Таким чином ми будемо приєднані до резерви командного складу УПА, що по переході фронтової лінії поступає в розпорядження Головного Військового Штабу, який очолює мій, хоч і далекий, родич Роман Шухевич. Гарантувати, що з нами станеться по переході фронту не можу.

— А що ж з нами може статися, крім того, що може статися?

— Ні, я кажу про те, що не можу гарантувати того, куди та в якій ролі нас приділять.

— Це, Іване, зовсім другорядна річ. Ми йдемо на боротьбу. Ця боротьба вимагатиме застосувати наші знання. Отже місце й роля, яку ми відіграватимемо, самі собою вирішаться, тобто залежатимуть від наших здібностей. Мені цей твій третій варіант більше подобається, хоч я не відкинув би й першого. Бо цей останній — це, власне кажучи, відтягнутий перший. Але, якщо тобі так зручніше, то добре. Я згоден.

— Я так і думав, що ти погодишся, так що ти не мусиш вже повертатися до відділу. Я вже вивіслав наказ, щоб завтра вони були всі тут, у Волосатому. Натомість ти їдь в Устрики Горішні й перевозь свою родину у Волосате.

Отак після, так би мовити, без одного пострілу кінчилось існування «мельниківського» відділу УПА. Кінчилося тому, що серед нас ще є дуже багато таких, які, зі своїх приватних політичних інтересів, пускають «буйду на колесах», а коли вона покочиться знову до них, то починають у неї самі вірити, аж поки життя її не перекреслить. І навіть тоді ще борсаються, запевняючи, що то не життя їх перекреслило, а вони скорегували його по своїй уподобі.

На другий день відбулася ліквідаційна нарада. На нараду зібралися всі старшини дійсних і недійсних відділів, а також територіяльні керівники. «Чубчик» прочитав ультиматум «Рена». Почалось обговорення. Як аргументи проти поєднання наводжувано приклади розстрілів, які нібито вже існували в стосунках між обома УПА та ОУН. Про неможливість будь-якого порозуміння говорив в основному «Карпо». Він висловився, що, на його думку, ультиматум «Рена» треба відкинути, а у випадку наміру провести його в життя силою, ставити збройний опір.

— У такому разі, прошу перебрати від мене відділ,— і в

знак моєї рішучості, я зняв мазепинку з голови — єдині мої командирські регалії — та поклав її на стіл. — Моєї участі в цьому не буде. Менший відділ мусить підпорядкуватися більшому. На місці «Рена», я поставив би точнісінько такий самий ультиматум, і то вже давно. Гра в дві армії, це хто зна що! А починати боротьбу міжусобицею під радянською окупацією — це, на мою думку, гірше зради.

На нараді теренові діячі ОУН, що не були причислені до відділу, обстоювали думку про збереження відділу. Натомість старшини та підстаршини відділу були за злиття в групу «Рена», чи розпуск відділу взагалі. Нарешті порішили відділ розпустити, надавши кожному право вибору лишатись в УПА, чи йти в еміграцію.

Остаточо було вирішено, що моє зречення приймається, але для передачі відділу мусимо повернутися на місце його розташування. Тим часом «Чубчик» мав з'їздити в Братиславу по інструкції до генерала М. Капустянського для остаточного вирішення. Я погодився ще залишитися командиром відділу, але під умовою, що «Карпо» мусить перебувати при відділі, якщо вони не хочуть, щоб я самовільно перевів його до «Рена».

Останні дні існування відділу були нервово напружені в наслідок щораз ближчого фронту, напливу біженців у село Волосате та посиленої розвідної діяльності «Ренового» відділу. Ще цього самого дня ми проголосили відділові наше рішення. Вояки вже самі формувалися у невеликі групи, прощалися й розходилися в свої сторони.

Того ж самого дня Іван Кедюлич вирушив пішки на Словаччину по інструкції генерала Капустянського. В той час фронт вже був десь біля Старого Самбора, а може й ближче. Організаційні робітники й частина відділу пішли на Закарпаття, а інші розійшлися хто куди. Пізніше я довідався від «Павленка», що майже всі вони пішли до загону «Рена». Залишились чекати Іванового повернення лише ті, що зібралися з нами переходити фронт, віддавши себе в розпорядження «бандерівського» штабу УПА. Тобто — лишилися «Лис», Ростик, я та ще одна зі зв'язкових, здається, на ім'я «Надя», що мала батьків у Львові та хотіла пробитись до них. Крім того, була ще моя жінка з дітьми, яких я збирався з'єднати з моїми батьками перед вивідженням за кордон. Батьки на той час усе ще були в Беньовій й ми час від часу обмінювались листами через посильних.

ЧОРНИЦІ

Після від'їзду Івана робити нам було нічого, тож ми ловили пстругів у річці та збирали чорниці по полонинах довкола села. Як з того, так і з другого можна собі уявити радість моїх дітей. А радіти їм, звичайно, було чого. Вийдемо за село та й ідемо лугами понад річку, або підіймаємось мальовничою стежкою поміж хащів на полонину. Стомиться яке, то вже й є мої, Ростикові чи «Лисові» плечі.

Ну, а на полонині, звичайно, суцільна радість. Рвуть собі ягоди, поки понаїдаються, а потім бігають лисиною полонини, поки потомляться. А згори то вже завше їдуть верхи на наших плечах.

Рибальство ж, річ ясна, було ще цікавіше для дітей. Десь там дорослі тягають сітку по камінцях, а вони навколо гасають по мілководдю. А вже як витягнуть сітку, то вони тут як тут, без них і риби з сітки не можна виймати.

Одним словом, проводили ми час, як на відпустці. І якби не війна, то зовсім почували б себе, як на курорті.

Війна ж давалася взнаки все більше й більше. Дорогою через Волосате на Мадярщину сунула і вдень, і вночі майже безперервна валка машин, танків, возів і піших, іноді збиваючись у неймовірну кашу, невідомо з якої причини. Цією дорогою переважно відступали якісь недобитки мадярських частин, іноді невеликі групи німців та втікачі.

Час, за який обіцяв вернутися Іван Кедюлич, минув; час був напружений і ми почали вже подумувати, що доведеться рушати без Івана. Та якби ж ми знали, куди рушати. Без нього ми хіба могли рушити лише на південь, чи далі на захід. А цього ніхто з нас не хотів. Ми далі вірили, що Іван, хоч з запізненням, а таки з'явиться.

Проте треба було щось робити, бо надходив час. Отож ми й вирішили відправити мою дружину з дітьми, а самим ще почекати Івана яких пару днів. Підводу, яка вивозила з Волосатого мою родину, я й Ростик проводжали аж до полонини. Видряпавшись на полонину, ми досить ясно почули віддалений гук розривів та далекі десь кулеметні черги.

Тут я вирішив, що Ростик має також їхати, супроводжуючи мою родину. Дітям, звичайно, захотілося чорниць, але які там були чорниці, коли вже чути було кулеметні черги.

З місця, де дорога почала спускатися вниз, я повернув і пішов назад на Волосате. Тут, на мою велику радість, вже був

Іван. Він страшно жалкував, що не застав моїх дітей.

— А я ж,— каже, — аж із Закарпаття для них кавуна ніс. Останній день пішки йшов, а кавуна не кинув. І от, на тобі, поїхали.

— Нічого, вони тут чорниць попоїли досхочу,— зауважив «Лис».

— Е, чорниці, то не кавун. Шкода, таки дійсно шкода.

— Та ти не дуже шкодуй. Ми його самі з'їмо.

— Хіба б я для вас ніс та падаючи думав про кавун, а не про свою голову. Тож уже краще ви їжте, ніж його викинути. А тепер я вам розкажу про висліди подорожі. Генерала Капустянського я зламав аж у Братиславі. Він схвалив наше рішення й поблагословив на успіх. Отже ми тепер цілком законно йдемо у «бандерівську» партизанку.

По дорозі він також зустрів Миколу Лебеда, що разом з кількома членами УГВР від'їздив закордон. М. Лебедь дав йому записку до члена ГВШ Олександра Гасина («Лицаря») і командира старшинської школи Федора Польового («Поля»). Отже наш перехід до старшинської школи УПА мав уже офіційний характер.

Завтра, бо я тут ще маю дещо залагодити, ми рушимо на Беньову, Сянки й далі на схід. Нехай німаки тікають на захід, а нам треба на схід.

В Беньовій я застав всю мою родину у великому переполюсі. Десь зовсім недалеко рвалися стрільна й гупала артилерія.

— А ми вже були певні, що й не побачимося. Та ж кажуть, що Боринь, Тарнова, Волосате вже зайняті червоними, а тут навіть німаків не видно. Мабуть, вже десь аж за Карпатами.

— А по кому ж то на півночі червоні гатять? По своїх, чи що? Ото там німаки ще є, ще маємо час втікати. Нам треба лише zorganizувати десь підводу й коней.

— То вже запізно. Вози люди вже всі порозбирали та поховали, а коней десь вигнали на полонини.

— Та возика ми маємо,— вв'язався в мою розмову з батьком Ростик.— Правда, на двох колесах лише, але він без коня.

— Ану покажіть, що ви там маєте.

Була то площадка, змайстрована Ростиком на передку парокінного воза. Навіть була шлея й посторонки, але коня не було.

— Ну то ходім, Ростик, по коня.

— Куди?

— Та на полонину.

— А чи встиємо?

— Вспіємо чи не успіємо, а ходім. Без коня ж дітей не евакуюєм.

І ми пішли. Вийшли за село й деремось якимись порубами вгору. Потім вирішили не йти вгору, а повернути вздовж поруба. Ідемо та йдемо і надія знайти коня все меншає та меншає. Я вже хотів повертатись назад, бо що ж по-дурному ходити в горах, коли треба якось родину вивозити.

Раптом Ростик смикнув мене за рукав: — Дивись!

Я глянув у вказаному напрямі й бачу: пасеться кінь.

— Заходь справа, а я піду зліва. Ми мусимо його піймати.

Обережно підходимо ми до коня, а він собі пасеться й ніякої уваги на нас не звертає.

— Ростику, та це ж не кінь.

— А що, кобила?

— Тю на тебе. Ти ліпше подивися. Це лоша.

— Яке там лоша. Тут вони всі такі малі. Саме будуть надаватись до колгоспу.

Так говорючи ми підійшли до коня, що й справді був дуже малий. Ми побачили, що він на мотузку. Ростик пішов шукати, до чого той мотузок прив'язаний, а я став біля коня та й розглядаю його конячі здібності. Коли глип, а до мене прямує з-за куща якийсь дядько, як і кінь невеликого росту.

— Це, — каже, — мій кінь. Що ви від нього хочете?

— Е, — кажу, — дядьку, то він був ваш, а тепер вже ні.

— Як то ні? — схопив за гриву коня дядько.

— А так, ні. Ми його мобілізуєм.

— А я не віддам, — схопив дядько коня за гриву й другою рукою. — Не віддам та й все.

От, думаю, рахуба. І що ти з ним справді зробиш, коли не захоче віддати?

Сюди, змотуючи мотузку, підійшов Ростик, що очевидно чув всю цю розмову, та й каже:

— Пастаранись, батя. Не відіш, што лі, что ми красние партізани. Нам твоя лошадь нужна для выполнения боевого задания.

Дядька немов грім ударив. Він пустив гриву коня й задкуючи відійшов на пару кроків.

Ростик відв'язав мотузку від обротьки й кинувши її дядькові додав: — Не бойся! Чево баїшся? На, вазьмі верьовку, теперь это государственное имущество. — Потім взяв за обротьку коня й, глянувши на мене, додав: — Пашлі, Коля.

Ми відходили, а дядько все ще стояв, як вкопаний, на тім

самім місці, де Ростик віддав йому мотузку.

— Алез ти й винайшов спосіб. Я саме думав, як нам відв'язатись від дядька й не міг придумати. Якби не твоя кмітливість, то не знаю, чи мали б ми цього коня. От так устругнув. І де ти такого навчився?

— І ти б навчився, якби тобі довелось жити без паспорту. Це ще нічого, іноді й міліціонера можна було взяти нахрапом, не то що цього дядька.

Отак здобувши коня, ми повернулись у Беньову.

Так то жорстокі часи роблять з людини вовка. Щоб спасати родину з червоних лабет, ми тяжко скривдили цього селянина, для якого кінь такий необхідний на господарці. І досі цей селянин неначе живий стоїть перед моїми очима. На жаль, не було нагоди, щоб якось йому віддячитися.

Це вже було по обіді. Починало вже навіть трохи сутеніти. Ми саме обідали з Ростиком, коли батько покликав мене на двір і показуючи рукою в напрямі Буковця, каже:

— Дивись!

Буковець, чи десь поблизу нього, щось горіло в декількох місцях і дим слався з-за схилу гори на схід, а полями йшли стрілецьким рядом вояки.

— Чи не більшовики то вже йдуть? — запитав мене батько в той час, як я розглядав у бінокль краєвид.

— Думаю, що ні. Чуєш, на півночі десь артилерія гупає? Та й вояки ці, здається, в мадярській уніформі.

В цей час до хати підїхали Іван, Влодко й Люба.

— Іване, ти може знаєш, що це за військо йде на Беньову?

— Знаю. То проходить загін «Рена». Йде в тому ж самому напрямі, в якому й ми поїдемо.

Поки ми отак балакали й розглядались по сторонах, перші вояки тієї розстрільної увійшли в Беньову. Всі ми вийшли на вулицю подивитись, як вони проходять.

Хлопці йшли досить бадьоро, несучи на собі ручну зброю та амуніцію.

Дехто обзивався, дехто жартував, а дехто просто кидав цікаві погляди в наш бік.

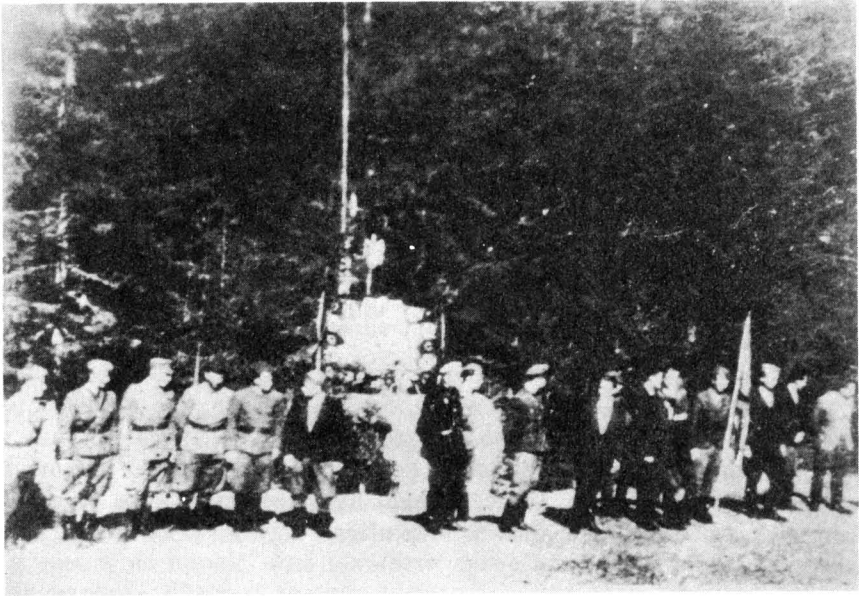
— Настрій у них, — кажу Іванові, — непоганий.

— Та непоганий.

— І гумор є.

— А коли у нас його бракувало?

— Та й то правда. Іноді він, правда, різкий буває, від безтурботного до шибеничного, але таки завжди є. Через це, видно, нас і досі не винищили всі наші воріженьки.

Старшинська школа УПА «Олені» під команду пор. Федора Польового («Поля»): фрагмент з урочистості присяги старшинської школи 21 вересня 1944 року. Стоять від ліва до права: пор. «Кацо», пор. «Степовий», сот. «Береза», пор. «Крутий», пор. «Ярема», Н.Н., Н.Н., віцепрезидент УГВР о. д-р Іван Гриньох, прапороносці і гості

З Беньової ми вирушили рано-вранці другого дня. Іван, Владко, Люба, Ростик та моя дружина з дітьми на Івановій підводі, а я, батько та мати нашим візочком з усім тим, що могло влізти на нього. Звичайно, вони їхали, а ми йшли пішки.

Скоро стало очевидним, що пішому кінний не товариш і ми вирішили, що вони поїдуть наперед і зачекають на нас у Сянках.

Дорога, хоч і не круто, але підіймалася вгору. Наш маленький коник, хоч і помалу, але совісно тягнув візок.

Правда, спочатку ми мали мороку, бо треба було вкласти вантаж так, щоб був якийсь баланс. Проте все ж таки доводилось комусь увесь час іти поруч коника, щоб не давати дишлєві можливості то зариватись у землю, то заглядати в небо.

Фронт, очевидно, посувався швидше за нас, бо перед Сянками вже деякі набої з радянського боку рвалися перед нами.

Отак ми поминули Сянки. На перехресті доріг з Сянок на Ужок та з Сянок на Яворів нас очікувала наша перша підвода.

Тут ще раз Іван звернувся до всіх, дивлячись на мене, і спитав:

— Ну, як, друзі, ми свого попереднього пляну не міняєм?

— Тобто, що ти хочеш сказати? — спитав я. Інші мовчали.

— Нічого іншого, крім того, що ще зараз можна змінити свої погляди, а далі вже буде пізно.

Я відчув, що це стосувалося більше всього мене, ніж інших. Я тепер навіть певен, що якби я в той час сказав, що поїдемо не на схід, а на захід, то воно так би й сталося. І все те, що я маю розказати в наступних двох розділах моїх спогадів^{*)}, було б не сказане ні про кого з нас, хібащо за винятком Люби. Я пильно глянув на Івана, але крім запиту нічого не міг прочитати в його очах.

— Я рідко міняю свої погляди, особливо на те, що для мене самозрозуміле. Може хто інший передумав?

— Я ні,— промовили Ростик і Владко в один голос.

— Ну, то з Богом.

В цей час вже візочок з моєю родиною сховався за заворотом дороги, що спускалась з Карпат на південь.

Владко стьобнув коней і вони рвонули на схід.

^{*)} На жаль, автор не встиг написати плянованих дальших «двох розділів» спогадів. Через хворобу він не довів до кінця навіть першого «розділу».

У РЯДАХ УПА

НАША АБО НІЧІЯ ЗОНА

Кований віз, запряжений парою добрих гнідих коней, котився карпатськими дорогами в напрямі на Рожанку. Котився в нічий зоні далеко від проїзних доріг, навколо яких десь там ішли бої. Дороги, якими ми їхали, вражали своєю порожнечою. Перший час усі сиділи мовчки й лише Влодко вйокав на коней, підганяючи їх віжками. Кожен з нас був зайнятий своїми власними думками.

— Так ми, чого доброго, просто вскочимо червоним у руки. Нам треба бути обережнішими.

— Та не завадить. Береженого й Бог береже,— зауважив Іван Кедюлич, прикладаючи далековид до очей. Через яких десять хвилин Іванів цейс перемандрував до мене.

Порожнечою вражала не лише дорога, якою ми їхали, але й околишні села, що неначе виринали з-за пагорбків у тій чи іншій долині. Скільки я не вглядався, то ніде не бачив живої людини. Навіть біля хат не міг спостерегти жодного руху.

— Так наче навколо живої душі нема. Видно, фронт десь недалеко, бо все поховалось, причаїлось,— зауважив Ростик, коли прийшла його черга спостерігати околицю.

— А поховалось. Одні може й не будши відійшли, а других ще лихий не приніс. Але принести може кожної хвилини. От усе й поховалось. Кому ж охота в останню хвилину помандрувати в Німеччину, або під доглядом «заград-отряда» здобувати голими руками зброю у німців?

Раптом Влодко натягнув віжки.

— Он за кущами якийсь «вігайстер».

Всі з напруженням намагалися розгледіти через чагарник якийсь невиразний контур чогось для нас невідомого.

— Ходімо, Костю, ближче. А ви зачекайте на нас тут. — Іван, а за ним і я, скочили з воза й обережно почали наближатися до предмету, що притягнув нашу увагу.

— Іване, та то гармата.

— Здається,— муркнув Іван. — Вона спрямована на схід, а ось і її владитель,— додав він, передаючи мені далековид.

В просмику між кущами я ясно побачив самохідну гармату, а біля неї гурт мадярів. Вони всі були обернуті до нас спиною,

розглядаючи щось у напрямі Тухольки.

— Що нам тепер робити, Іване? Нас вони ще не помітили. Може об'їдемо їх десь поза горбами?

— Ні, об'їжджати ми не маємо часу. Бачиш, вони щось розглядають. Нам треба їхати через Тухольку, а ми не знаємо, може вже там червоні? Ми мусимо у них взнати ситуацію. — Іван подав знак Влодкові, щоб той під'їздив. — Ви зачекайте тут, а я піду до тих малярів.

— А що, як вони тебе затримують?

— Не затримують.

Іван вийшов з-за кущів і дорогою попрямував на малярів. Помітили вони його не одразу, бо вся їхня увага була зосереджена в протилежному напрямі. Але нарешті помітили і двоє з гурту вийшли йому назустріч. В цей час віз наш під'їхав і зупинився біля мене. В далековиді я навіть міг розгледіти вираз обличчя тих, що зустріли Івана. Вони досить мирно балакали з Іваном, показуючи йому на щось, чого ми не бачили.

— Ну, здається все в порядку,— полегшено зауважив я, передаючи Ростіку далековид.

— Влодку, а Іван говорить по-малярському?

— Ще й як!

В цей час ми побачили, що Іван махає нам рукою, подаючи знак, що можна їхати.

— Ганяй, Влодку. Часу у нас обмаль. Червоні вже десь мабуть під Лавочним, а ми ж через нього мусимо їхати. Якщо сьогодні червоні ще не займуть Лавочного, то все добре. По той бік ми вже вдома.

На змилених конях з заходом сонця ми в'їхали в Лавочне. Нікого й нічого не питаючи, ми зупинилися під однією з хат на краю села. Були це родичі, чи лише добрі знайомі Люби. Вони прийняли нас радо й гостинно. Одразу ж ми були поінформовані, що тут ще є якась німецька частина, що береже мостів. Отже, навряд щоб Лавочне було ще цієї ночі зайняте червоними. Повечерявши, ми одразу ж полягали спати. Ніч пройшла спокійно. Перед самим ранком усі раптом проснулися від вибухів, що стрясали повітря.

Стривожені вибухами, ми саме радились, що нам робити, як в хату вскочила якась дівчина й повідомила, що німці зірвали мости та відходять на південь.

— І міст через річку зірвано?

— Не знаю. Я там не була. Але річку нашу можна переїхати й бродом. Вона не глибока.

Думати багато часу не було. Нам довелось покластися на сільську розвідку й рушати, якомога швидше. Нашвидку попрощав-

шися з Любою, що лишалася в Лавочному, ми стьобнули коней і в півтемряві порожньою вулицею поторохтіли до річки. На наше здивування, міст через річку не був зірваний, і ми на галопі перескочили через нього.

— Ху-у-у! Здається, пронесло! — промовив Влодко, переводячи коней на спокійнішу ходу. На горбі над річкою ми зупинилися. Скільки не напружував я очі, але в півтемряві нічого не міг помітити позад нас.

— Ну, нема що назад дивитись. Поїхали. Нам ще треба проскочити Рожанку й тоді Магура. З Рожанки вже можна буде їхати лише верхи. Треба поспішати, бо ми ж не маємо для кожного коня.

Торохтять по камінні віз, а навколо спокій і тиша. Аж не віриться, що ми щойно проскочили без жодної пригоди місцем, де може тепер йти бій. А може німаки відійшли без бою, й так само без бою в Лавочне зайшли червоні?

Нарешті Рожанка перед нами. Збиваючи куряву, пролітали ми селом і раптом зупинилися, помітивши гурт озброєних людей біля однієї з хат.

Були це члени місцевої боївки та стежа зі старшинської школи УПА. Поки Іван вияснював ситуацію з командиром стежі, то боївкарі розпрягли коней і розібрали на частини нашого воза.

— Возом далі їхати нема як. Кладіть ваші речі на коней й рушайте скоріш. Кожної хвилини тут можуть з'явитися червоні.

Добре казати кладіть свої речі на коней. А як їх покладеш, як у коня на спині нічого, крім шерсти, нема? І ми таки намучились, поки приторочили свої речі на конячі спini. Рушили. Дорога йшла вгору і наші в'юки почали з'їздити коням на хвості. І як ми їх не перекладали та не перев'язували, все вони не хотіли триматися, совгаючись по конячих спинах на всі боки.

— Хоч бери на спину та неси сам.

— Далеко ми самі занесем. І як то воно виглядатиме? Ми нав'ючені, а коні йдуть порожняком. Та тож усі сміятимуться, як отаке побачать.

— Ну, то лишім коней.

— Ні, й це не добре. Коні, то все одно, що зброя. Як їх можна лишати?

Одним словом, ми таки наморочилися, поки видряпалися на першу гору. Треба було йти по двох біля коня й підтримувати наші речі, які сповзали на всі боки. До того, не все було можливо проходити біля коня. Та помалу ми привикли. По рівному маршрувати було краще — принаймні клунки трималися на місці.

Довелось довго маршрувати карпатськими борами, бо перед нашим приходом старшинська школа УПА перенеслася з околиць

Рожанки під гору Болт, недалеко с. Липа Болехівського району. Маршуючи борами, ми без пригод опинились у більшовицькому запіллі. Фронт був фактично обсаджений тільки вздовж доріг, які вели на Закарпаття, а в недоступних лісах Карпат властиво не було фронтових військ по обох боках фронту.

В розташування школи прийшли ми вкрай вимучені десь перед вечором. Іван Чубчик пішов до штабу, а ми почали готуватись на нічліг, майструючи з плащ-палаток намет.

Невдовзі мене покликали до штабу.

У СТАРШИНСЬКІЙ ШКОЛІ УПА

У штабі Іван Кедюлич познайомив мене з командиром школи Федором Польовим («Полем»). Середнього віку й росту, командир «Поль» справляв приємне враження, вихованої культурної людини.

В дружній атмосфері ми пробалакали десь біля півгодини. У балаці «Поль» задавав мені найрізноманітніші питання, що стосувалися як мого особистого життя, так і військової кар'єри. Ставив він питання так, немов би між іншим. Хоч для мене не було б нічого дивного, якби він ті питання задавав і більш офіційно. Аджеж я був людина, яка поступала в його розпорядження. Він мусив знати, що я за один та й бодай приблизно визначити, на що я здібний.

Тут же мене познайомлено з командиром польової жандармерії «Жданом». «Ждан» був невиразного віку, можливо, через свою клинцювату борідку, трохи нижче середнього росту. Він теж про дещо мене запитував, при чому Іван Кедюлич тоді завжди усміхався.

По півгодини такої розмови «Поль» підвівся й каже:

— Отже, ви вирушаєте завтра з групою під командою «Коника»*, разом з групою наших випускників, що йде в розпо-

*) Хор. «Коник», пізніше підполковник УПА — за ще неперевіреними даними походив з м. Рогатина Івано-Франківської області. Мав закінчити польську підпоручківку. Вже за польських часів був діячем ОУН, а після розколу в цій організації — діячем ОУНм. 1943 року вступив до Української Народньої Самооборони (УНС) в Карпатах, де був у бойовому відділі УНС. У 1944 р. був спрямований до старшинської школи УПА «Олені». Там спочатку був інструктором, а згодом сотенним курсантів. Після другого випуску старшинської школи УПА «Олені» в жовтні 1944 р. залишивсь у шкелеті старшин цієї школи, доки школа не була розв'язана десь наприкінці 1944 р. Тоді він відійшов на Закарзоння, де був назначений членом штабу 26 перемисько-лемківського тактичного відтинка УПА «Лемко» і командиром перемиського куреня УПА. Загинув під час нічного наскоку його куреня на гарнізон ВП у Бірчі 6 січня 1946 р.

рядження ГВШ (Головного Військового Штабу УПА). З вами також відійдуть два наші викладачі — «Береза» і «Степовий». До речі, вам треба з ними познайомитись. Вони теж колишні старшини Червоної Армії. Може хочете ще сьогодні відвідати їх?

— Чому ні. Можна й сьогодні.

— Зв'язковий, відведіть друга «Шелеста» в намет «Берези».

Зі штабового намету зі мною також вийшов Іван Кедюлич.

— Як будеш балакати з цими двома, то пам'ятай, що твоєю думкою про них цікавиться «Поль».

— А що, вони тут недавно?

— Ні, вже давненько.

— То що, їм і досі не довіряють?

— Не знаю,— ухилився від прямої відповіді Іван. І пішов у напрямі, де Влодко й Ростик уже змайстрували шатро.

Зв'язковий привів мене до шатра «Берези» й «Степового». Вони сиділи на своїх ліжках з листу, при запаленій свічці.

— До вас можна? — спитав я перед тим, як пірнути в намет.

— Чому ні? Просимо.

— А... «Мельниківське» поповнення.

— Чи могу я сісти?

— Просимо, просимо. Сідайте на чому стоїте.

— Так от. Я бачу, що ви мене знаєте.

— Аякже. Нову людину здалека видно.

— А я от вас ще не бачив. Тому й прийшов, щоб познайомитись, а не слухати всякі дурниці.

— Які ж то дурниці? По всьому таборі ходить чутка, що ціла «мельниківська» УПА приєдналась до нас.

— Які тут по таборі чутки ходять, я не знаю, але краще не будемо один одного підкусувати, бо я, знаєте, теж з зубами.

Усі розсміялися й почалась дружня гутірка. Під час розмови я взнав, що «Береза» був науковим співробітником одного з інститутів Академії Наук, а «Степовому» війна не дала закінчити вищу

*) За споминами З. Семенова виходить, що описувані події відбувалися 14 жовтня 1944 р. Власне 15 жовтня мало відбутися офіційне закінчення старшинської школи УПА. Проте 13 жовтня дезертирував інструктор школи «Кацо», по національності осетин. Була небезпека, що він приведе більшовиків. Тому 14 жовтня командир школи май. Федір Польовий («Поль») видав наказ зліквідувати табір. Перша сотня школи під ком. сотен. «Шита» відійшла з частиною інструкторів на схід, де мала розпустити курсантів. Друга сотня школи під командою «Коника» мала відійти на захід разом з командою школи. Проте, прийшли інформації, що «Кацо» загинув. Тож сотня «Коника» залишилася ще на ніч в давньому таборі. (З. Семенов: «Другий випуск старшинської школи УПА «Олені», До зброї, рік 5, вип. 17 (30), лист. 1952).

освіту в Ленінграді. Обоє вони були міцної будови, вище середнього росту. «Береза» чорнявий, а «Степовий» блондин, чи принаймні шатен, тепер уже точно не пригадую. «Степовий» у підстаршинській школі викладав топографію та зв'язок, а «Береза», здається, польову службу й партизанську тактику.

Особливих перспектив у боротьбі вони, так як і я, не бачили, але на дійсність, у якій ми всі були, дивились оптимістично, уважаючи, що козак не без долі.

Враження про обох у мене склалося добре. Ми й не чулися, як прогуторили майже до півночі.

Другого дня рано-вранці почалось приготування до вимаршу відділу «Коника», з яким і ми покищо мали перебувати. Сотенний старшинської школи «Коник» особисто перевіряв в'юки на декількох конях, віддавав різного роду накази та перевіряв зброю. Коли я з Ростиком, згідно з наказом командира школи «Поля», зголосилися до нього про приділення нам місця у відділі, він відповів:

— І що я з вами маю робити? Призначати старшин на ролю не старшинську не личить. Але старшинських постів вільних нема. Та й ви з нами будете лише тимчасово. Знаєте що? Тримайтесь мого почту, що йтиме в середині бойового порядку сотні. «Буревій», мій ад'ютант, покаже вам місце.

Коли відділ був цілком готовий до вимаршу й виструнчився перед штабом школи, то я й Ростик стояли в ряді з усіма.

До шеренги підійшла група старшин школи. Командир «Поля» виголосив коротку промову, прощаючись з курсантами своєї школи та бажаючи їм успіху в застосуванні тих знань, якими їх змогла наділити школа.

Після нього промовляв ще Олександр Гасин («Лицар»), член ГК УПА, що прибув мабуть на офіційне закінчення школи. Його промова була вже патріотично-пропагандивного порядку. Накінці він сказав, що УГВР висилає тепер закордон свої місії, які потребують грошей. Якщо хтось має вже тепер безвартісні німецькі марки, то хай їх передасть збирачам, і вони будуть переслані для цих місій. Я ще мав 248 марок, тож кинув їх у торбу збирачів, коли вони проходили біля мене.

* * *

Нарешті, на даний «Коником» сигнал, відділ рушив. З самого переду йшли два провідники, дівчина й парубок. Вони були одягнуті в сільське вбрання. Їхні ноги взуті в м'які, шкіряні постолі, які нечутно ступали поміж сухих гіляк та листу. Відділ витягувався стрілецьким рядом, зникаючи десь у чагарниках.

Вкінці рушив почот «Коника». Ми вже мали протоптану стежку, тож ішлося б досить легко, якби не наші наплечники. До того ми постійно піднімалися догори. Час від часу доводилось перелазити через більші й менші стовбури повалених дерев. Деякі з них були вже майже перетрухлі й порозбивані ногами наших попередників, а деякі тверді та слизькі від ранішньої роси.

Після якого двогодинного маршу, коли ми вже були під верхом г. Болт, десь здолу, де був наш табір, донеслася стрілянина. Наш відділ затримався. Обопільна стрілянина доносилася з кількох місць, але після якихось 10-15 хвилин затихла. Вояки біля мене нетерпеливилися, але довго не було наказу йти на допомогу, або маршувати далі. Лише на початку нашої зупинки пройшли позад нашого стрілецького ряду сотен. «Коник» з групою вояків. Мабуть вони йшли в розвідку, або на забезпечення нашого відділу. Так ми відпочивали зо дві години, поки ззаду прийшов наказ маршувати далі.

Щойно на новому пості біля с. Бряза я довідався, що під час цього бою загинув командир старшинської школи Федір Польовий («Поль»). Коли ми відійшли, «Поль» ще залишився зі своїм штабом і чотою курсантів у таборі, мабуть, щоб зібрати застави, які охороняли табір. У час відмаршу його група попала на більшовицьку засідку, що була частиною облави на старшинську школу. Здається, що в цій групі більшовиків був «Кацо», бо енкаведисти спрямували перший вогонь по старшинах. Згинули в цій сутичці кілька підстаршин і старшин УПА, а між ними командир школи «Поль»*.

Ми спускались з гори, але іноді стежка звертала у проти-лежному напрямі й доводилось дряпатись угору. В мовчанці, слідкуючи лише за дорогою у себе під ногами, ми йшли, думаючи про себе кожен свою думу. Яюсь воно не думалось про те, що тебе чекає. Майбутнє було неясне й чомусь не цікавило. Ми немов би спускались не у вовчу пащу, а отак просто йшли собі на прогулянку.

Це враження ще збільшувалося тим, що, йдучи між хащами та буреломами, ми не бачили ні початку ні кінця сотні. Перед нами й за нами було декілька постатей, що в мовчанці дерлися в якесь невідоме. Так і здавалося, що ось-ось ця групка зупиниться,

* Згідно з даними З. Семенова, тоді загинули командир старшинської школи май. Федір Польовий («Поль»), капелян школи о. Н., адьютант «Поля» хор. «Ткачук», командир розвідки й зв'язку «Ждан», командир ПЖ «Вуйко», «Дзвінка» (мабуть зв'язкова) і 6 курсантів школи. (З. Семенов: «Другий випуск старшинської школи УПА «Олені»». До Зброї, рік 5, вип. 17 (30), лист. 1952).

поскидає свої наплечники і порозсідається на спочинок. Але час минав, а ми все ще без упину йшли та йшли.

Нарешті зупинилися. Низкою від одного до другого пройшла команда посідати й сидіти мовчки. Мені якраз довелося сидіти там, де стежка круто йшла вниз. Переді мною як на долоні була невелика галявина, де зупинилась голова нашої колонії. Я бачив, як там наші провідники радилися про щось з командиром першої чоти. Потім вони в супроводі декількох стрільців, з сокирами через плече, зникли в чагарнику.

Простір навколо тієї галявини був оточений непроглядною зеленню карпатського лісу, немов створював амфітеатр, у якому відбувалась вистава. Учасники тієї вистави немов би вишколені артисти грали свої ролі, зовсім не цікавлячись світом, що був десь там поза рампою і кулісами. Немов би їх не обходило те, що дві найбільші потуги світу вчепились одна в одну й у взаємоборотьбі толочать усе, що попадає під їхні ковані чоботи.

Це був окремий світ. Світ хоч і маленьких, але хоробрих і відважних мурашок, що простували своєю власною, їхнім богом вказаною дорогою. Дорога та від краю галявини йшла колись просковзаним, стовбурами вікових карпатських велетнів-буків, спуском.

Один по одному підіймалися стрільці. Коли я підійшов до краю галявини, то моїм очам відкрився чудовий краєвид. Далеко на обрії синіли вкриті лісом вершини гір. У мене під ногами починалася жолобо-подібна канава, поросла негустим чагарником. Другий кінець канави упиравсь у невелику бурхливу річку, а дном канави, один по одному, спускалися вояки відділу «Коника». Спуск був крутий, але вигладжений стовбурами дерев, що їх тут колись стягали до річки.

На цьому спускові не обійшлося без пригод. З в'юку на одному з коней обірвався куховарський казан і підстрибуючи покотився, переганяючи вояків. Добре, що він був з тонкої мідяної бляхи. Якби був чавунний, то мабуть не обійшлося б без того, щоб когось покалічило.

Пізніше ми його знайшли на дні неглибокої річки. Хоч казан був дуже погнутий, проте його приторочили знову на попереднє місце. Річку перейшли вброд і сотня пірнула знову в зелене море.

Проминувши Брязу, ми зупинилися. Окрему групу творив почет «Коника» та ті, хто направлялись у розпорядження ГВШ. Сиділи ми серед рідкого чагарнику на прорубі й відпочивали. Невідомо для мене звідки, серед нас з'явився «Лицар». Його трохи монгольського типу обличчя було усміхнене. Він привітав нас і звернувся до мене:

— Чи можу я вас попросити на коротеньку розмову?
Коли ми відійшли від гурту, «Лицар» спитав мене:

— Ви німецьку мову розумієте?

— Так, розумію.

— Отже, у мене буде до вас прохання. Тут у нас є три німецьких офіцери з їхньої розвідки. Якщо ви не заперечуєте, то «Коник» приставить вас до них як охоронця. Вашим завданням буде не лишати їх самих. Одну або й дві ночі ви спатимете разом з ними в якомусь оборозі. Вони не мусять знати, що ви розумієте по-німецькому.

— Тобто, ви хочете, щоб я слухав про що вони балакають між собою?

— Так. А вам це не подобається?

— Не скажу, щоб дуже.

— Але нам це потрібно. Звичайно, ми могли б приставити когось іншого до них. Але чи інший, добре навіть знаючи мову, розбере все, про що між собою можуть балакати півфразами офіцери? Отже ви мусите виконати це завдання.

— Так, якщо це наказ.

— Наказ, якщо хочете.

Провів я тих два дні з цими німаками. Один з них, як я пізніше довідався, був капітан, а два інших лейтенанти німецької розвідки. Недурно вони були з вишколеної розвідки, бо, очевидно, одразу догадалися про мою роллю й я жодного незвичайного слова з їхніх, до речі дуже обмежених, розмов не почув.

НАД СИНЕВІДСЬКОМ

Після зупинки під Брязою сотня «Коника» спустилась нижче й десь недалеко села Поляниця зупинилась на відногах гори Парашка. Тут треба було очікувати дальших наказів. Передбачалось довший час постою й ми почали отаборюватись якнайзручніше.

В перші ж дні нашого перебування тут одна чота була відправлена на виконання якогось бойового завдання. Про ту акцію між стрільцями ходили різні чутки. Одні казали, що ходили рвати моста. Другі запевняли, що брали якийсь радіодот. Що той дот захищали самі дівчата й що його хоч і пошкодили, але не взяли.

В усякому разі з тієї акції повернулись пораненими не лише стрільці, а й два з тих німаків, про яких я вже згадував.

Звідки — не знаю, але в розташуванні табору з'явився лікар. Він був старша людина з емігрантів двадцятих років. В надзвичайно примітивних умовах він робив досить складні хірургічні

операції. Ці операції завше кінчались, як запевняли, повним видужанням оперованого. Принаймні так твердили всі. Перевірити це не було жадної можливості, крім тих випадків, коли поранені видужавши поверталися знову до відділу. Як правило, ранених передавали до санітарних пунктів на селах, які їх розміщували в те чи інше місце, у тому чи в іншому селі на видужання.

Саме в той час у мене з'явилась короста й я звернувся до лікаря за порадою:

— Пане «Андрієвський», біда.

— Яка там з вами біда?

— А от, дивіться, — і я закотив рукав сорочки.

— Та то не біда. Такої біди у кожного другого стрільця й то хоч одбавляй.

— Велика мені радість, що я не один. Мене це аж ніяк не тішить. Мені ви краще скажіть, як цієї біди позбутись?

— Позбутись. Позбутись — це вже не так легко. Коросту вивести в цих умовах неможливо. На лікування треба йти в якісь інші умови. Хочете, я вас відправлю на село.

— Це неможливо, докторе. Аджеж ви знаєте, що ми от-от мусимо відійти в невідомому нам напрямі. Я зовсім не хочу відстати від своїх товаришів. Спробуйте зробити щось тут, на місці.

— Де? Отут у лісі? Та ж ви самі мусите знати, що для вилікування корости треба не лише мастити тіло, а вигріватися й купатися.

— То я купатимуся в струмку, або нагрію казан води та й помиюся. Ні, відбиватись від товаришів я не хочу.

— Та я ж вам тут навіть справжньої мазі не можу дати. Все що я маю, це тол із стрілен.

Отож я дістав від лікаря «Андрієвського» толу, а від кухарів товщу й сам уже приготував масть. Мастю тією я натирався так ретельно, що навіть з'явилися симптоми отруєння. Спочатку здавалося, що короста пройшла. Але то так лише здавалося, бо через деякий час вона знову з'явилася. Ну, але про це пізніше.

Час ішов, наближалася зима, а ми далі перебували в околицях Синевідська. Наша група старшин і випускників школи, що мали відійти до ГК УПА, далі перебувала при відділі «Коника». Мабуть не було відомо, де є ГВШ. Цією справою завідував «Гасин», але він не інформував нас, у чому справа. Тим часом «Коник» повідавав курсантам школи посвідки й розіслав їх до тих воєнних округ, з яких вони прибули на вишкіл. Лишилося при ньому ще кільканадцять курсантів, що мали йти з ним кудись далі. Все ж таки під його командою була, мабуть, повна сотня, яка складалася зі стрільців якихось відділів, що діяли за німецьких

часів. У мене склалося враження, що вояків цієї сотні, особливо одну соту, було тяжко здисциплінувати. Картаючи їх за ті чи інші хиби, «Коник» їм говорив, щоб вони забули про те, що було.

— Не думайте, що під моєю командою ви будете мати порозвішувані на деревах тулуби свиней та ялівок. Тепер привчайтесь до менших порцій м'яса. А на села ходитимете не до дівчат, а до енкаведистів у гості. Вони ж, знаєте, не такі гостинні. З тих відвідин не кожен повернеться живий. Минулися вже ті часи, коли в лісі партизани відлежувались на іглиці.

Для мене, в цьому очікуванні, різноманітність вносили іноді виїзди того чи іншого начальства в околишні села, в яких часто і я брав участь.

Одного разу, будучи в такому виїзді не то в Бубнищі, не то в Тисові, ми зустріли боївкаря «Кармелюка». «Кармелюк» справив на мене добре враження.

— Мова, мова у нього, кажу, чудова! Ніколи б не сказав, що він галичанин.

— Та він же не з Галичини, — відповів мені «Коник», з яким я тоді був.

— То що, він волиняк?

— Ні. Він офіцер Червоної Армії. Він десь з Поділля, чи що. Добрий боївкар. Відважна людина. Одного разу трьох енкаведистів живими привів. Двох, правда, при цьому застрелив, а трьох привів.

— А чого ж він не у відділі?

— Не хоче. Боївкарем, каже, я більше користи зроблю, ніж сидячи в лісі. У нього ж і жінка з дітьми десь тут між людьми. Всі його і він усіх тут знає.

Раз колись, повернувшись з такого виїзду, ліг я біля «Ростика» в нашому шатрі й чую, що він не спить.

— Що це тебе безсоння мучить?

— Мучило б і тебе, якби ти тут сьогодні був.

— Що, може виспався вдень?

— Еге, виспався б. Звичайно краще було б виспатись, ніж бачити те, що я бачив.

— А що ж ти таке страшне бачив?

— Та. Краще б такого не бачити.

— Ну добре, годі вже, розкажуй, що тут трапилось.

— Трапилась воно, може, й звичайна річ. Ось слухай.

Піймали десь уповноваженого районного НКВД та й привели його в наш табір. Зробили над ним прилюдний суд. Поставили його під гилякою, з якої висить петля, та й нумо йому вичитувати про те, що він зрадник свого народу.

— А що, він українець?

— Так. Був українець ще й з прізвищем Нестеренко, чи щось подібне. А потім накинули петлю на шию й питають, що він може сказати в своє оправдання. Ну, він і почав. Казав, що він українець, так як і ми. Що він Україну любить не менше, ніж ми. Але що він абсолютно не вірить в те, що ми сидячи отут в лісі, щось корисне для України зробимо, бо не ті вже часи, щоб повстання робити косами. Помилування не просив, а закінчивши свою промову, стояв цілком спокійно, чекаючи своєї смерти.

— Ну, і що далі?

— Та що ж далі? Повісили. А шкода. Чи кожен з нас так зуміє вмерти?

Після того ми поринули в мовчанку, кожний думаючи про себе. Ростик, очевидно, думав про те, що він бачив, а я про те, що він розказував.

ЛИШАЄМО ГОРИ

Нарешті прийшли накази чи інструкції. Ми й 18 випускників старшинської школи мали йти в Золочівщину, де мав тоді перебувати Головний Військовий Штаб УПА. «Коник» зі своєю сотнею і групою курсантів школи мали йти кудись в Самбірщину, чи й може на Закерзоння, де «Коник» діяв у 1945 році. Ми з вдовolenням зліквідували табір і готувалися в дорогу.

Вирушили ми, як вже добре стемніло. Ішли дорогами, бо мали певні відомості від місцевої розвідки, що все навколо спокійно. Ішли ми звичайно за всіма правилами з передньою й бічною охороною. В цю ніч, як ніколи, адьютантові «Коника» й зв'язковим його почту довелося добре таки побігати, інформуючи сотенного про всі події навколо відділу.

Марш був прискорений, майже без зупинок, за малим винятком, коли увесь відділ зупинявся перед тим чи іншим селом, поки розвідка відділу перевіряла, чи дійсно це село не зайняте червоними.

Перед самою річкою Стрий обережність просування відділу була подвоєна, а звідси й уповільнена швидкість. Десь тут недалеко було розташоване чи то летовище, чи то просто якась база більшовиків.

Нарешті ми над річкою в лозах. Перед нами брід. Перевозити нас через брід мало змобілізоване місцеве населення. Чи то ми прийшли зарано, чи то ті, що мали перевозити спізнились, але біля броду нікого не було. Розвідка подалась сама через брід.

Відділ під прикриттям тилового й бічних забезпечень розлігся між кущами надбережних лоз. Лежали ми мовчки. Здалеку десь доносився гавкіт собак з якогось села, а ми вдивлялись у темряву ночі, очікуючи тих, що мали перевезити нас через брід.

Раптом зчинилась тривога. З другого берега річки почувся якийсь шум. Чути було скрип возів, стукіт кінських підков та якісь голоси.

По кущах пройшла команда приготувати зброю. З лівого берега Стрия, просто на нас, сунула якась кіннота. Через декілька напружених хвилин виянилось, що це перевізники. Вони їхали возами й вели з собою багато коней.

Першими від'їхали через річку ті, що мали забезпечити переправу решти з того боку. Наша група з почтом «Коника» попала в другу чергу. Мені припало, разом з іншими чотирма, стояти на возі, а Ростик їхав на одному з п'яти коней, що були прив'язані до цього ж воза.

Пара коней, помалу обмацуючи ногами кам'янисте дно Стрия, тягнули воза, що немов би вигинався, перетягаючи свої колеса через більше й менше каміння на дні. Під нами, обмиваючи наші чоботи, котилася вода. Навколо нас була тьма, що розсунула береги Стрия. Здавалося, що сунемось по якійсь безкінечній водній поверхні й що от-от віз пірне в якусь глибину.

Одначе перевізники очевидно добре знали брід, бо все обійшлося щасливо. Після декількох переходів через Стрий увесь відділ був на лівому березі.

Коли остання партія переправилась, ми рушили на Стиняву. Ішли навпростець полями в тумані, що все густішав з наближенням ранку. Перед селом виявилось, що в ньому є червоний харчовий загін по заготівлі зерна. На нараді між «Коником» і «Лицарем» вирішено, що сотня помине Стиняву й піде далі своїм шляхом, а «Лицар» з тими, що йдуть у Головний Штаб, зупиниться тут на днівку.

По одному, по двоє розвели нас сільські дівчата селом. Попав я у невелику хату з низькою стелею та обкопченим припічком, але дуже тепло натоплену. Господарі одразу ж запросили до столу й подали чогось там їсти. Сівши на лаву, я раптом відчув, що мені погано. Мене кинуло в жар, а потім затрусило так, начебто я був голим на морозі. Замість того, щоб їсти, я схилив голову на руки й припав до столу.

— Вам що, недобре? — спитала мене господиня.

— Здається погано.

— А ось побачимо,— почувся голос з печі і звідти зліз старий дід. — Ану, підійми голову. — Шорстка долоня притулилась до мого чола, а старечий голос щось бубонів про осінні води

й мої мокрі ноги. Мені ж ставало щохвилини гірше, я майже втрачав свідомість.

— Марисю, стягай з нього чоботи! — почув я, ледве розуміючи, що навколо мене робиться. З мене стягли чоботи, шинелю, штани та сказали лізти на піч.

На печі було якесь гаряче зерно. Дід наказав лягати й накрив мене кожухом, а сам пішов кудись з хати. Як довго я лежав, не знаю, бо був у півпритомному стані.

— Сідай,— раптом почув я знову голос діда. — На, та випий одним духом. — І він подав мені якусь пляшку.

П'ючи я відчув, що це горілка, а також побачив, що вікно сіріло ранішнім світлом. Допив я ту пляшку одним духом і звалився знову на піч. Чи то засипаючи, чи то втрачаючи свідомість, я чув, що мене вкривали ще чимось поверх кожуха. Одразу ж по тілі потекли струмочки поту й я пірнув у нірвану-забуття.

Спав я досить довго, бо коли прокинувся, то вікно знову сіріло, але цим разом вже вечірніми сутінками. Піч вже не була гаряча й я не потів. Злегенька поворухнувшись, я відчув, що біля мене на печі хтось сидить. В цей же час шорстка долоня притулилась до мого чола.

— От і гаразд,— почувся старечий голос. — Тепер вже й по хворобі. Так воно й мусило бути. Застуду треба схопити зразу, то вона зразу й покине чоловіка. Тепер можете йти. Та не мочить більше ніг у холодній воді. Восени вона дуже зрадлива,— говорив дід, немов би звертаючись до когось поза піччю.

Одгорнувши з себе всі накривала, я сів і побачив, що перед піччю стояв Ростик.

— Як себе відчуваєш? Чи здужатимеш іти далі? Ану, злязь з печі.

— Чого так нагло, хіба вже йдемо?

— Щодо йдемо, то ще зачекаєш. Це тобі не в Карпатах, що в білий день ходитимеш.

Поволі, не довіряючи, що я вже одужав, я зліз з печі й одягнув подані мені дідом штани й чоботи. Все було сухе й тепле, бо лежало на натопленій лежанці. Тількищо я одягнувся, як Ростик пошепки покликав мене до завішеного фіранкою вікна.

— Он дивись! Ти вже давно цього не бачив.

Вулицею йшло два червоноармійці з фінками на грудях.

— Правда, не бачив?

— Та... давненько. А небезпеки нема?

— Кажуть, що нема. Тільки не треба на очі попадатися. Це ж не репеушники. Та й їх не так багато, чоловік сорок у селі. Але ти, Костю, таки мав щастя.

— Яке?

— А що попав до місцевого знахаря на постій. Ти знаєш, до діда Йосифа пацієнти аж зі Львова приїжджають. Це дід знаменитий. Ціле літо він збирає всяке зілля, а взимку тре його, сидючи на печі, та й допомагає людям. Кажуть, що нема хвороби, яку б дід Йосиф не вилікував.

— Кажуть, а ви й слухаєте,— озвався дід, що вже вмовився під кожухом на печі. — Як Бог не допоможе, то й дід Йосиф нічого не зробить. На все воля Божа. Хіба велика хвороба — ноги замочив у річці!

— Велика чи невелика, а бач — вилікували. І що то ви мені дали пити?

— Та всього потроху, а решта первачок з ориськиної корови. Вона баба тямуща, знає, як його надоїти. А ото там на столі пакуночок, то запариш собі, як удруге лягатимеш спати. Якщо ж дістанеш меду, то з медом. — Після цього дід пірнув під кожух, а господиня почала затоплювати в печі.

Цього ж вечора ми вирушили далі. Невеликій групі просуватись легше. Тимто ми йшли досить скоро цю першу ніч. Наступна ніч була вже важчою, бо довелося йти полями, розквашеними осіннім дощем. Ідеш таким полем, а за твоїми ногами тягнеться український чорнозем і ніяк не хоче відпадати. Станеш, обшкребеш, ступиш декілька кроків і знову так, наче в лаптях, які тебе тягнуть донизу.

Пригадую, що пройшовши залізницю Дрогобич-Стрий, ми зупинялися в с. Більче. Дальших сіл, якими ми проходили, чи в яких квартирували, вже не пам'ятаю. В загальному ми притримувалися напрямку на Золочів, аж поки не дійшли до с. Гологірки в Золочівському районі. Дорога ця тривала, мабуть, понад два тижні. Нерідко доводилося виминати більшовицькі гарнізони й обходити села лісами чи перетинати розкислі осінніми дощами поля.

Ніч за ніччю просувалися ми далі й далі на північний схід. Майже весь час було хмарно й дощило. Якщо село, в якому ми зупинялись, було певне й спокійне, то нам висувували за день нашу одіж і ми йшли далі сухими. Якщо ж місцевість була непевна, то ми ночували десь поза селом і були щасливі кожній копиці сіна. Тут вже одіж висихала просто на наших тілах. Іноді ми йшли денною порою, бо перетинали якісь більші масиви лісу. Взагалі мушу сказати, що місцева розвідка працювала досконало. Ця розвідка, що складалась переважно з жінок, проводила іноді нас під самим носом червоних застав.

ПЕРША ЗУПИНКА

В невеличкому підлісному селі Гологірки, наша група зупинилась на декілька днів. Зупинилися ми в трьох крайніх хатах і виставили стійки, хоч навколо й було спокійно. В хаті було тепло натоплено, а господиня поралася біля продуктів, що приніс станичний.

Тут мушу коротко сказати, що я тоді дуже дивувався організації підпільної адміністрації, базованої на мережі ОУН. Не було жодного найменшого села без станичного і станичної, без якогось хоч і примітивного, але санітарного пункту. В кожному найменшому селі було декілька зв'язкових, що тримали постійний зв'язок з околицьними селами. В кожному селі була своя боївка, що вела розвідку й охорону села. Декілька сіл, як правило, мали самооборонні кущові відділи (СКВ), називані популярно теж кущовими боївками. Така кущова боївка іноді налічувала до сотні осіб. Вони переважно стаціонували в лісах поміж своїми селами, де мали землянки й бункри. В місцях їхнього постюю перебувало завжди не менше однієї третини всієї боївки. Це було місце збору, в разі якоїсь тривоги всієї боївки. І лише під час великих облав вони розходились по своїх селах, де кожен мав криївку.

Організація всього підпілля була взірцева. Навіть підпільна пошта, і та працювала. Посилали ви листа чи звідомлення й той лист мандрував від села до села, з рук одного зв'язкового до рук другого. Правда, така пошта потребувала багато часу, але лист неодмінно попадав у призначене йому місце.

Отож розташувалися ми в Гологірках цілком безпечно. Сільце це положене оддалік битих шляхів. Місцева розвідка доскотно знала, що діється навколо. Ми були певні, що ми є в безпеці.

Піч і лежанка тієї хати, де наша чвірка розмістилася з чотирма випускниками школи, були натоплені. Я, скинувши чоботи, сидів на лежанці. Очікуючи вечерю, ми жартували між собою.

Раптом за вікном рвонула граната й застрочив автомат. З лежанки я просто вскочив у свої німецькі чоботи і схопив зброю.

Секунда метушні пройшла й раптом усі завмерли. Тримаючи зброю в руках, ми очікували, що ж далі трапиться. За коротку мить, що проминула між вибухом і станом поготівля у хаті, в мене промайнула лише одна думка. Це були слова, немов би звернуті до моєї матері. Не пам'ятаю, чи вголос чи лише про себе, але я тоді подумав: «Ну, мамо, як я вийду з цієї ситуації?»

В момент вибуху та автоматної черги ми, всі присутні в хаті, подумали одне і те ж саме. Ми були певні, що це якась зрада й що хата оточена переважачими силами ворога. Наш

стійковий мабуть убитий і ось-ось почнеться наступ на нас.

Десяті частки секунди летіли, розпираючи голову думкою: «Що ж робити?» Навколо хати й у самій хаті була абсолютна тиша. Ця тиша здавалася особливо зрадливою. Всі з напруженням очікували початку кінця. Кожен мав думку про те, як найдорожче віддати життя. Але й секунди вже летіли, а тиша не порушувалась. Нарешті я не витримав напруження й звернувся до Івана Чубчика, що стояв недалеко дверей.

— Як ти думаєш, де ліпше вмирати — тут у хаті чи надворі?

— Мабуть таки надворі. Бодай бачитимеш, від чого вмреш.

— То нема чого гаяти часу. Ти, Влодку, раптом відкриєш двері, що відкриваються всередину, а я та Іван вискочимо перші. В момент, коли ми кинемося у відкриті двері, ти, Ростик, гаси світло. Перехід світла в темноту у ростворі дверей можливо дасть нам ту секунду, яку ми потребуємо перед тим, як ворог почне стріляти. Всі інші будете діяти так, як покаже наша спроба.

— Чи всі готові?

Жодної відповіді не було. Мій плян і розпорядження були сприйняті, як щось само собою зрозуміле. Влодко поклав руки на клямку та ручку дверей.

Сніп світла раптом вдарив у темряву ночі і згас. Моє й Іванове тіло, зустрівшись у проході дверей, немов м'ячі розлетілися в різні боки. Лежачи на землі, я намагався розгледіти темноту осінньої ночі. На вулиці, що йшла повз обійстя, я помітив дві силюети, що наближалися.

— Стій! Хто йде?

— Це я, «Ворон», — відізвався голос нашого стійкового.

— Хто стріляв? Що тут сталося? — запитав я, підіймаючись на ноги.

— А хто його зна. Я стояв на стійці, коли бачу, виходить два он з-за цієї повітки й несуть щось на плечах. Я хотів зупинити їх і крикнув «Стій!». Один з них кинув на мене гранату й обоє побігли. Серія з мого автомата в них не поцілила й вони зникли в темряві.

Поки стійковий «Ворон» розказував, зійшлися майже всі учасники нашої групи. Цю подію ми ще обговорювали в одній із зайнятих нами хат, коли з'явився станичний з роз'ясненням того, що трапилось. А справа була ось у чому.

В Гологірках був швець, що на замовлення УПА шив чоботи. Він завше мав досить велику кількість шкіри в коморі. Отож якихось двоє, мабуть польські «стрибки» з села Стінка, пограбували того шевця й саме несли мішки шкіри й награбованого майна, коли їх пробував зупинити наш стійковий.

— Один мішок зі шкірою ми вже знайшли. Той, що ніс його, мабуть поранений, бо на мішку видно пляму крові. Може то кров злодія, а може шевця, хто зна.

— А що, швець поранений?

— Він уже мертвий. Вони його зарізали.

— За мішок шкіри?

— Тепер людину заріжуть задурно. А ті зі Стінки — то спеціальна голота. Вони вже не одного вбили чи покалічили, але прийде й на них ще час. Дочекаються.

Решта ночі пройшла спокійно. Ще день і ще ніч ми відсипалися, очікуючи поки буде наладнано зв'язок з Головним Штабом, що мав бути десь у районі Скваряви.

* * *

Що це буде лише рейд, ми звичайно не знали, вирушаючи темної осінньої дощової ночі в напрямі на Скваряву.

Холодний дощ лопотів по наших плащ-палатках, а ноги грузли по кісточки в розквашену землю. Навколо темінь така, що власної руки не видно. Ішли ми один за одним низкою, орієнтуючись на спину переднього та чавкотіння його чобіт.

Раптом якась затримка. Чути якісь голоси й команду зійти зі стежки. Ця команда мене найбільш вразила. Я ніяк не думав, що ми йдемо якоюсь стежкою. В усякому разі ту баюру, яку ми досі місили, я ніяк не міг уважати стежкою. Проте, виконуючи наказ, я теж відступив на два кроки. Відступивши, я немов би відчув під ногами міцніший ґрунт. Але то так здалося лише спочатку. Не пройшло й пару хвилин, як той здавалося б міцніший ґрунт під моїми ногами немов би розтав і я відчув, що загруз вже не по кісточки, а по самі коліна.

Повз нас проходила місцева сотня під командою «Лапайдуха». Як нас вели ті зв'язкові, і як вони знаходили ту стежку, де ми грузли лише по кісточки, а не по коліна, я й досі не знаю. Однак й «Лапайдухові» зв'язкові вели його тією ж самою стежкою. Отже стежка очевидно таки існувала й ми, хоч і брели через суцільну мряку, з неї таки не збивались. Це саме засвідчувала сотня «Лапайдуха», місячи в двох кроках від нас ту саму стежку в протилежному напрямі.

Чим далі на північ, то тим обережніше ми просувались. Перед кожним селом чекали, поки розвідка перевірить, чи дійсно нема небезпеки. Ще затемна зупинялись у заздалегідь призначених місцях і пересиджували день, очікуючи темноти.

Залізничну лінію ми перетинали з подвоєною обережністю. Все це давало привід думати, що ми або попали в дуже небез-

печну зону, або в дуже засекречене місце, що його боялися розконспірувати.

Перетнувши перед самим ранком залізничну колію недалеко Скваряви, ми несподівано потрапили у велику облаву, що проводилась з допомогою бронемашин та танків. Довелося пересидіти цілий день у якомусь болоті серед очерету та чагарників. Сидіти в болоті осінньої пори наскрізь мокрим невелика приємність. Та ще як додати постійну небезпеку бути виявленим і раптово накритим кулеметним вогнем, то цілком зрозуміло — убивчий настрій, що опанував нас.

Хоч ворог сипав кулеметними серіями по всіх, на його думку підозрілих місцях, а на болоті рвались час від часу стрільна танкових гармат, але ми жодних втрат не мали.

Перед вечором учасники ворожої облави відійшли в Скваряву, а ми з першою темнотою рушили в село Белзець, де для нас була приготована вечеря. За таку оперативність у харчуванні вояків УПА, навіть у бойових умовах, відповідальними були станичний та станична. Вони давали розпорядження по хатах варити вечерю. В разі неможливості доступу до села, їжу доставляли в ліс. Споживаючи ту їжу, іноді навіть гарячу, ми були вдячні нашим матерям і сестрам за турботи про нас, пов'язані з великою небезпекою для них.

Цього разу вечеря була в селі. У великій кімнаті за довгим столом на покуті — місце для «Гасина». В якому порядку сиділи інші, тепер не пригадую, але місце «Степового» було біля мене. Перед початком вечері «Степовий» вийшов надвір, залишивши автомат на своєму місці. Почалась вечеря, а «Степового» не було. Ми всі вже кінчали їсти, як «Гасин» послав когось шукати «Степового». Посланець повернувся й сказав, що «Степового» не знайшов. Про дезерцію ми ще тоді не припускали й думали, що він прямо десь пішов.

Перед ранком з'явився зв'язковий з Белзця і сказав, що він здибав «Степового» на дорозі в Скваряву, де саме розмістилася мотомеханізована частина, що брала участь в облаві. Тепер ми не мали сумніву, що «Степовий» пішов до червоних.

Мушу сказати, що моє почуття, «Берези» та «Гайового» було в якійсь мірі гнітюче за вчинок нашого вужчого земляка. Тут нам на поміч прийшов «Гасин», сказавши:

— Ну що ж. Дехто думає лише про себе. Але чи таким способом врятується? Йому ж все одно ніхто не повірить, що його силою тримали в УПА. Москва словам не вірить.

Що «Степовий» дезертував, не було жадного сумніву. Чи йому вдалося врятуватися, чи ні — того я не знаю. Знаю інші випадки, коли люди після переходу фронтової лінії переходили з

УПА до червоних, оправдовуючи себе тим, що іншої протинімецької партизанки там не було. А тепер, мовляв, вони повернулися до своїх. Таких дезертирів у найкращому випадку відправляли до «штрафних рот» ЧА, на передову, доки не закінчилась війна. Що з ними далі було, мені також невідомо. Звичайно ж їх арештували й слід по них пропадав.

По вечері «Береза» і наша група (так званих «мельниківців») дістали наказ від «Гасина» повернутися в Гологірки. Власне, очікувати мусили ми, бо «Береза» вже мав призначену для нього криівку. Також йому було приділено особистого охоронця під псевдонімом «Байдак». З призначенням криівки, спеціально збудованої для «Берези», можна було догадуватись, що «Гасин» уже мав зустріч з кимось з ГВШ. А тому що облава примусила штаб раптово перенестись, то й часу не було зайнятись призначенням для інших членів нашої групи. Курсанти ж пішли далі, у невідомому мені напрямі, отже також вже дістали призначення.

Зворотня дорога була не менш багниста й слизька. Проте йшлося якось веселіше, немов би то ми верталися додому, де немає ніяких облав чи мотомеханізованих частин ворога.

Веселіше йшлося також тому, що вдарив морозець і за ногами вже не тягся липкий ґрунт. Отже йшлося легше, а звідси й веселіше.

Ніч, у яку повернулися ми до Гологірок, зустріла нас загравою над селом Стінка. Як ми довідалися пізніше, «Лапайдух» розігнав «стрибків», в більшості місцевих поляків, і спалив їх хати. Ми дивувались такій розв'язці, що, на нашу думку, крім ускладнення, ситуації не поліпшувала. В селі були вояки відділу «Лапайдуха» й населення вітало їх як переможців.

— Тепер матимете спокій. Ми вже цю банду зліквідували. — Вояки сміючись розказували, як голова сільської ради села Стінка тікав у підштанцях через городи.

Як і завше у таких випадках деталі переважали над суттю, учасники захоплено розповідали про ті деталі, а слухачі сприймали їх як суть самої події.

Село сприйняло наш поворот як щось належне. Ми ж лише поміняли місця свого постою, враховуючи всякі можливості, що могли виникнути у зв'язку з дезерцією «Степового».

ПІДЛІСНЕ СЕЛО

Був це вже грудень 1944 року. Бої за Європу точилися десь уже в самій Європі. Увага й усі зусилля Москви були спрямовані на захід. Треба було якнайповніше використати всі можливості, згідно з домовленням Рузвельта-Черчіля-Сталіна. Можливості до московської експансії на захід. Експансії, оплаченої ріками крові підневільних народів, а також і самих росіян.

Москва знала, що чим далі вона просунеться на захід, то тим легше їй буде навести порядок, розхитаний військовими подіями на підвладних їй територіях. От тому перелившись через Збруч радянська система заповнила собою лише зовнішні форми, не втручаючись покищо в суть життя в Галичині. Вони були певні, що з перемогою над Німеччиною вони матимуть досить часу й можливостей, щоб утихомирити Галичину та завести тут «соціалістичну законність». Отже тим часом вони, крім організації місцевих «істребітельних отрядов» і висилки колишніх червоних партизан та незначних сил військ НКВД на боротьбу з УПА, майже нічого не робили, якщо не рахувати нерегулярних облав і наскоків на ліси й села.

На перших порах складалось навіть враження, що партизанити під більшовиками не багато важче, ніж під німцями.

У такій атмосфері почалось наше життя після повернення в Гологірки. «Береза» так той зразу сказав, що йому вже надокучило волочитись і що він, маючи щось задумане ним написати, потрібує спокою і сталої квартири з доброю криївкою, на всякий випадок. Іван Кедюлич («Чубчик») і «Лис» (Влодко) були байдужі до місця замешкання, бо мали від'їздити кудись на розшуки ген. Романа Шухевича. Лишалися я і Ростик.

Думки наші сходились на тому, що це все тимчасове й що розчарування в безпеці може прийти раптом, а тому не треба зловживати й бути якомога чуйнішим і обережнішим.

В чуйності ми звичайно покладалися на себе більше, ніж на кого іншого, і обережність, на нашу думку, більше залежала від нас самих, ніж від сільської розвідки. Тому ми вирішили отаборитися десь по можливості ближче до лісу і в разі небезпеки довіритись йому та своєму спритові, ніж сільській конспірації.

Отак рештки групи, що мандрувала разом з Карпат, «розбилася» на три підгрупи. Перша дивилась услід Шухевичеві, вбачаючи там розв'язку. Друга — в криївку, бажаною там закінчити якийсь ні то публіцистичний, ні то літературний твір. І третя — в ліс, як на єдиний надійний притулок людині, що своє «бути чи не бути» пов'язує лише зі своїми власними здібностями.

Отож я, Іван, «Лис» та Ростик отаборилися знов у хатах, положених найближче до лісу. Іван та «Лис» майже зразу ж кудись виїхали в розшуки Шухевича. «Береза», разом із своїм чи то адьютантом, чи то охоронцем «Байдаком», пірнув кудись під землю, а я й Ростик лишилися сидіти на краю лісу, тримаючи найтісніший контакт зі станичним на прізвище «Старий» та жіночим активом села Гологірки. «Старому» ми пособляли рити криївку в лісі (він теж не дуже надіявся на сільські схованки), а жіночому активу проводити час довгими грудневими вечорами.

Помалу йшов час, кількість передріздвяних тижнів все меншала, а змін у нашому житті не було ніяких, якщо не рахувати часами більших чи менших тривог, що примушували нас виходити в ліс, чи пірнати в криївку.

Одна з таких криївок, мушу сказати, мені подобалась. Подобалась, бо не була під землею, була простора й обслуговувала також обох дочок господині цього обійстя. Чому ті дівчата ховалися в криївку, я й по сьогоднішній день не знаю. Але тоді я над цим не задумувався цілком, будучи задоволений, що вони беруть мене й Ростика до своєї компанії.

Криївка ця була між подвійною стіною хліва. Під час тривоги, якщо ми були поблизу, вилазили на горище й розгрібши якусь полову, підіймали ляду. Далі вузькою драбинкою ми спускалися на запашне сіно. Тоді ми драбинку ставили під одну з вузьких стінок криївки й досить вигідно влаштовувались по двоє, головами в протилежний бік. Тому що криївка була простора, то можна було, запаливши свічку, грати в карти, або й читати.

Проте криївками ми користувалися лише в крайньому разі. Звичайно ж виходили чи там вибігали в ліс і там уже, стосовно до ситуації, поводитись. При менших облавах, чи, так би мовити, простих наїздах на село, досить було піднятися на гору, порослу лісом, і спостерігати в далековид, що діється на вулицях села. При більших облавах треба було маневрувати так, щоб вийти з zagrożеного району й пересидіти десь за другим, а чи то й третім селом.

В разі неможливості прорватися лісом, використовувались лісові криївки. Лісова криївка, як правило, була великого розміру й могла вмістити й до двадцяти чоловік. Найти таку криївку, поки ще не випав сніг, було нелегко, хіба що ворог помітив би, коли користувалися входом у неї. Таким входом, звичайно, бував кущ чи невелике деревце, пересажене в дерев'яну коробку, що служила лядою до входу.

Вставлена в отвір криївки така ляда маскувалась кимось, хто лишався на поверхні й найти її, не підгледівши, практично не

було можливо. Однак усяка криївка мала одне слабе місце. Будучи викритою, вона не мала жадного шляху відступу, лише на той світ, або добровільну капітуляцію перед ворогом.

Сама думка про те, що я добровільно відаю себе в руки НКВД, чи як щур сиджу під землею, чекаючи на те, що тебе покаліченого витягнуть з криївки, примушувала мене при кожній тривозі втікати з села в ліс, як можна далі, обминаючи всякі схованки. Цієї ж думки дотримувався Ростик, станичний нашого села та дехто з колишніх вояків дивізії «Галичина».

Отож витворився невеликий гурт, з яким мені довелося не один раз пересиджувати більші й менші облави на тій чи іншій віддалі від села Гологірки. Звичайно, не всі такі наїзди, я б сказав, мали за мету виловлювати людей, але принагідно завжди когось ловилося. Тому кожну появу ворога й звалось облавою.

Поки ще не було снігу, то такі втечі в ліс не робили великих труднощів. Звичайно, будучи попереджені розвідками сусідніх сел і знаючи приблизно дислокацію та сили ворога, ми завше вибирали найменш загрожене місце в лісі, де й збігалася більша чи менша група тих, хто віддавав перевагу лісові, а не сільським криївкам.

При менших тривогах досить було, вийшовши на гору засісти на краю лісу й навіть спостерігати все те, що діялося в селі. При більших доводилося просмикуватись чагарниками за друге чи то й третє село та пересиджувати там. Все це, повторюю, не складало великих труднощів до снігопаду. Не складало труднощів, бо ліс давав надійне прикриття та й більших облав у той час ще не практикувалось. Перша більша облава застала нас у Гологірках якраз на різдвяні свята.

РІЗВО 1945

Село, як звичайно, готувалось до Різдва. Жіноцтво пекло, варило, прибирало в хатах, готуючись до свят-вечора. Партизани допомагали господиням чим могли та вилежувались у теплих хатах, смакуючи різдвяний настрій. Дітвора галасувала, ковзаючись довгими ковзанками, що тяглися з-під лісу аж на битий шлях. Нікому й в голову не приходило, що у цей свят-вечір готується велика облава всього навколишнього району.

Я з Ростиком був в одній з горішніх хат, коли прийшла тривожна чутка. Була третя година дня, як до нас у хату вскочив станичний.

— Хлопці, облава!

Ростик глянув на мене й запитав:

— Може пірнем у криївку? Навколо сніг, холод. Та й до вечора ще далеко. Ще добрих три години до темноти. У лісі тепер як на долоні, дерева й кущі голі, а навколо сніг.

Я саме роздумував, як з далеку десь проторохтіла кулетна черга. Хоч я ще й не відповів на поставлене станичним запитання, ми вже поспіхом збирали свої речі, навантажуючи кишені набоями.

Вже вискочивши надвір, я спитав станичного:

— У яку криївку нас засунете цим разом?

— До голови сільради, ось через дві хати.

— До голови сільради? — вирвалося з уст Ростика.

— Так, до голови сільради. У нього найбезпечніше. Хто буде у нього шукати? А потім же він має жінку,,, діти... Вони ж не втечуть після облави з села?

— То це вони мають бути гарантами нашої безпеки? — спитав я, перелазячи через пліт.

— Так. Бережучи їх, він берегтиме вас, ліпше як самого себе.

— Костю, я не лізу в цю криївку. Гайда в ліс.

Навіть не відповідаючи на Ростикове рішення, я повернув праворуч і ми підтюпцем кинулися по одній з стежок, що вела вгору.

Село Гологірки стоїть при дорозі з Жашкова через Гологори на Новосілки. Цю дорогу перетинає битий шлях з Золочева на Львів. Вздовж цієї дороги тягнуться ліси в напрямі на Унів, Лагодів, Перемишляни. Цей ліс, немов би прикриваючи Гологірки, вганяється трикутником у поля за Гологірками.

Не знаючи, що робиться в районі села Трудовач, я вирішив вискочити в цей трикутник, щоб бодай бачити, що діється в напрямі Гологір.

У снігом покритому безлистому лісі єдиний притулок створювали невеликими купками та поодиноким розкидані сосни. Під вітами першої з тих сосен ми зупинилися перепочити.

— Ну, що далі? — запитав Ростик станичного.

— Що далі, побачим потім. Ви краще скажіть те, що ви знаєте про цю облаву, — перебив я Ростика, звертаючись до станичного.

— Це не звичайна собі облава. Це велика облава. Зв'язкова з Луні повідомила, що Лупівці, Унів, Яворів повні червоного війська і то в такій кількості, якої ми досі ще ніколи не бачили. На мою думку, нам найкраще йти на Трудовач або Білгород. Не йти ж нам на Унів, де вже повно червоних.

— Костю! — крикнув Ростик, показуючи на щось у глибині лісу. — Дивись, дивись, — не даючи вимовити мені й слова,

перебив він моє запитання, що от-от мало вилетіли з моїх уст до нього.

У вказаному Ростиком напрямі група осіб перебігала від однієї сосни до другої. Не зупиняючись, вони простували далі, а я розглядав їх у бінокль.

— Здається, свої.

— Так і мені здається. Отой здоровий попереду, чи не Генко з Трудовача?

— А он ще! Дивіться. Іще, он знову група.

Ліс немов би ожив. Поодинці й групами бігли постаті в нашому напрямку. Одні були зі зброєю, другі без зброї й де-не-де виднілися жіночі постаті.

Мабуть вже запізно йти нам у тому напрямі,— сказав станичний і вийшов назустріч першій групі осіб. То дійсно була група з Трудовача, з командиром місцевої боївки «Генком» на чолі.

«Генко» пізнав «Старого» й попрямував до нас. Серед ново-прибулих я помітив «Лапайдуха», командира відділу, що стаціонував десь поблизу Гологірок.

— А де ж ваш відділ? — звернувся я до нього.

— Та саме розпустив на Різдво. Занадто раптова облава. Сам ледве вискочив.

— Червоні вже в Трудовачі?

— Не знаю,— відповів Лапайдух і попрямував за «Геником», що, не зупиняючись, розказував щось «Старому».

— Що ж робимо далі?— запитав мене Ростик, слідкуючи за групою, з якою віддалявся наш станичний.

— Ходім на край лісу. Подивимось, що робиться в напрямі Луні й Гологори.

Група за групою пробігали повз нас люди. З окремих відповідей на наше запитання роблю висновок.

Облава йде від залізничної колії Бережани-Львів. Яким широким фронтом сунуться червоні, сказати не можна. В усякому разі від Перемишлян по Підгайчики в одну сторону, а від Перемишлян по Брикун у другу сторону — ліси й села наповнені червоними і то у великій кількості. Сунуть вони розстрільними, не обходячи найменшого чагарнику та прощупуючи вогнем кожен кущ. Все, що не встигло схватись під землею, збігається, використовуючи ліс як прикриття, у нашому напрямку.

— Ти знаєш, Ростик, ситуація серйозна. Це не звичайна облава. Вони, здається, прочісують не лише села, а й ліси. Тепер добре було б так кілометрів за сто звідси.

— А може ліпше було б у криївці?

— Думаю, що ні. Хто його зна, як довго вони будуть товктися по селах. На кожну хату, мабуть, буде не менше роя.

Отак балакаючи, ми підійшли до краю лісу й почали оглядати широке поле, на краю якого в даліні бовванів ліс. Була, як я вже казав, десь третя година. Повітря було прозоре, морозне.

— Що то? — Ростик смикнув мене за рукав.

— Один, два, три.

— Що три?

— А те, що ти побачив. А біля них вершники.

Ростик свиснув і почав обмацувати гранати, що висіли на його ремені.

— Так, Ростик, ти не помилився — це танки. Повзуть вони в напрямі на Гологори.

— Тобто, майже на нас?

— Так, майже на нас.

— Чи не краще нам смикнути лісом, кудюю вони не пройдуть?

— А як ти думаєш, скільки пробігло повз нас у цей кутик лісу, що над Гологірками?

— Багато. Багато пробігло. Та й ще біжать.

— Ну, а все ж таки, скільки пробігло?

— Думаю, що не менше як дві, а може й три сотні осіб.

— Так, Ростик, і біжать як барани перед собаками.

— Що ти цим хочеш сказати?

— А те, що й ми мусимо йти з ними. Може щось вдасться зробити.

Біжучи ми попрямували в кутик лісу, що кінчався на горбі понад селом Гологірки. Власне то вже не був ліс. То був чагарник, що вкривав горб понад селом.

Збігці від облави зупинились у цьому чагарнику, не знаючи, що робити. Людей було тут більше, ніж кущів. Ростикове число було не далеко від правди. Зібралось тут не менше як триста осіб.

Перебігши очима юрбу, я не знайшов ні одного знайомого обличчя. Час тікав. Ззаду насувалась облава, а спереду лежало голе плато між селами Гологори, Кіндратів, Стінка. Вискочивши на пеньок, я закричав:

— Слухай мою команду!

Постаті навколо мене завмерли, обличчя повернулися з надією до мене.

— Кулеметники, до мене! От ви, — вказав я пальцем на одного, що мав вигляд військовика.

— Так є! Слухаю! — підійшов він до пенька, з якого я віддавав накази.

— Ви поведете колону. Перетинайте шлях з Гологір і попід горою прямуйте на село Стінка. Єдиний рятунок — ускочити в ліс

непоміченими. Далі вже ліс. Хто має забагато зброї, дайте тим, у кого нема. Кулеметники лишаються зі мною. Ми прикриватимемо ваш відступ. Якщо ворог з'явиться збоку, всі, хто має зброю, залягай, прикриваючи відступ інших. На запитання — часу нема. Виконуй мою команду. Мар-р-ш!

Вказаний мною на провідника колони пустився з горба. Біля мене юрбилося шість чи сім чоловік з кулеметами та неподалік стояв Ростик.

Коли з півсотні людей пробігло, я наказав одному з кулеметом влитись у ряд, що він з великою охотою й виконав. Так через кожні приблизно п'ятдесят чоловік, я відпускав один по одному кулеметника, чи докладніше кажучи, особу з кулеметом. Коли вже біля мене лишався лиш один з кулеметом, я помітив, що голова колони завершила в балку в напрямі села Гологори, замість того, щоб іти на село Стінку.

— Що вони, подуріли? Та в Гологорах вже червоні з танками. Ростик, прикривай відступ з цим кулеметником. Я поспробую їх завернути.

Просто з пенька я скочив у кручу й покотився. Хоч мені здавалося, що я біжу дуже швидко, але озирнувшись, я помітив недалеко за собою Ростика й останнього кулеметника, що замикали колону.

Перескочивши дорогу з Гологір, я побачив, що голову колони таки не дожену, а тому пустився навпростець, з наміром вискочити на горб і бодай бачити, що діється навколо нас. При тому я був певен, що балка, закручуючи направо, так само виведе колону, на це ж місце горба.

Не добіг я ще й до половини горба, як навколо мене почали дзижчати кулі. Озирнувшись, я побачив снайпера, що на протилежній стороні балки, яку я щойно перебіг, опершись на той самий пеньок, на якому я щойно давав команду, ловив мене на мушку. Та віддаль була завелика, та й стрибав я зі сторони в сторону не гірше зайця.

Коли я вже вискочив на гору, а хвіст колони заховався в балці, нам услід затарахкотів кулемет. Щоб підстьобнути своїх, я витяг з чобота німецьку гранату й шпурнув її в балку позад себе. Граната гримнула, а я перебіг верх горба, сховавшись з поля зору червоного снайпера.

Переді мною було рівне плато й голова нашої колони, яка бігла у напрямі другого лісу, що виднівся на сході. Видно шинеля, підбита кролячим хутром, глибокий сніг і ті шістсот набоїв до моєї фішки відіграли свою роль, бо в колону я вскочив недалеко її кінця. Десь за двадцять метрів, позаду мене, стрибав Ростик.

В колоні бігти було легше, бо біг я вже протоптаною стежкою. Скрипів сніг, хекали люди, а навколо панувала тиша. День наче стояв на місці. Жодних ознак потемніння. Поступово біг перейшов на крок.

Якось несподівано раптом перед нами виринула невелика латка чагарнику, а за ним знову біліло засніжене поле. Добігши до чагарнику, я зупинився. Дехто почав зупинятись біля мене, але я прокричав:

— Вперед! Не зупиняйтесь! Бігти, аж поки сонце сяде.

Ті, що зупинились, побігли, а я дивився у напрямі кінця колони. Ростик біг останнім, спускаючись з пагорбка, як недалеко нього вискочило три вершники й затаракотів автомат. Саме повз мене пробігав якийсь парубок з німецьким кулеметом.

— Стій! Вогонь по ворогові!

Але власник кулемета не виконував наказу й я вихопив кулемет з його рук.

— Давай, тетеря. І хто тобі доручив кулемет?

— Та ніхто не доручав. Хтось кинув, а я підняв.

— А стріляв коли з кулемета? — звернувся я до нього вже лагіднішим тоном.

— Ні. Навіть не бачив, як стріляють.

— Ну, то біжи,— промовив я.

За другою серією один з вершників припав до гриви коня. Коні повернулись, і ворог сховався за горбом. В цей час уже й Ростик підбіг до кущів. Ще дві коротких серії за горб і я, перекинувши кулемет через плече, побачив того, що ніс його перед тим.

— Чого не біг?

— Та кулемет же. Тепер я вже знаю, як стріляти. Давайте понесу.

Після цієї короткої перепалки сили, здається, подвоїлись і ми немов низка змагунів бігли втоптанною вже стежкою через снігове поле.

На моє здивування, нас ніхто не здоганяв і ми врешті вскочили в кущі, якими починався ліс, що суцільним масивом тягся на схід.

Причину того, що погоня зупинилася, ми взнали пізніше. Ті декілька серій, що я пустив з кулемета, поранили одного з вершників, що були тільки самі. Вони повернулись у село Гологоро, куди за пляном мало прибути більше більшовиків і зупинитися на ніч.

Та ми це взнали значно пізніше, але тоді ми не знаходили пояснення успіхові нашої втечі, здавалося, з центру облави.

На одній з галявин голова нашої колони зупинилась і, коли я прибув одним з останніх, гурт заповнював уже весь простір галявини.

— Ростику, бери оцих,— я вказав на перших двох, що стояли зі зброєю,— і півкілометра назад по сліду.

Ростик одразу ж повернувся в указаному напрямі, а вказані мною переминались з ноги на ногу.

Я підскочив до них: — Слухай мою команду. Бігом... марш!

Троє зникли з галявини, а я покрокував до решти, що розсипалися колом при моєму наближенню.

— Мене не цікавить, хто ви, що ви й яка ваша роля в організаційному підпіллі. Для мене ви отара здеморалізованих від страху перед червоними цивільних. Але ви попали до лісу. Ви є на терені, підпорядкованому Українській Повстанській Армії. Тут діють закони УПА. Я один з командирів в УПА. Відповідаю тепер за вас я. За непослух каратиму на місці. Отже, слухайте мою команду! Всі зв'язкові з дооколишніх сіл, виступити наперед! Також виступити всім станичним. — З усієї юрби виступила лише одна постать і попрямувала до мене.

— Я станичний села Кіндратів.

— М-гу,— пробурмотів я, розглядаючи мапу й кутиком ока спостерігаючи, чи не виступить ще хто з гурту.

— Як називаєтесь?

— Микола.

— Так от, Миколо. Беріть двох або трьох зі зброєю й негайно ж відходьте на село Майдан. Тепер уже темніє. Поки ви дійдете, буде зовсім темно. Розвідаєте, що робиться в селі Майдан і вишліть розвідку на Кіндратів. Пам'ятайте, що на вас лежить відповідальність за всіх тут присутніх. Рушайте.

Я повернувся до гурту, що, забувши мій попередній наказ, почав рухатись і гомоніти поміж собою. Розглядаючи юрбу, я посилено думав, що мені з нею робити. Інстинкт самозбереження підказував думати за себе і тих, кого я знав з Гологірок. Ці мої думки перебила поява Ростика.

Ростик, виструнчившись, відсалютував:

— Друже командире! У вказаному вами напрямкові, аж до кінця лісу все спокійно. Чату залишив у півкілометра, як було вказано. Голошусь по дальші накази.

Ще Ростик не закінчив свого рапорту, як з кущів виринула постать станичного Миколи. Він, у супроводі якоїсь жінки, прямував до мене.

— Друже командире, ми зустріли зв'язкову з села Майдан, що йшла на Залісся.

— Більшовики у вашому селі є?

— У нас не було, коли я вийшла. В Шпиколосах, Заліссі й Гологорах повно.

— Отже, подруго, візьміть когось з гурту. Кого ви, звичайно, знаєте та йдіть, як ішли, на Залісся. Крім завдання, з яким вас послали на Залісся, ви ще маєте тепер завдання розвідати цей напрям для нас.

— Слухаю, друже командире! Але я не потребую нікого. Самій безпечніше. Я йду в Залісся до дочки. А як зловлять з кимось, то що ми скажемо? У Заліссі москалів, здається, нема.

Поки я отак балакав, у мене визрів плян. Я вирішив, що єдиний спосіб вивести всіх оцих людей, що юрбилися тут на галявині, це прорвати облаву й повернути їх в район їхніх сіл. Там вони вже як щурі порозлазяться по своїх криївках і самі будуть відповідати за себе. Тим паче, що й я ніяк не міг відриватися від Гологірок, очікуючи повороту Івана Кедюлича від ген. Р. Шухевича.

— Увага! Всі, хто хочуть під моєю командою вириватись з облави, підійміть праву руку. — За винятком одиниць, майже всі присутні підняли руку.

— Виступаємо негайно. Всі, хто знає місцевість в напрямі Майдан, Кіндратів, Шпиколоси, під проводом станичного Миколи йдуть як передова стежа.

— Друже Миколо, рушайте. Напряма на Майдан. Іти обережно, по можливості використовуючи протоптані стежки.

Вслід за ними рушають усі, хто має при собі будь-яку зброю. А потім уже решта.

Галява порожніла й я підійшов до гуртка, що не підіймав руки і стояв на місці. Деякий час я стояв нерухомо проти гуртка осіб, розглядаючи їхні обличчя. Тим часом підійшла відтягнута стежа на чолі з Ростиком. Знову салют і рапорт.

— Пішли, Ростикун!

— А ці?

— Це випадковий, Ростикун, елемент у боротьбі. Ходім!

— Ми не випадковий елемент. Ми члени організації і ми члени ОУН,— зауважив якийсь з гурту.

— Та-а-а! То виходить, отой базар, що ми недавно мали, ваша робота? Добрі мені організаційні робітники. Чого ж ви не організували всю ту череду, в якій ви бігли як зайці перед облавою? Тож якраз та маса, з якою ви працюєте. Чи можете сказати, що це відділ УПА?

— Ні, ми цього не кажемо. Але наші завдання зовсім інші.

Плюнувши собі під ноги, я повернувся, і ми побігли наздоганяти тих, хто пішов на прорив.

З темнотою прийшов також мороз. Температура раптово

впала і подув холодний вітер. Мовчки обережно сунулась валка. Обігнавши задніх, з середини валки подаю команду:

— Станичний Миколо, до мене! — За деякий час повторюю ту ж саму команду, але з попереднім результатом. Ніхто не озивається. Ніхто не голоситься. — Що він втік кудись чи що? — звертаюсь до «Старого», що тупцює позад мене.

— Ні, не втік. Він отам іде з самого заду.

— Як то ззаду? Та ж він має вести.

Виступивши з ряду, пропускаю по одному задніх, приглядаюсь до облич. Нарешті Микола.

— Оце так ви виконуєте наказ? — І я з місця починаю лупити його палицею по чому попало, викрикуючи: — Бігом. В голову колони! Бігом! — Він побіг, а я пустився за ним, увесь час товчучи його тією палицею по чому попало.

Решту дороги я й Микола до села Майдан йшли разом, в голові колони. Тут частина втікачів розійшлась у свої сторони. З Майдану вже нашій багато меншій групі за провідників були дівчата, яких ні підганяти, ні лаяти не доводилось. Мовчки бредучи в снігу, вони вели нас якимись балками, так що ми лише час від часу бачили багаття й чули голоси більшовицьких стерж, які були розставлені на полях поміж селами Кіндратів та Шпиколоси.

Всю ніч без упину брели ми снігом, перетинаючи поля й переліски. Обійшли Жашків, Луні і спрямували свій шлях на село Словіту. Чим далі ми йшли, тим більше й більше зменшувалася наша група. Під Словіту ми підійшли зовсім малою групою, у складі якої були самі гологірчани та двоє чи троє з Словіти. Цих останніх ми й направили на розвідку в село.

Розвідка ця вже не повернулась, натомість, на велику мою радість, зі Словіти прийшли до нас Іван Кедюлич і «Лис». Радість була велика, бо Іван досконало знав розташування ворожих сил, а «Лис» мав з собою дві пляшки самогону. Радість нашу тим двом пляшкам може зрозуміти лише той, хто сам скоштував того, що означає сніг, сніг і холод навколо нас. Вогню розкласти не можна, бо він вас може зрадити. В село зайти не можна, бо там чекають на вас з кулеметами й автоматами людолови. З'їсти нічого не можна, бо ви вже все з'їли, що було з вами. І от тут з'являються два очікувані вами чоловіки з двома пляшками самогону й торбою всякої їжі.

Ще два дні ми провели в лісі на снігу, тиснучись якомога ближче до шосе Золочів-Львів, по яким увесь час пролітали військові машини та навіть прогуркотів танк.

Під час масової облави найліпше бути там, де тебе ворог не сподівається. Нарешті «Старий» приніс вістку, що облава минула й ми можемо повертатись у Гологірки.

ПІСЛЯ ОБЛАВИ

Ще перед поверненням у село ми знали від «Старого», що «Береза» під час облави не встиг сховатись до криївки. Він разом з «Байдаком», залігши в покинутім обійсті над дорогою, відстрілювався від червоних, поки вистачило набоїв. В час цієї перестрілки «Байдак» був убитий, а «Береза» поранений в руку й ногу. Коли ми повернулись у село, то вже навіть було відомо, що «Береза» є в Золочеві в шпиталі та передав розпачливу записку, з проханням по рятунок.

Прохання «Берези» вплинуло на мене пригноблююче. В розпачі я кинувся шукати сотенного «Лапайдуха» й по всіх відомих мені організаційних місцях розіслав листи з проханням виділити під мою команду бодай дві чоти, і я попробую вирвати «Березу» з рук ворога. Ані «Лапайдуха», ані його чоти я не знайшов і сліду. В час останньої облави вона розсипалась і лише було відомо, що поодинокі стрільці перебувають то в тому, то в іншому селі.

Так само жадної відповіді на мої листи я не одержав з організаційної сітки. Тим часом Іван Кедюлич і «Лис» знову відїхали у невідомому мені, та мабуть і їм, напрямкові. Однак Іван був певний, що це вже остання подорож у розшуках ГВШ і що вони невдовзі повернуться з призначенням для всіх нас.

Наступного дня по їхньому відїзді знову була тривога. Сталося це в незвичайний час, десь перед темнотою. Я, Ростик і ще один з колишньої дивізії «Галичина», що саме повернувся додому, гнали на всіх парах горою в ліс, коли перед нами раптом виринули якісь постаті зі зброєю.

— Стій! Куди це ви так поспішаєте?

— Вам назустріч,— відповів я, бачачи, що це свої.

— А звідки ви знали, що ми йдемо?

— Та москалі сороку злякали, а вона на хвості принесла нам цю новину.

— Ви не жартуйте!

— Та які ж тут жарти. Коли червоні заходять у село, то нам одна дорога — в ліс. От ми й побігли, а що вас тут зустріли, то це вже наше щастя. Могли й на їхню заставу вискочити. Тепер їх чорти не лише дорогами, а й лісами носять.

— А ми, здається, можемо повертатись,— зауважив Ростик, пильно щось розглядаючи в селі. — Он вже Юлина спідниця на тині.

— Якщо Юля вивісила спідницю, то можна вже й вертатись.

Цього ж вечора прийшов станичний до нас і розказав, що москалі заїздили лише в одну хату при дорозі й поїхали собі геть.

Також він приніс мені наказ з'явитися до якогось великого начальника, що саме зупинився в селі.

— А що то за начальство?

— Зветься він «Арон». Оце й усе, що я знаю.

— То чому ви думаєте, що то велике начальство?

— Бо привели його не звичайні зв'язкові. Та й охорону він має з собою велику.

На вулиці, на якій зупинилось те начальство, стояли стійки, перед хатою теж. Навіть в сінях стояв якийсь з автоматом наготові. Цей останній наказав мені залишити мій автомат в сінях.

— А то чому? — питаю.

— Наказ!

— Ну, як наказ, то треба виконувати,— пробурмотів я, ставлячи автомат під стінку.

В напівосвітленій кімнаті ходила якась постать у теплому гуцульському кошуку. Зайшовши, я відсалютував і зголосив свій прихід на наказ.

З темнішого кутка світлиці пару секунд дивились на мене очі невідомого, а потім простягнувши руку, він попрямував до мене.

— Ну, знаєте, ніяк не чекав, що це саме вас зустріню.

Пізнавши досі для мене невідому людину, я потис йому руку й відповів:

— Я теж ніяк не сподівався на таку зустріч. Ніяк не міг передбачити, що під маркою агронома в сільсько-господарському управлінні львівської області працює один з керівників...

— Так-так, бувають несподіванки,— перебив він мене, звільняючи тим від konieczности сказати те, чого я не знав.

Так і по сьогоднішній день не знаю я про його ролю під більшовиками, як теж не знаю, чи те прізвище, під яким він працював у Львові за німців, його дійсне. «Арон» та й годі!

Отож, проговорили ми з «Ароном» майже всю ніч. Він знав, хто й що я, натомість я мав лише приємність від зустрічі зі знайомою мені людиною, та й все. Звідки він прийшов у Гологірки й куди пішов далі, теж не знаю, бо про такі речі в підпіллі не запитують. Що сталося з ним, теж мені невідомо. Більше я його не зустрічав.

ЗУСТРІЧ З ГЕН. Т. ЧУПРИНКОЮ

На початку січня 1945 року І. Чубчик, я й «Гайовий» (Ростик) виїхали на розшуки ГВШ. Ніч за ніччю, здебільшого сльозами, ми мандрували від села до села не менш як тиждень. Зв'язки й підпільна розвідка діяли прекрасно, а тому жадних перешкод не було. Пригадати тепер мені той шлях неможливо. Усі зв'язки були в руках І. Чубчика. Я й «Гайовий» були немов би пасажери. Але в основному ми кружляли навколо Бережан.

Однієї ночі ми заїхали на якийсь хутір, засипаний снігом, де мали зустріч з «Кригою». Думаю, що це був хтось із політичного керівництва ГВШ. Після зустрічі з «Кригою», ми ще деякий час продовжували свої мандри по зв'язках. Нарешті в селі Тростянець, залишивши мене й «Гайового» під опікою місцевої боївки, І. Чубчик» поїхав на зустріч з ген. Т. Чупринкою. Він повернувся з тієї зустрічі з новиною, що вже має призначення до мобілізаційного відділу ГВШ. Моя зустріч з головним командиром УПА, ген. Т. Чупринкою була також устійнена і мала відбутись наступної ночі десь поблизу Тростянця. По нас мав з'явитись зв'язківець штабу.

— Для тебе є дві пропозиції Головного Командира — залишитись при штабі на ще неустійненій функції, або перебрати команду над відділом особливого призначення.

— Я як з «Гайовим»? — запитав я.

— Думаю, що якщо ти перебереш команду відділом, то він може лишитися з тобою.

— Ну, то я переберу відділ. Та що це за «особливе призначення»?

— Докладно не знаю. Це не есбівська робота. Це суто військове призначення, про яке тебе поінформує Головний Командир при вашій зустрічі. От, якби ти залишився при штабі, то ми були б разом.

— Ні, Іване. Шкода розлучатись. Але якби й «Гайовий» був з нами, то все одно я волю перебрати окремо діючий відділ, ніж бути при штабі. Поперше, я не штабовик. А подруге, люблю сам думати, а не просто виконувати накази.

— Дивна логіка. А хіба, будучи командиром окремо діючого відділу, ти не муситимеш виконувати накази?

— Звичайно, мушу. Але шляхи виконання наказів залежатимуть від моїх особистих здібностей та обставин. За командира окремого відділу ні один штаб рішень не зробиць. Також жадному штабові не потрібен командир, що лише сліпо здатний виконувати накази. Ініціатива у війні, а тим паче партизанській — це конечна передумова успіху.

Ген. Роман Шухевич (Тарас Чупринка) — голова генерального секретаріату УГВР і Головний Командир УПА

— Твоя справа. Подумай добре, поки ще є час.

Наступного вечора з'явився зв'язківець з двома резервовими кіньми. Спочатку на Тростянець ми їхали по протоптаній сannyaми дорозі. По якійсь годині швидкої їзди нас зупинила застава. Зв'язкового змінено й далі ми вже їхали полями навпростець. Ще одна застава у якійсь балці, і знову зміна зв'язкового. Нарешті ми зупинилися коло окремої хати.

Кімната, в яку мене й «Чубчика» впровадив стійковий, була ледве освітлена двома лампадками, що блимали під образами над головою ген. Т. Чупринки. На наш привіт ген. Т. Чупринка відповів коротким «Слава» і запросив сісти. У дружній розмові, на короткі запити про мій військовий вишкіл та обов'язки, які я виконував під час фронтової війни з німцями, я відповідав коротко. Закінчивши опит декількома запитами про мої родинні обставини, ген. Т. Чупринка зажадав відповіді на ті дві можливості, що мені їх переказав «Чубчик». Почувши про моє рішення перебрати відділ особливого призначення, він посміхнувся й заважив:

— З того, що я знаю про вас від інших, я й не сподівався іншої відповіді. Отож призначаю вас командиром відділу особливого призначення.

Загальну ситуацію й мої завдання він визначив приблизно так. Фронтові операції ведуться тепер на підступах до кордонів гітлерівської Німеччини. Війна може закінчитися скоро, але може ще потривати довго, бож треба сподіватися, що німці будуть боронити завзято свою землю. Якщо війна затягнеться, нам треба брати до уваги можливість революції в СРСР. Також нам треба вчисляти можливість конфлікту між СРСР і альянтами, бож СРСР, не зважаючи на міжнародні зобов'язання, розгромлює політичне життя окупованих ним країн Середньої Європи й багнетами заводить у них комуністичну тиранію. Тому ми повинні бути готові на ці можливості. Передусім в околиці Києва ми повинні мати сильний повстанський загін, силою бодай полку, який мав би вплив на настрої столиці, а в сприятливій ситуації зайняв столицю Київ. Це й буде ваше головне завдання.

Тоді ген. Т. Чупринка запитав мене, що я думаю про цей відділ і чи маю якісь вимоги.

Я відповів, що відділ для боротьби за Київ повинен складатися передусім з наддніпрянців. Вони найкраще розуміють місцеві умови й місцеве населення. Так само населення буде з більшим довір'ям ставитися до «своїх». Це теж виб'є аргументи більшовицькій пропаганді, що мовляв «галицькі буржуазні націоналісти» роблять тут заколоти.

Ген. Т. Чупринка відповів приблизно так:

— Власне ми брали це все до уваги. Основою вашого

відділу буде колишній наддніпрянський загін, тобто полк, під командою «Бистрого»*, що втратив свого командира. Щоправда, цей загін мав великі втрати й тепер, мабуть, не начислює й куреня. В цьому загоні є найбільше вояків з Кам'янець-Подільської та Вінницької областей, але є також вояки з інших областей України. На злуку з цим загonom уже відійшла наддніпрянська сотня, що діяла під командою «Байди» в Дрогобицькій області. До вас спрямуємо також охочих наддніпрянців з інших відділів УПА. Вони найкраще підходять до визначеного вам завдання. Можете поповнити свій відділ теж місцевими вояками. Якщо буде доцільним, можете побільшити відділ до загону, тобто полку. Але пам'ятайте, — що більший відділ, то тяжче його прохарчувати й маневрувати між ворожими силами. Ви будете підпорядковані безпосередньо ГВШ УПА. До весни тереном ваших дій буде Третя тернопільська воєнна округа УПА «Лисоня». Покищо основним вашим завданням буде реорганізувати й перевишколити цей відділ. На весну ж, як усе буде в порядку, готуйтеся у рейд. Це й буде ваш відділ особливого призначення та його завдання.

З'ясувавши ці завдання, генерал запитав: — Чи ви вірите в революцію в СРСР, або в конфлікт СРСР з альянтами? — Проте побачивши, що я завагався, як маю відповісти, він відповів сам: — Мабуть ні. Бо якби вірили, то мабуть не висилали б родини на захід. Я також не вірю. Проте у війні трапляється не тільки ймовірно, але також неймовірно. Наприклад, революція в Росії і Австро-Угорщині. Тому ми повинні мати пляни на всі можливості й заздалегідь організувати засоби для їх реалізації.

На моє запитання про долю відділу, якщо не буде радянсько-американського конфлікту чи перспектив на революцію, генерал відповів, що про це будемо думати пізніше.

На цьому наша розмова закінчилась і ми підійшли до дверей. Тиснувши мою руку на прощання, головнокомандувач додав:

— Щасти Боже, друже командире, зустрінися в Києві!

Відчувши неофіційну нотку в його голосі, я не міг утриматися, щоб не відповісти жартом:

— Якщо візьмемо Київ, то хтось з нас буде маршалом!

На це ми всі троє розсміялися, ще раз потиснули один одному руки й розійшлися.

*) За описами деяких боїв загону «Бистрого» — дивись у «Коротких описах боїв групи УПА «Лисоня», передрукованих у 12 томі «Літопису УПА» Третя подільська воєнна округа УПА «Лисоня». Автори «Коротких описів боїв» називають загін «Бистрого» куренем УПА Кам'янець-Подільщини під командуванням к-ра «Бистрого». Ці описи стосуються боїв у жовтні й листопаді 1944 р.

ПЕРЕБИРАЮ ЗАГІН «БИСТРОГО»

Після зустрічі з ген. Т. Чупринкою, не гаючи часу, я, Іван Кедюлич (тепер уже тільки «Чубчик») і «Гайовий» вирушили на схід до загону «Бистрого». По декількох днях безперервного руху ми прибули в село Чорнокінці недалеко Чорткова. Там ми зустріли начальника мобілізаційного відділу Третьої тернопільської воєнної округи УПА «Гордієнка». Цей начальник мобілізаційного відділу таки досить порядно здивував мене, прибувши на зустріч саньми панського типу, закутаний по самі вуха в хутряну шубу та в шапці архаїчного стилю. Проте «Гордієнко» виявився дуже симпатичною людиною, не дивлячись на свій аля-болярський вигляд. Він відразу поінформував мене, що з решток загону «Бистрого» навряд чи вдасться сформувати бодай порядну сотню. По кількох днях, які пройшли, поки стягнули рештки загону «Бистрого» до Чорнокінців, ці інформації «Гордієнка» виявилися правдивими. Рештки першого куреня під командою «Костенка» налічували 27 вояків та одну розвідницю. Другий курінь «Сокола» мав усього 11 стрільців та троє верхових коней. Третій курінь «Лиса» мав разом з курінним 19 вояків. Щоправда, були ще десь по селах вояки загону на лікуванні, чи такі, що в сутичках загону з ворогом відбилися й не долучили. Але точного їх числа не можна було усталити.

Після того, як я запізнався з загальним станом загону, я запросив усіх старшин на нараду. На нараді були теж «Чубчик» і «Гордієнко». Саме коли курінні закінчили звіти про стан у їхніх відділах, за дверима почалася якась метушня. Хтось хотів конче зайти в хату, а стійковий не пускав. «Костенко», стрільці якого тримали охорону, вийшов, щоб довідатися, в чому справа. Виявилося, що це «Соловій», командир колишньої наддніпрянської сотні під командою «Байди» (Петра Миколенка), що разом із загonom «Рена» (Василя Мізерного) відбувала карпатський рейд із Сянїччини в Станіславівську область. Він добивався зустрічі з «начальством». «Костенко» запросив «Соловія» до хати, і він склав приблизно такий звіт.

— Після того, як сотенний «Байда» відійшов на лікування, сотня мала бій з більшовиками біля с. Сторонної Дрогобицького повіту, в якому пробивалася з оточення і втратила 16 вояків. Після цього мала ще кілька сутичок, і в одному пробої з оточення розбилася на дві групи, які пішли в різні напрями. Дві хоті, з якими був «Сокіл», очолив «Ведмідь». Він дістав наказ рейдувати на схід, у Тернопільську область, не чекаючи на злуку з рештою сотні, і зв'язатися там зі штабом воєнної округи, від якої отримає дальші накази. Під час рейду відділ мав ще кілька сутичок з

червоними. В одній сутичці «Ведмідь» був поранений і попав у більшовицький полон. Хтось мусив стати командиром. Я тоді перебрав команду й тепер радий, що нарешті зустрів вас і можу скласти самовільно взяту на себе відповідальність за 76 вояків.

Закінчивши свій рапорт, «Соловій» зідхнув з полегшенням.

— Командире «Шелест», що ви скажете на це? — запитав мене «Чубчик».

— Скажу, що нашого полку прибуває. Також, що мій псевдонім від сьогодні «Кий». А вас, друже «Соловій», прошу сідати й бути учасником наради. Згідно з наказом Головного Командира УПА, ви включаєтесь у відділ, якого я є командиром. Покищо ви лишаєтесь виконувати обов'язок командира вашої групи стрільців. А далі буде видно.

— А коли ж те *далі* настане? Бо який з мене командир?

— Як то який? Точнісінько такий, як ви були до цього часу.

Ви були в армії?

— Так, але мінометником.

— Покищо ми не маємо гармат, то думаю справитесь. Незабаром переформуємо відділ, а до того часу всі командири лишаються на своїх місцях.

Наприкінці наради прибув командир місцевого відділу УПА, підпорядкованого Третій військовій окрузі. Прибув він на виклик «Гордієнка», щоб познайомити нас. Цей місцевий відділ нагадував більше кущову самооборону, ніж військовий відділ.

Після наради призначено перегляд всіх сил мого майбутнього відділу особливого призначення. Перед вишикуваними стрільцями виступив «Чубчик», «Гордієнко» й я. Моє звернення до стрільців і старшин було приблизно такого змісту:

— Наказом Головного Командира УПА від сьогодні я є вашим командиром. Тимчасово всі лишаються при своїх попередніх обов'язках. Надалі при зверненні до командирів вживати лише форму «друже командире». Це саме стосується й до мене. А тепер слухайте мій перший наказ:

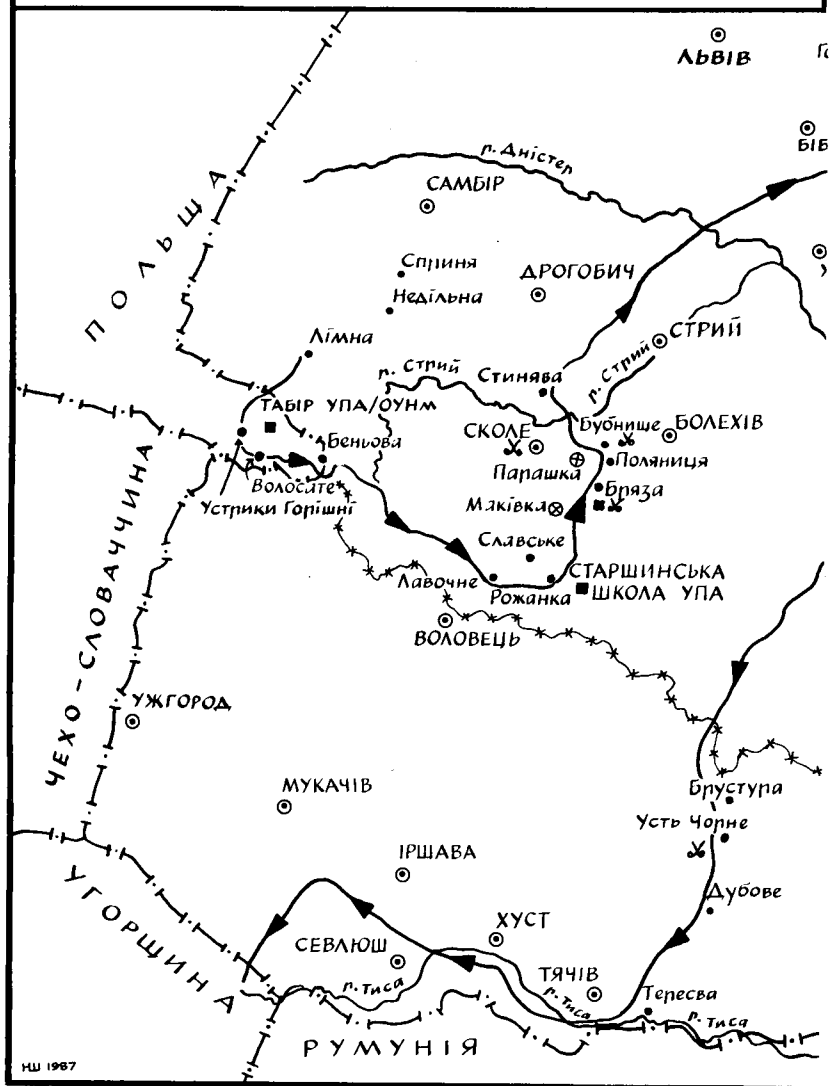
1. Зброя завжди має бути при вас.

2. Ніхто не має права виходити за межі розташування підвідділу без дозволу свого командира.

3. Командири не мають права висилати з дорученням будь-кого поодинці. Кожне доручення мусить виконуватись не менше, як двома стрільцями. Відступ від цього наказу може бути порушений лише в умовах бою, і то при konieczності.

4. Заборона вживати алкоголь для підпорядкованих мені вояків касується. Я дозволяю не лише вживати алкоголь, а й

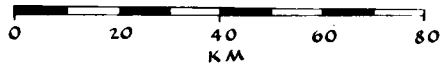
СХЕМАТИЧНА МАПА МАРШРУТІВ І РЕЙДІВ КОМАНДИРА КОСТЯ ГІММЕЛЬРАЙХА ("ШЕЛЕСТА", "КИЯ")

ПОЯСНЕННЯ

— — —	границі держав	⊗	гірські верхи
~~	річки	× ×	хребет Карпат
⊙	обласні й кол. повітові центри	→	маршрути і рейди
•	містечка і села	⌘	місця сутичок з більшовиками

тримати його у флягах^{*}. Але при одній умові: якщо буде випадок п'ятики, то всі її учасники попадуть під військовий суд. Якщо ж зустріну п'яного, то застрелю без жодного суду.

Сьогодні всі, хто бажає поговорити зі мною особисто, можуть це зробити до другої години ночі. Після другої години цей дозвіл кінчається й усі звернення до мене йтимуть службовою дорогою, через командирів ваших підвідділів.

* * *

Трохи згодом зібралась друга нарада старшин, на якій я ширше вияснював усі мої накази. Попередні невдачі, що призвели майже до зникнення загону, повторюватися не можуть. Не виключене, що серед нас є ворожий інформатор. З такого припущення виходить мій наказ, що висилати з дорученням поодиноким та про заборону швендяння селом чи місцем таборування відділу. Уявити собі, що посилаючи двох стрільців, ви несамохіть натрапили на двох ворожих інформаторів, та ще й таких, що один одного знає — неможливо. Не висилаючи поодиноким стрільців у терен, ми унеможливімо ворожому інформаторові, якщо такий серед нас є, нав'язувати контакт з ворогом. З того самого мотиву виходить і заборона швендяння поодиноким стрільців селом чи тереном розташування відділу. Цього мусите дотримуватись і ви. Не тому, що я вам не довіряю, а тому, що старшина мусить бути прикладом стрільцям у всьому. Тепер щодо дозволу вживати алкоголь, чи попросту самогон. Його так чи так вживатимуть. Відмовити промоклому чи перемерзлому воякові зігріти бодай шлунок, я вважаю за недоцільне. Чи застрелю я будь-кого, зустрівши п'яним, не знаю. Це залежатиме від обставин. Але це безкарно не пройде.

І на останку — Спеціальний наказ до вас. На ваших мапах не може бути будь-яких позначок. Наші мапи не можуть бути орієнтиром для ворога при можливому потрапленні в його руки. Оце покищо всі мої накази. Чи є які запити?

— Чи можу я поставити запит? — озвався «Гордієнко».

— Звичайно! Навіть це ваш обов'язок.

— Ви, друже «Кий», забули призначити коменданта польової жандармерії.

— Ні, я не забув. Я просто вважаю за непотрібне мати її у відділі. Досить того, що я відповідаю за всіх. А кожен старшина за

^{*}) Фляга (російське слово) — баклажок або баклажка; військова металева фляшка, яку можна причіпати до пояса.

свій відділ. А от дещо я дійсно ще не сказав. Друже «Костенко»! Вас я призначаю моїм заступником і одноразово політичним керівником відділу. Чи ви почуваетесь у силі потягти ці два обов'язки?

— Заступником «Бистрого» я був, а от комісаром...

— Ні, ні, друже «Костенко», не комісаром, а лише політичним керівником, із завданням вести політично-роз'яснювальну роботу... Аж до похорону включно.

— Дозвольте, але я не вивчав теології.

— Я також її не вивчав. Як дістанемо бодай дяка, то з вас ці обов'язки щодо похорону відпадуть. То як, згодні?

«Костенко» помовчав і відповів:

— Називається — трудно, але якщо це наказ...

— Так, наказ! Але за вашою згодою.

Після наради відбулася спільна вечеря. «Чубчик» від'їжджаючи запитав мене, що я збираюся робити, коли закінчиться війна й боротьба перейде в інші форми.

— Уважатиму свій обов'язок виконаним і намагатимусь вийти закордон, щоб розшукати свою родину.

— То будемо йти разом. Я все оформлю, якщо будемо живі.

Ми міцно потисли один одному руки і «Чубчик» від'їхав, уриваючи мій безпосередній контакт з ГВШ.

ПРЕТЕНДЕНТИ

Майже до другої години ночі я мав розмови з претендентами на те чи те становище у відділі. Першим був вайлуватий парубійко, що намагався мене впевнити у своїх кашоварських здібностях. Я б його нікуди інакше не призначив, як на кухню. Але покищо ми не мали власного знаряддя варити їжу.

Другим був «Клим» з відділу «Соловія». Він відрекомендувався лікарем. Але по короткій розмові на поставлене питання: чим був у Червоній Армії, «Клим», почервонівши, відповів — санітаром.

— Отже, друже, якщо б ви й надалі плели нісенітниці про своє лікарське звання, то я вам не довірив би намазати йодиною й руки, не то що пораненого вояка. Але так як ви чесно признались до звання санітара, а ми більш кваліфікованої людини не маємо, то ви будете виконувати обов'язки лікаря.

З усіх тих, що з'явилися на розмову до мене тієї ночі, найбільш потребувала уваги особа «Пальчика». Він відрекоменду-

вав себе лейтенантом артилерії. Після того він почав перераховувати мені всі свої заслуги в боротьбі з червоними та важливість своєї особи в почеті «Бистрого». Приналежність «Пальчика» до почету «Бистрого» була мені відома раніше. Я вже знав, що під час поранення й полонення «Бистрого» при нім були лише «Пальчик» та «Дубовий». Також мені було відомо, що самі обставини того полонення відбулись у досить підозрілій ситуації. Що більше я слухав багатословні оповідання «Пальчика», то більше приходив до переконання, що з ним щось негаразд. Коли ж я, будши сам артилеристом, задав йому декілька питань, на які мусив відповісти кожен сержант артилерії, то він зніяковів і далі почав плести таке, що вже зовсім не трималося купи.

Одразу після «Пальчика» зайшов «Дубовий», з яким «Пальчик» завжди тримався разом. «Дубовий» нічого не говорив про себе, а лише те, що «Пальчик» контужений в голову та поранений в руку в УПА. І що він через ту контузію трохи ненормальний. Слухаючи «Дубового» про «Пальчика», я ніяк не міг викинути з голови суть російської казки про «мальчика-спальчика». Звичайно, ця згадка про казку виникла лише по аналогії з псевдонімом «Пальчик». Жодних доказів, обґрунтованих фактами не було, а тому «Дубовий» кінчив свої міркування з приводу розумового стану «Пальчика». Я вже вирішив не надавати значення підозрам чи моему підсвідомому застереженню проти нього.

— Так, друже «Дубовий». Я бачу, що з ним щось негаразд. Лише дивуюсь, чому це «Бистрий» не помічав цього і тримав його в складі свого почету?

* * *

У перші дні відділ збільшився ще на 30 вояків колишньої сотні «Байди» (Петра Миколенка). Ця група під командою «Дорошенка» («Впертого»), так як і головна частина цієї сотні під командою «Соловія», була спрямована до мене. Прибуло теж кілька менших груп, спрямованих до нас з різних відділів УПА. Помало почали долучуватись до відділу також ті, що були на лікуванні чи відлучилися. Зголошувалися до відділу також місцеві добровольці, так що чисельний стан відділу побільшувався прямо кожного дня.

Перші дні після перебрання відділу в основному пішли на ознайомлення з особовим складом старшин, підстаршин і стрільців. Місцеві добровольці — це була переважно галицька молодь з більшим чи меншим стажем піднімецького й підрадянського підпілля. Так звані «східняки» — це були здебільшого колишні червоноармійці, але була також молодь, що підросла вже

за німецької окупації. Також було декілька старшин, як «Шпак» та «Вишня», що брали участь у попередній визвольній боротьбі в роках 1917-1920.

Познайомившись краще з усіма, я вирішив провести реорганізацію. Я переформував увесь відділ на чотири чоти й назначив чотівими «Лиса», «Дорошенка», «Сокола» й «Соловія». Я попередив їх, що під моєю командою не буде ні сотенних, ні курінних, аж доки ми не зростемо до відповідної кількості. Деяке незадоволення проявив тільки «Сокіл», що у «Бистрого» рахувався курінним. Крім того, я створив рій розвідки та зі старших стрільців — обозну частину з завданням налагодити кухню. Я, мій заступник «Костенко», «Гайовий», радист «Сава», санітар «Клим», розвідувачка «Оля» та «Качук», мій особистий охоронець, — творили невеликий штаб сотні.

«Качук» мав ручний кулемет «дїхтяр» з двома запасовими дисками. Його завдання було скрізь і всюди слідкувати в трьох кроках за мною. Цим самим я мав можливість зосередити всю мою увагу на обов'язки командира відділу. «Качук» був молодий, високого росту, широкоплечий козак з лівобережної України. «Дїхтяр» у його руках виглядав, як дитяча забавка. Він тим «дїхтярем» виробляв такі штуки, що йому позаздрили б і американські кіно-ковбої. Тому його не зобов'язувало, як нести ту зброю. Переважно він носив той кулемет перекинутим через плече і тримав його за цівку. Завдяки його охороні я завжди почувався безпечним з тилу.

В один з цих перших днів біля штабної хати затримано «Пальчика». На мій виклик прибув чотовий, до якого був причислений «Пальчик».

— Друже чотовий, ви дозволили «Пальчику» ходити селом самому?

— Ні, друже командире.

— «Пальчик», чому ви порушили наказ?

Не відповідаючи на прямий запит, «Пальчик» розсипався в наріканнях про неvistачальність вечері, що нібито примусило його піти шукати щось поїсти.

Відпустивши «Пальчика» з чотовим, я довго говорив з «Костенком». Ми знову обговорили всі невдачі відділу «Бистрого», а зокрема останню сутичку з ворогом, у якій командира «Бистрого» захвачено в полон. Фактичних доказів будь-чиєї вини не було, але я інтуїтивно відчував, що тут щось негаразд.

Наступного вечора «Пальчика» знову затримано, і то під вікном штабної хати, в якій відбувалась нарада старшин з приводу зарядженого вимаршу. «Пальчика» негайно взято під арешт. На загальній збірці перед вимаршем, я мав промову перед вишику-

ваними стрільцями. Темою моєї промови було «Честь належати до української армії». Далі я вказав на провину «Пальчика», як грубе й повторне порушення наказу, що безкарно пройти не може.

— На перший раз обійдемося без військового суду, але позбавляю «Пальчика» чести належати до відділу УПА. А вам, «Пальчик», даю до вибору, — звернувся я до «Пальчика», що стояв перед лавою стрільців. — Або на всі чотири сторони, або на організаційну сітку. Може там вам найдуть відповідне заняття. Вибірайте!

— Я не піду з відділу, — не думавши відповів «Пальчик».

— Покищо не ви тут командир. Надумуйтеся швидше.

— Я не хотів би...

— Вас не питають, що ви б хотіли, а що ні. Є лише дві можливості.

— То передайте мене на організаційну сітку.

«Пальчик» відійшов у супроводі командира місцевої боївки, а відділ вирушив з Чорнокінців. На черговому посту «Гайовий» почав розмову про події минулого вечора.

— Чому ви передали «Пальчика» до СБ? Чи не можна було самим полагодити цю справу?

— Звичайно, можна було. Але це було його бажання. Я дав йому до вибору.

— Ну, знаєте... Це такий вибір...

— Звичайно, вимушений. Та що я мав робити? В'язниці ми не маємо, а розпочинати слідство в наших умовах... Нехай тим займається СБ. Вона для того й створена.

— Так, але які ж докази?

— Доказів жадних немає. З відділу я його видалив на основі порушення ним наказу та мого передчуття. Чому він двічі порушив наказ, тинявся біля штабу? Чому «Дубовий» намагався мене запевнити, що він несповна розуму? Чому він мав приховану пістоль, яку виявив обшук?

Наша розмова була перервана чотвим «Лисим».

— Друже командире! У перемарші зник «Дубовий». Я трохи запізнився з цим повідомленням, бо сподівався, що він десь є. Але тепер я переконаний, що він здезертував.

— От і доказ, друже «Гайовий». Підозру я мав на них обох. Можливо я й помилився, вважаючи «Пальчика» головною фігурою. Тому покищо не чіпав «Дубового». Моє рішення не було легке. Даючи йому до вибору — повне звільнення, чи перехід на організаційну сітку, я був певен, що в разі він ворожий інформатор, то на звільнення не погодиться. Таке звільнення означало б для нього повернення туди, звідки його вислали, не виконавши завдання. А йдучи на організаційну сітку, він сподівався мати можливість

дали вести доручену йому справу. Це все, звичайно, мої міркування. Можливо я помилився. І якщо він просто несповна розуму, як його намагався змалювати мені «Дубовий», то Бог мені простить. А якщо я не помилився, то для того й існує СБ. Ми цим займаєтися не мусимо, та й не маємо можливости.

ГЛИБШЕ В ЛІС

Район села Чернокінці не має суцільного лісового масиву. Тому, затаборувавши в цих околицях ще деякий час, відділ перейшов далі на північ. Рідко коли затримувалися в одному місці не більше як на одну-дві ночі. Квартирували ми переважно в селах понад Збручем та річечкою Гнилою. У цій місцевості станиць «стрибків» було мало. Виконуючи наказ Головнокомандуючого, ми їх не турбували й не входили з ними в сутички без крайньої потреби. Одначе й без сутичок не обходилось.

Ранньої весни, квартируючи в селі Постолівка, ми отримали звідомлення місцевої розвідки, що відділ «стрибків» з Городища йде дорогою на Постолівку і здавалось, шукаючи нас. Треба було провчити стрибків, а також перевірити боєздатність відділу.

Дорога з Городища на Постолівку тягнеться правим, вищим берегом річечки Гнилої через Раків Кут. Постолівка в основному розкинулась на лівому березі Гнилої. Лише декілька хат, школа та церква були на правому березі. Поміж цими будовами залягла чота «Дорошенка». Чота «Лиса» була вислана лівим берегом на Раків Кут, щоб відрізати відступ «стрибкам». Решта відділу, що тоді вже налічував понад двісті стрільців (увесь час зголошувались розгублені після полонення «Бистрого»), маскувались на лівому березі, як резерва. Наказ для резерви був не виявляти своєї присутности.

Початок бою не виявляв нічого доброго. Згідно з наказом — не витратити зайвих набоїв, поодинокі постріли чоти «Дорошенка» не стримали наступу стрибків. Тому передавши команду «Костенкові», я в супроводі «Качука» побіг на правий беріг через міст. Міст зразу був накритий кулеметним вогнем ворога. Та нам вдалось проскочити й заглибиною вулиці добігти до школи. Розтягшись побіч «Дорошенка», я промовив:

— Де ваше місце, коли я тут? Наступ!

«Дорошенко» зразу перебіг до наступного прикриття, де був рій «Бурлія» й не помічаючи, що ми біжимо йому вслід, крикнув до «Бурлія»:

— Де твоє місце, коли я тут? Наступ!

Декілька кулеметних серій, та рух у напрямі ворога одразу дав наслідки. Стрибки почали відступати. В цей час хтось пустив кулеметну серію по стрибках з лівого берега. Цей неплянований обстріл, розуміється, піддав жару ногам стрибків. Моя присутність тут уже не була потрібна. Повернувшись до резерви, я запитав «Костенка»:

— Хто стріляв з кулемета? З чийого наказу?

— «Сокіл» власноручно з дверей тієї хати, де він був.

Стрибки, гнані чотою «Дорошенка», тікали полями на Раків Кут, але «Лис» спізнився і не відрізав відступу стрибків.

Розбираючи наслідки минулого бою з командирами, я відмітив недостатню ініціативу в межах дорученого завдання, та абсолютну неприпустимість порушення наказів. За це зразу перевів «Сокола» з командира чоти на командира розвідки, а чотовим призначив «Соколенка».

Бій зі стрибками, чим ми виявили себе, вимагав зміни місця постюю. Тому ми пішли далі в ліси на північ. Під час перебування в лісах понад Збручем було проведене раніше мною продумане переставлення старшинського складу та перерозподіл зброї. Ройовими в чотах «Лиса» та «Соколенка» були призначені досвідчені військовики з чоти «Соловія».

Хоч перерозподіл зброї і викликав деяке ремствування, але він був конечний. Було недоцільно, коли стрілець мав пістоля й автомата, а ройовий гвинтівку. Кулемети також треба було перерозподілити так, щоб вони були в кожному рою. Тут уже, так би мовити, були покривджені стрільці з чоти «Соловія», де приблизно кожен четвертий стрілець мав того чи іншого взірця ручний кулемет. Наслідком цього перерозподілу зброї та перестановки в підстаршинському складі сталося два чи три випадки дезертирства. Випадки дезертирства траплялися лише серед стрільців місцевого походження й не були переходом у ворожий табір, а просто втечею додому. Чого, звичайно, не могли зробити ті, чий дім був далеко на сході.

* * *

На настирливе домагання теренового проводу, я дав дозвіл зліквідувати станицю «стрибків» у селі Красне. Ліквідацію станиці виконав «Костенко» силою однієї чоти. Плян наскоку був побудований на місцевих обставинах та рутині тієї станиці.

Станиця з трьох енкаведистів та біля півсотні «стрибків», переважно польського походження, містилася в цегляній школі. Щоранку «стрибків» вистроювали перед школою на провірку.

Вночі наші зайняли декілька хат навпроти школи. Мешканцям тих хат було наказано зійтися в одну кімнату й лягти на підлозі. Заняття позиції було проведено настільки обережно, що ні одна дитина не проснулася й тиша ночі не була порушена. Коли вранці «стрибків» вишикувано на провірку, відбувся несподіваний напад, що одразу прорідив ряди «стрибків». Усе, що могло ще бігти, пустилося врозтіч. Сама школа була взята атакою одного роя з тилу. Втрат ми не мали, лише при штурмі школи двох стрільців було легко поранено. Трофеями була зброя, набої та двох полонених, які запевнили «Костенка», що вони не поляки та що радо лишаться у відділі. Ще того самого дня один з них пробував утікати, а другий, по псевду «Зір», намагався перебігти до ворога у великій облаві.

Ліквідація станиці «стрибків» викликала погоню за нами. Тому на деякий час ми перейшли глибоко в ліс поміж Гнилою та Збручем, у колісь побудовані більшовицькими партизанами землянки. Через декілька днів розвідка повідомила нас про рух довколишніх відділів «стрибків» у нашому напрямі. Вирішено було дати їм бій, щоб відбити охоту полювати на нас. Увесь відділ підтягся до району сіл Мала Бірка та Раштівці. На двох мостах через Гнилу ми зробили засідки по дві чоті на кожному мості. Плян був такий, що «стрибки» підійдуть до одного з мостів і зав'яжуться бій з нашою заставою, то наші застави на мості обійдуть в обхват «стрибків». Командирами застав призначено «Костенка» та «Соловія». Поміж мостами, що були недалеко один від одного, була резерва та мій штаб, що тримав постійний зв'язок із заставами на мостах.

Пополудні зав'язався бій одноразово на обох мостах. Видно «стрибки» мали подібний до нашого плян, з наміром оточити нас. Після першої невдалої спроби форсувати міст з заставою «Соловія», «стрибки» залягли. Очевидно очікували свого лівого крила в тил заставі «Соловія». Тим часом на другому мості «Костенко» відбивши атаку, сам перейшов у наступ. Зв'язковий від «Костенка» повідомив про успіх, та що ворог має радіо-зв'язок. Зорієнтувавшись, що сили «стрибків» більші ніж ми сподівалися, я одразу вислав зв'язкового до «Соловія» з наказом переходити в наступ, не жаліючи набоїв і послав резерву йому на допомогу. Та прибувши на міст «Соловієвої» застави, ми там уже нікого не застали, крім зв'язкових. Гнатися за «стрибками» вечірньою порою було ризиковно, щоб не потрапити в оточення. Над лісом знялася умовленого кольору ракета. Залишивши місце бою, наш відділ повернувся у свої землянки. Ми мали декілька убитих та поранених, яких зразу передано на санітарний пункт.

* * *

На другий ранок після сутички зі «стрибками» до нас завітала районна боївка СБ. Командир боївки на початку нашої розмови передав мені подяку за допомогу у виявленні шпигунської сітки. Слідство СБ виявило з допиту «Пальчика» цілу шпигунську мережу.

— А тепер ми прийшли забрати з вашого відділу ще двох запідозрених.

— Підозра — це не доказ.

— Так. Але «Пальчик» зізнав.

— Що «Пальчик» зізнав при допиті, мене мало цікавить.

— Але нас цікавить, і ми прийшли їх забрати.

— Нікого ви не заберете. Я ще не маю ні на кого підозріння. Ми ще ні разу не мали всипи з того часу, як передали вам «Пальчика».

— А що ви скажете про «Дубового»?

— «Дубовий» здезертував того ж самого дня, коли ми передали «Пальчика».

— То він здезертував? Шкода. Ми саме мали забрати його та ще «Дуба».

— «Дуба» в цей час немає у відділі. А якщо б він був, то я його не дам. На нього я не маю жодного підозріння.

— Але на «Дуба» «Пальчик» вказував, як на спільника.

— А на «Дубового» він вказував?

— Ні.

— От, бачите, а «Дубовий» може й був його спільником.

Моя відмова передати «Дуба» явно не сподобалась командирові боївки СБ і він почав підносити голос, загрожуючи мені наслідками.

— За наслідки, друже, не турбуйтеся, — відповів я також піднесеним голосом. — Поки я командир відділу, то й відповідаю за всі наслідки. І відповідатиму перед ГВШ, а не перед СБ. Ясно?

Так вони й відійшли ні з чим. Усього й було користи від тих відвідувачів, що ми знали про велику облаву з півночі.

ВЕЛИКА ОБЛАВА

Хоч уже не було снігу, але ліс був безлистий, а поля розкислі від весняних вод. Відомість, що наша минула сутичка з ворогом є лише прологом більшої небезпеки прийшла трохи запізно. Отож ми, замагазинувавши все зайве, негайно залишили землянки й рушили на південь.

Знаючи можливе пірнання місцевих стрільців у криївки, я відпустив частину місцевих і легалізував це явище відповідним наказом. Тим самим я зменшив відділ та збільшив його вогневу силу. В криївки я заборонив брати зброю. Справа в тому, що в наслідок викриття криївки, озброєні люди вважалися просто дезертирами ЧА, а озброєні — партизанами. Звичайно, всі це знали, і чи наказуй чи не наказуй, багато з тих, що вибрали криївки як рятуюнок, лізли туди без зброї.

Двома нічними переходами, вживаючи всіх можливих засобів не лишати слідів, відділ був у Циганських лісах біля Скали. Облава ввесь час сунулась за нами. За всіма даними, що нам вдалося зібрати, фронт цієї облави розтягся від Підволочиськ до Тернополя, а може навіть до Бережан. Двома суцільними лавами ворог посувався на південь. Поміж цими фронтними лініями сновигали відділи енкаведистів, «стрибків» та колишніх червоних партизанів Рубахи, Мітли, Ковпака, що їх використовували в боротьбі проти УПА.

В облавах використовувалися й солдати регулярної армії, але вони були найменш небезпечні. Солдати здебільшого, відбуваючи повинність, замість розстрільної, йшли шнуром, попідіймавши коміри шинелей та не розглядалися по сторонах. Натомість колишні червоні партизани нищпорили по всіх можливих закутках для переходу в лісі, а енкаведисти і «стрибки» контролювали села.

У Циганських лісах ми були, аж поки перша лінія облави зайшла в село Цигани. Відступати далі на південь понад залізницю й дорогою на Чортків було недоцільно. Тому я вирішив спробувати прослизнути непоміченим назустріч облаві.

Не нав'язуючи жадних зв'язків з населенням, відділ прискореним маршем ішов цілу ніч. Схід сонця застав нас у невеликому клапті вирубаного лісу при шляху Гусятин-Копичинці біля села Васильківці. Ми вже готові були заднювати в цьому невеликому, вкритим чагарником порубі, як наша розвідка зіткнулася з групою озброєних людей, що можливо нас і не помітили в півтемряві. Але розраховувати на те, що нас не помітили, було ризиковно. Поруб, у яким не можна було стати на весь ріст, щоб бути непоміченим з дороги, міг бути для нас могилою. Тому негайно була подана команда вишикуватись у радянську похідну колону й в гострій поготівлі йти селом Васильківці. Мій розрахунок був на зухвалість такого вчинку та на те, що ми нічим не відрізнялися обмундуванням та озброєнням від колишніх червоних партизанів. А також на конечність вирватись з облави боєм.

У перших променях сонця, під голосну команду російською мовою та співаючи на ввесь голос «Москва моя», ми перетяли

село повз здивованих червоних стійкових. У час цього перемаршу через село до мене підбігла з порожніми відрами одна зв'язкова дівчина та повідомила, що в Нижбірку немає червоних. Тож за селом ми зразу завернули з шляху в неглибоку балку, яка йде попід горбом, за яким є Нижбірок. Поминувши Нижбірок та Мишківці, ми підійшли майже до Сороки. Дорогою ми взнали від пастухів, що в Сороках є «стрибки», але що назагал облава тут уже пройшла.

Для того, щоб вибрати напрям, треба було мати точніші дані. Відділ зупинився на перепочинок, виславши розвідку по хуторах. За нами було коло шістдесят кілометрів маршру полями. Тому не дивно, що, крім стеж, усі поснули, навіть не шукаючи сухішого місця. Після перепочинку ми пішли на Раштівці, хоч там і була застава червоних. Підійшовши ярами під самі Раштівці, відділ заліг у бічній балці, очікуючи вечора. Поки ми очікували темноти, нам приготували й принесли вечерю. На допомогу нам прийшла природа. Суцільно затягнулося небо хмарами, почала падати мжичка. Вночі при допомозі зв'язкових дівчат, ми перейшли річку Гнилу по приготованих для нас кладках. Далі вже був суцільний, знайомий нам ліс. Ще декілька днів заячої тактики поміж швендяючими стрибками здавалось нам безконечністю.

В ПОШУКАХ ГВШ

Находила весна й ліси та поля покривалися зеленню. Вояки ожили, бо стало тепло, можна було перебувати в лісах, що давали добру охорону. Але рівночасно з тим насувалися чорні хмари. Виглядало, що йде до закінчення війни багато скоріше, ніж ми сподівалися. Ми пильно слухали звідомлень нашого радіоприймача, що його сконструював наш «Сас». Нарешті прийшли вістки про капітуляцію Німеччини й радянсько-американські обійми в Берліні та інших німецьких містах. Вістки про міжнародню політику розвівали всякі надії на конфлікт альянтів з СРСР, що вийшов з війни навіть скріпленим. Для багатьох ці вістки були наче громом з ясного неба. Багато людей таки вірили в усякі передбачення та «пророцтва» про неминучість удару альянтів з СРСР і в ньому сподівалися його поразки.

Закінчення війни відбилося на настроях населення. Відчувалося, що люди стали обережнішими, а то й боязливими. Головно серед заможніших селян частіше чулися голоси незадоволення, що ми все це ходимо зі зброєю, коли війна вже закінчилася.

Ці настрої перекинулися також до мого відділу. Серед вояків

відчувався спад хоробрости та було кілька випадків дезерції. Трапився перший випадок дезерції стрільців, що колись належали до відділу «Байди». Залишивши свій кулемет та амуніцію, дезертирував грузин «Галка».

Десь зараз по закінченні війни появились по районних містечках більші залоги НКВД, що почали енергійну акцію проти підпілля. Шукали вони особливо відділи УПА. Були вони вивінені броневиками, радіозв'язком і автомобілями. Нам треба було застосувати маневрову тактику, щоб не попасти в оточення. Проте, невеликі подільські ліси обмежували наші можливості.

Тим часом не було жадних наказів від ГВШ. Обірвалися також зв'язки з командою Третьої воєнної округи. Для мене було очевидним, що «особливість призначення» нашого відділу відпала. Мій відділ мав тоді десь 280 вояків. Таким великим відділом не можна було довго оперувати в умовах миру на Поділлі. Треба було самому вирішувати долю відділу.

Виконувати накази завжди легше, ніж приймати рішення. Проте, треба було щось рішити. На нараді старшин я вперше пояснив старшинам завдання, які передбачалися для відділу особливого призначення. Я запропонував кожному висловити свою думку. Бажаючих висловитись не було, і кожен із запитливим обличчям дивився на мене.

— Отже, друзі, особливість нашого призначення відпадає. Про дальшу долю відділу може вирішити лише ГВШ. Але коли всі сили ворога тепер будуть спрямовані на боротьбу з нами, я не вважаю за можливе триматися таким великим відділом у цих околицях. Тому я вирішив поділити відділ на місцевих та немісцевих. Команду над місцевими вояками я передам «Костенкові». Він лишиться в цих місцевостях, нав'яже контакт з командою Третьої військової округи й підпорядкується її наказам.

З рештою людей я вирушу в рейд на зв'язок з ГВШ по дальші накази. Для кожного з старшин, підстаршин та стрільців даю вільний вибір, до якої з частин нашого відділу приєднатись. Чи є якісь заперечення?

В обговоренні взяли участь усі присутні старшини й погодились, що це найкраще рішення, бо ніхто нікого не силує, даючи кожному вільний вибір.

На збірці відділу я пояснив, що у зв'язку з посиленням натиском ворога, наш відділ буде поділений на два — місцевий, який далі буде діяти на території чортківського тактичного відтинка УПА й рейдуючий, що вирушить у рейд. Як ми й сподівалися, в місцевому відділі «Костенка» лишилися майже всі місцеві вояки, а також немало позамісцевих, які воліли залишитися на місці, в уже відомих для них теренах. Мій відділ складався переважно з

надніпрянців, але були в ньому також вояки з різних областей Галичини й Закарпаття.

Негайно після того мій відділ вирушив у рейд у загальному напрямі на захід. Проте наш маршрут мав значні відхилення на південь і північ, щоб квартирувати в більших лісах і по дорозі ми шукали зв'язку з ГВШ, чи бодай зі штабом Третьої воєнної округи, який повинен був мати зв'язок з ГВШ. Одначе вхопити зв'язок не пощастило, передусім тому, що не можна було довго засиджуватися на одному місці. Всюди відчувалася сильна нагінка ворога, особливо у Бережанщині й сусідніх повітах, де були більші ліси. Коли починалися облави, треба було перекинути відділ бодай на 20 км в інші ліси й порвати часом вже здавалося наладнаний зв'язок з воєнною округою.

Так ми рейдували майже три місяці. Під час цих мандрів ми попадали нераз в облави та засідки, мали втрати, але назагал щасливо виходили з них як цілість. Іноді доводилось бути по декілька днів без їжі, пересиджувати на околицях містечок, наповнених червоними, в розрахунку, що тут нас не шукатимуть. Деколи ми лежали в житах у надії, що цього дня не буде розвідувальних літаків, якими часто послуговувався ворог.

Були й спокійні дні з налагодженими зв'язками до сіл, поганими сорочками та повними кошиками їжі, в товаристві зв'язкових дівчат та підпільних працівників того чи іншого села. В один з таких спокійних днів мені дали прочитати летючку з проголошеною нагородою за живого чи мертвого «Кия». Читаючи цю летючку стрільцям під їхній загальний сміх, я дуже здивував того, хто мені її приніс.

— Нащо ви прочитали всім? Таж може хтось полакомитись на ті гроші.

— Не турбуйтеся, друзяко. Тут всі перевірені життям і достатньо мудрі, щоб не вірити обіцянкам ворога, — відповів я, ховаючи летючку для відповідного вжитку.

Випадково ми попали на колишню зв'язкову ГВШ «Калинку», яку я знав. Разом з нею ми ще довго мандрували по відомих її зв'язкових пунктах. Нарешті на Бережанщині ми попали на зв'язок з «Чубчиком», а тим самим з ГВШ. На зв'язок я мусив іти сам. Зв'язковий, який прийшов по мене, був босий. На моє запитання, чому це він без взуття, він відповів: «Вас он скільки, а я йду сам. За кожним кущем може бути засідка. У нас тепер по зв'язках тільки босими ходять. Це вам не німці, що спали по ночах. Від цих нема спокою ні вдень, ні вночі».

На умовленому місці зустрічі з «Чубчиком» не було нікого. Саме почалась облава в цій місцевості, тож нерадо довелось погодитись пірнути в криївку. На моє щастя криївка була не під

землею, а між стінами хати та хліва. Отже, я добре там відпочив, переспавши дві доби, поки закінчилась облава. У випадку облави у загрожених місцях усе завмирало. Жадні зв'язки не діяли й усі ховалися по криївках, або негайно виносились у невідомому напрямку, нерідко міняючи свій постій. Але так, як у моїм випадку, це не була просто офіційна зустріч, а й товариські відносини з «Чубчиком», то він нехтуючи небезпекою, одразу по облаві з'явивсь і ми пішли на його конспіративну квартиру в селі Рай.

Це була насправду радісна зустріч і нашим розмовам не було кінця. «Чубчик» знав про мої рішення й шукав мене, розсилаючи по моїх слідах зв'язкових. Та вони завжди верталися з вісткою, що ми десь безслідно зникли. «Чубчик» поінформував мене, що ГВШ перенісся кудись, мабуть, у Карпати й він тепер не має з ними безпосереднього зв'язку, лише зі штабом Третьої військової округи «Лисоня». Він теж повідомив мене, що після закінчення війни вийшла інструкція, щоб поступово «демобілізувати» відділи УПА. Ті, що мають нагоду залегалізуватися, передусім хворі, мали бути звільнені з УПА. Власне «Чубчик» уже звільнився з УПА й мав відходити на Захід, але мав ще полагодити декілька справ. Однією з них було повідомити мене, що головне завдання мого відділу перестало бути актуальним. Він запитав мене, що я думаю далі робити — залишатися в УПА чи йти на Захід до своєї родини.

Я відповів, що раз відпало основне завдання мого відділу, я тепер уважаю своїм головним обов'язком дістатися до своєї родини й зайнятися вихованням своїх дітей. У світі заноситься на довгий мир, тож поліційна машина СРСР скоріше чи пізніше знищить підпілля.

Відпочивши один день, ми знову розійшлися. Я відійшов до свого відділу, а «Чубчик» подався шукати шефа штабу Третьої військової округи «Бондаренка», якому я мав передати відділ. Ми домовилися про зв'язкові пункти в селах Шумляни й Слов'ятин. Коли не буде облав, я мав перебувати в лісах біля тих сіл і тримати контакт з визначеними зв'язковими пунктами.

У відділі на мене чекала сумна вістка. Відділ мусив вириватися з облави боєм. У бою був поранений мій особистий охоронець «Качук». Кров з рани перешкоджала диханню й він дострелився. Також була поранена в ногу «Калинка» й попала в руки червоних. Сталося це поблизу села Завалів.

ОСТАННІ ДНІ З ВІДДІЛОМ

Останні дні в очікуванні «Чубчика» та «Бондаренка»*) затяглись. Ми таборували переважно в лісі. Згідно з наказом ми ходили в села на харчування роями, або чекали, поки нам принесуть їжу. Іноді доводилось робити більші чи менші рейди, уникаючи небезпеки оточення. Часом ми розбивалися на менші групи. Зводити зачіпні бої в цій місцевості я категорично заборонив.

Одного разу в розташування відділу з'явився «Арпад». «Арпада» я знав як випускника старшинської школи та учасника тієї групи, з якою ми йшли з Карпат аж до Белзця. Правда, я його пізнав не зразу. Тяжко пізнати короткочасного знайомого, коли він запустить вуса й бороду. Та пізнавши, був дуже радий зустрічі. Зустріч із знайомою людиною в тих умовах є надзвичайна приємність. Тому «Арпад» і затримався з нами на якихось пару днів. Куди він ішов і чого, я не знаю. Про таке в підпіллі не питають, а тим паче не говориться без потреби.

Нарешті з'явився «Чубчик» і «Бондаренко». Ще перед передачею відділу «Чубчик» дав мені доручення дібрати декілька осіб до групи, яка мала вирушити в рейд на Захід. До нашої групи долучено ще й тих, що йшли в цьому ж самому напрямі у свої сторони. Отож, добираючи до відібраних уже раніше, я ще додав «Капітана» (псевдонім) з Підкарпаття та «Осу» й «Муху» з самих Карпат. А «Чубчик» додав закарпатця Михайла Неболу («Голку»**). По передачі мого відділу командирові «Бондаренкові», що відбулися на одній галявині лісу поблизу села Слов'ятин, група, призначена в рейд на Захід, вирушила на північ. Рухом керували

*) Майор Володимир Якубовський («Бондаренко», «Стрийський») був у цьому часі шефом штабу, а від 1946 р. — командиром Третьої подільської військової округи УПА («Лисоня»). В. Якубовський народився 1915 р. в м. Заложці Тернопільської області в родині міщан-заробітників. Він закінчив польську підхорунжівку й був підпоручником летунства, але по році був звільнений через українську національність. У 1942 р. він включився в працю підпілля і працював військовим референтом при повітовому проводі ОУН Зборівського повіту, а 1943 року став військовиком Бережанської округи. У грудні 1943 р. він став шефом штабу Третьої військової округи УПА «Лисоня». У 1944 р. він рівночасно командував підстаршинською школою УПА і куренем УПА. Май. В. Якубовський загинув у бою з військами НКВД 17 червня 1947 р. біля с. Вівсе Козівського району.

***) Михайло Небола («Голка») був ад'ютантом курінного «Романа», а згодом — заступником сотен. «Чорного». Осінню 1945 р. він вирушив у Західню Європу разом з К. Гіммельрайхом.

місцеві зв'язкові з надзвичайною обережністю, бо відбувалися об-
лави. Тому на перемарш до села Лісники ми витратили дві ночі.

* * *

«Чубчик» був уже повністю приготований до вимаршу на За-
хід*). Але він вирішив затриматись ще на одну добу, бо хтось йо-
му влаштував проводи. Він і мене спокушав взяти участь у цьо-
му прийнятті.

— Криївка першорядна. Навіть є каналізаційна рура. Цю
криївку приготували для головнокомандувача, але він у ній ніколи
не був. А головне, ти ще побачиш тутешніх дівчат. Кожна, як кіно-
зірка. Це їхня ідея влаштувати проводи,— сказав він.

Не дивлячись на всі Іванові намагання спокусити мене тими
проводами, я категорично відмовився, мотивуючи тим, що для ме-
не один день більше чи менше бути в лісі не відіграє ролі. А кри-
ївкам я взагалі не довіряю. Та ще й побудованим для великого
начальства.

Перед ранком я з тими людьми, що були визначені до ви-
маршу, приєднався до місцевої боївки й ми пішли в ліс. Спочатку
йшли попід товстелезними дубами, майже тримаючись один за
одного, щоб не розгубитись у темноті. Раптом кінчився ліс. Перед
нами був підйом на гору, порослу густим чагарником. На галявині
поміж лісом і чагарником стояли стіжки сіна.

— Отут і переспимо,— промовив командир боївки.

Обходячи ті стіжки сіна, я помітив, що вони досить добре
прим'яті. Тож я спитав командира боївки:

— Чи довго ви тут підночувували?

— Ні, може з тиждень.

— Хлопці,— звернувся я до своїх людей,— беріть по трохи
сіна в плащ-палатки! Та так, щоб не розтрусити!

— А пощо вам сіно? — почувся здивований голос коман-
дира боївки.

— Під голову, щоб не намуляти вуха. Ми тут ночувати не
будемо. Підемо он там десь у чагарник на горб.

Боївкарі почали запевняти мене, що це місце безпечне. Проте я не змінив свого рішення. Коли ми рушили на горб, то й боїв-
карі знехотя пішли за нами. Не встигли ми ще й позасинати, як
раптом усі проснулися від розривів гранат та кулеметного вогню
по тих стіжках. Майже одночасно почувлись здалека вибухи й стрі-
лянина. Ми негайно знялись і рушили чагарниками через горб. Пе-

*) Ширше про організацію вимаршу й сам рейд на Захід оповідає М. Небола у спогадах «Ярами і лісами західнього Поділля», надрукованими у 12 томі «Літопису УПА».

ретнувши якусь балку, я повернув у напрямі тих далеких вибухів.

— У тому напрямі село. Нам немає чого тепер туди йти. Це знову мабуть облава,— сказав командир боївки.

— Так. Може й облава. І таки мабуть добре підготована. Вони ж точно знали, де ви спите. Не виключено, що ті вибухи й стрілянина, то бій з тієї криївки, де ночує «Чубчик». Мусимо йти на поміч. Ви знаєте, де вона є? Ведіть нас найкоротшою дорогою.

— Я не маю права вести будь-кого до цієї криївки.

— Послух наказові — це добра річ. Але чи ви розумієте незвичайність обставин? Наша поміч може допомогти комусь врятуватись. Ведіть!

Мої доводи не мали впливу. Довелося самому вибирати напрям нашого руху. У передранкових сутінках, не чуючи більше вибухів чи стрілянини, я згубив потрібний нам напрям. Через впертість боївкаря не лишилося нічого іншого, як чекати вечора, щоб піти на розвідини в село.

З наближенням вечора ми почали підсуватися до села. На горбі понад селом нас зустріла зв'язкова дівчина, що маскувалася пасенням кози з козенятами. Від неї ми довідалися, що в селі повно енкаведистів з Бережан, та що мабуть була всипа, бо знайшли ту криївку в лісі, де ночував «Чубчик».

— Вони бились до останнього. Всіх побито. Лише одного пораненого стрільця повезли в Бережани. Це справа Гальки. Я знаю.

— Кого повезли?

— Та того, що був з командиром «Чубчиком», того «Шугайстра» з Закарпаття.

— Ну, добре,— я перервав оповідь зв'язкової. — «Шугайстра» повезли в Бережани, а де інші?

— Усі лежать на Яцьковім подвір'ї. Завтра, кажуть, будуть пізнавати.

— А при чому тут Галька?— розпитував я зв'язкову.

— Як то при чому? Таж вона була любка командира «Чорного». Коли ж «Чорний» почав ходити з Ксенькою, то Галька пішла в Бережани до капітана НКВД. Вона нахвалялася не забути «Чорному». Це не інакше, як вона всипала. Я в це вірю.

Ідучи до зруйнованої криївки, куди нарешті погодився провести нас командир боївки, я думав про те, що робити далі. Був кінець вересня. Потреби пов'язуватись зі штабом у мене не було. Лишалось всього два місяці до першого снігу та понад тисячу кілометрів дороги по зайнятій ворогом території. Оглянув я зруйновану криївку. Вхід до неї, що колись був замаскований штабелем дров, тепер чорнів дірою в землі. Я вирішив цієї ж ночі почати наш перехід на Захід.

Австралія, 1975

RESUME

The memoirs of Kost' Himmel'raikh span the period of the Second World War in Ukraine — from June, 1941, to autumn, 1945. At the time of the outbreak of war, the author was 29 years old; he was living in the capital of Ukraine, Kiev, was married, had two children and was working as a senior research fellow at the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR. He was also a reserve officer, a first lieutenant, in the artillery of the Red Army. The main topics covered by the memoirs are the author's involvement in the defense of Kiev within the ranks of the Red Army, his experiences in a German prisoner-of-war camp, his life in Kiev under German occupation, his participation in the anti-German resistance as a member of the OUN faction led by A. Melnyk (OUNm) and his activities in the Ukrainian Insurgent Army (UPA). The memoirs are divided into three sections: (1) «For the Motherland [rodina], for Stalin,» (2) «At the Crossroads,» and (3) «In the Ranks of the UPA». They are written in a light style, rather similar to a novel. The sections are subdivided into chapters and episodes, and contain many dialogues. The narration is all done in the first person. In addition to recounting his experiences during the time of war, the author also includes some events from the further past which help to explain the wartime situation.

For a historian of the UPA, the most valuable information in the memoirs is that concerning the plans of the UPA's Supreme Command for a battle for the capital of Ukraine, Kiev. All that had been known about this matter until now was that in the fall of 1944, units or groups of UPA soldiers originating from Central Ukraine were sent from UPA-West (UPA Zakhid) to Central Ukraine. Just such an UPA unit was commanded by the author, who had as his assignment the taking of Kiev. The plans of the UPA Supreme Command were based on the assumption that during the further course of the war a revolution could break out in the USSR, or a conflict arise between the Allies and the Soviets. In such a circumstance, the Supreme Command intended to have near Kiev a strong group of UPA troops, which could influence the course of events in the capital of Ukraine, and, should circumstances prove favourable, take the city. However, the progress of events dashed these plans. The war soon ended, the Western Allies handed over half of Europe to the USSR

without any resistance and the world appeared to be in for a long period of peace. Given these facts, the Ukrainian armed resistance had to face the question of what to do next. It decided to «demobilize» the larger armed units and to continue its struggle by means of an armed underground. At that time, the author decided to leave the UPA and try to join his family in Western Europe. The above-mentioned events are recounted in the third section of the memoirs, «In the Ranks of the UPA.» It includes a chapter describing his meeting with the Supreme Commander of the UPA, General Roman Shukhevych. In this part of the memoirs, the author also speaks about the UPA Officers School «Oleni,» his wanderings from one point of underground contact to another, the operations carried out by the NKVD against the UPA and his experiences as commander of a «special task force.»

In the first section of his memoirs, «For the Motherland, for Stalin,» the author describes his experiences at the front and as a German prisoner-of-war. Mobilized on the first day of the war, he had difficulty getting to his artillery regiment in Zhytomyr. The regiment had only nine cannons and left for the front unarmed. However, it never engaged in battle, for a quick retreat was begun to Kiev, in order to break out from the enemy encirclement. Along the way, most of the soldiers of the regiment dispersed. From Kiev, the author entered the so-called Training Course for Commanding Personnel (KUKS), located in the forest near Brovary (in fact this was a camp for officers who had not yet been given their assignments). From there, he was sent to the front along the approaches to Kiev. In September, when the Kiev troops got caught in a German encirclement, the author was taken prisoner along with thousands of other Soviet soldiers (about 665,000 in all). The prisoners were herded westward by the Germans, at first, by soldiers of the Wehrmacht, and later, by the SS. They were put into a camp at Zhytomyr. The Wehrmacht treated their prisoners in a relatively humane manner, although they could provide them with no food or medical care; on the other hand, the SS were brutal and mercilessly killed the sick and the weak. The prisoner-of-war camp at Zhytomyr was a real hell; prisoners were dying en masse of hunger, exhaustion and a variety of illnesses. The author managed to get out of the camp, for he was chosen as one of 170 candidates for the Ukrainian Auxiliary Police for Kiev. These men were transferred to barracks in Zhytomyr to undergo retraining.

In the second section of the memoirs, «At the Crossroads,» the author depicts life in Kiev under German

occupation and describes his activity in the anti-German resistance as a member of the OUNm. In Kiev, the Germans restored the operations only of those institutions which were working for the benefit of the front. All other life in the ruined city died away; no food was being supplied, and residents left to stay in villages or went hungry. In place of the terror of the NKVD now came the even worse terror of the Gestapo. When he arrived in Kiev, the author immediately left the police force and with the help of friends secured the position of director of the Fisheries Board. The purpose of the board was to organize the catch of river fish, which were to be supplied to the German army and to the hungry city. However, since during their retreat the Soviets had destroyed all nets and other fishing equipment, and the Germans never supplied any new equipment, the work of the board never got off the ground. In addition to describing his own experiences in Kiev, the author gives much attention to the general course of events; he tells us what happened to people he knew and speaks of mass executions, the extermination of the Jewish population, the transport of people to work in Germany and the like.

The greatest amount of space in this section of the memoirs, is given over to the author's activity in the OUNm. While still at Zhytomyr, the author got to know Lieutenant Ivan Kediulych, who commanded the police unit and was, at the same time a secret activist of the OUNm. Through Kediulych, the author entered that underground organization. With time, the author came to know other activists of the party — Oleh Shtul, Iaroslav Haivas, Iaroslav Kamin, Vasyl Petrenko, Zynovii Domazar, Kuzmyk, Harkusha, Batko and others. They all had come to Kiev in order to built up the organization there and carry on political activity. In his description of his OUNm involvement, the author often mentions that differences existed between the political thinking of the residents of Kiev and that of the older OUNm activists. The sharpest difference was in the attitude towards the Germans. In spite of the approach the Germans took towards Ukraine, the leading circles of the OUNm held hope for a change in the German policy; for that reason, they did not want to take a firm stand against the Germans. On the other hand, the newly recruited members from Kiev wanted to see decisive anti-German political action. This difference between the two sides was not resolved when a member of the OUNm leadership, General Mykola Kapustianskyi, came to Kiev to carry out an inspection. His explanations of the OUNm position disappointed many of the Kiev members and they left the organization.

When the UPA began its operations, the author decided that as a military officer, he had a duty to take part in its armed struggle. With that in mind, he travelled to Kovel, where he hoped to join the detachment commanded by Otaman Taras Borovets (Taras Bulba), a unit highly regarded by OUNm activists. However, by that time, Borovets had already been arrested and his unit had ceased to exist. In the meantime, the front was approaching, so the author resolved to go abroad with his family. They moved at first to Kovel, then to Lviv, then, in the summer of 1944, to the Carpathian Mountains. There, at the border with Slovakia, the author assumed command of a guerilla OUNm company, which did not form part of the UPA. However, this unit was not active for long. Under pressure from the local UPA command, it was disbanded; some of its members crossed over to the UPA while others went abroad. The author sent his family abroad and entered with several other officers into the UPA's Officers School, where he offered his services to the UPA command. From that time he began the travels and raids, in the underground, which he describes in the third section of his memoirs, «In the Ranks of the UPA.»

The most striking quality of the memoirs is that in all his descriptions of his experience, the author attempts to remain objective and unbiased. He describes events and depicts people's behaviour in various situations without stating his own opinions or drawing any conclusions — that is left for the reader to do for himself. In this manner, he presents a whole gallery of people whom he encountered in the course of his activities — former acquaintances, officers of the Red Army, German officers and officials, activists of the underground and officers of the UPA. Some of the episodes in the memoirs focus specifically on the author's activities; the objectivity of these depictions is assured by their distance in time. The memoirs show how the author thought at the time that he writes of, how he reacted to events, discussed political issues, took charge of battle operations and so on. The ideas the author expresses are grounded in his life experience. Thus, at the beginning of the memoirs, the author describes how he and Ukrainians in general met the news of the outbreak of war — with fear of destruction, but, at the same time, hope for a change for the better. In order to explain the negative attitude of Ukrainians towards the USSR, the author includes in his narrative references to events in the past, such as the massive extermination of the Ukrainian intelligentsia by the NKVD (1929-32), the famine in Ukraine (1932-33), and the reign of

terror of the NKVD chief, Yezhov, (1937-38). The very title of the memoirs' first section, «For the Motherland, for Stalin,» is ironic, for no Ukrainian regarded the USSR as his motherland [rodina]. However, in later chapters of this section, the author speaks of the brutal conduct of the Germans towards prisoners-of-war and Ukrainian peasants; their behaviour dashed all hopes that the Ukrainians had placed on «civilized Europe». The author and many others realized that in the place of Red tyranny came a tyranny of another colour. Although the author is negatively disposed towards both the Russian and German empires, his writings are free of national prejudices. For example, he gives dispassionate description not only of chaos and lack of leadership behind the Soviet frontlines, but also of well-conducted and courageous efforts at the front; he mentions not only overzealous leaders, who executed innocent people or sought loot for themselves, but also those thousands of others who fought bravely at the front or bore with dignity the misery of German camps for prisoners-of-war. The same objectivity is maintained in other chapters of the memoirs, where the author writes not only good things about his fellow countrymen, but also the sometimes-bitter truth.

СПИСОК СКОРОЧЕНЬ

- АК — Армія Крайова
АРГК — Артилерія резерви головного командування
б. — біля
бул. — булавний
бунч. — бунчужний
ВП — Войско Польске — офіційна назва польського війська
вд. — відділ; сотня; курінь
г. — гора
ГАП — гавбично-артилерійський полк
ГВШ УПА — Головний військовий штаб УПА
ГК УПА — Головне Командування УПА
ген. — генерал
госп. — господарчий
д. — друг
див. — дивися
д-р — доктор
зв'яз. — зв'язковий, зв'язкова
КПЗУ — Комуністична Партія Західної України
КУКС — Курси удосконалення командного складу
кап. — капітан
кер. — керівник
кол. — колишній
к-р — командир
кул. — кулеметник
кур. — курінний
л. — ліс
лейт. — лейтенант
м. — місто; містечко
май. — майор
НКВД — «Народний комісаріят внутрішніх дел» і назва підпорядкованих цьому комісарі-
ятові політичної поліції та поліційних військ
о. — отець
ОУН — Організація Українських Націоналістів
ОУН СД — Організація Українських Націоналістів Самостійників Державників
ОУНм — Організація Українських Націоналістів під кер. полк. А. Мельника
обл. — область
окр. — округа
орг. — організаційний
от. — отаман
ПДБ — Повітряно-десантна бригада
ПЖ — польова жандармерія
ППС — Передовий пункт спостереження (в артилерії)
ПУН — Провід українських націоналістів
пов. — повіт; повітовий
полк. — полковник
пор. — поручник
проф. — професор
р. — ріка; річка
ран. — ранений
реф. — референт
р-н — район
рой. — ройовий
розв. — розвідник; розвідниця
с. — село
СБ — Служба безпеки
СД — німецька поліція й поліційні відділи
СКВ — Самооборонні кущеві відділи
СУМ — Спілка Української Молоді

СУЗ — Східні українські землі
СОУА — Союз Об'єднання Українців Австралії
сан. — санітар
сел. — селянин
сот. — сотник
сотен. — сотенний
ст. — старший (вістун, булавний, лейтенант і т.д.)
стр. — стрілець
ТВ — Тактичний відтинок УПА
УАН — Українська Академія Наук
УВВ — Українське визвольне військо (при армії ген. Власова)
УВО — Українська Військова Організація
УГВР — Українська Головна Визвольна Рада
УНР — Українська Народня Республіка
УНС — Українська Народня Самооборона
УПА — Українська Повстанська Армія
УРДП — Українська Революційна Демократична Партія
хор. — хорунжий
хут. — хутір
ЧА — Червона Армія
чот. — чотовий
ЦК УРДП — Центральний Комітет Української Революційної Демократичної Партії

ПОКАЗНИК

- Австралія — 15,242
Австрія — 71
Австро-Угорщина — 221
Альянти — 220-221
Америка — 144
«Андріївський», лікар — 194
Антонівський цукровий завод — 147
Армія Крайова — 148
«Арон» — 217
«Арпад» — 240
Африка — 139
- Багазій, член ОУНм — 123
Багряний Іван Павлович — 22, 157, 159
«Байда», май. — див. Миколенко Петро
«Байдак», стр. — 204, 206, 216
Бандера Степан — 21, 121
Барська Роза, студентка — 114
Бесарабка, передм. Києва — 24, 44
Батько, член ОУНм — 124-126, 245
Белзець, м. Львів. обл. — 203, 240
Белінг Дмитро Остапович, д-р — 133, 135-137
Беньова, с. в Карпатах — 22, 161, 178, 180, 183
Бережани, м. Терноп. обл. — 209, 218, 235, 242
Бережанська округа — 240
Бережанський пов. — 8, 10, 14, 17, 238
«Береза», сот. — 189-190, 203-206, 216
Берлін, м. — 236
«Бистрий», кур. (Курінь УПА з Кам'янець-Подільщини) — 14, 16-17, 221-222, 227-229
- Біла Церква, м. Київ. обл. — 91, 138, 141
Білгород, с. Золочівського р-ну — 208
Білокінь, парторг — 136
Більче, с. Миколаївського р-ну — 199
Бірча, м. Перемишлянського пов. — 188
Боберка, с. Турківського р-ну — 22, 161
Бок, ген. — 62
Болахів, м. Івано-Франк. обл. — 155
Болахівський р-н — 188
Болт, г. в Болахівському р-ні — 188, 191
«Бондаренко», май. — Якубовський Володимир
- Бориня, с. Турківського р-ну — 180
Боровець Тарас (Тарас Бульба), от. — 20-21, 140-141, 246
Братислава, м. — 178
Брикун, с. Перемишлянського р-ну — 209
Бровари, дільниця Києва — 37, 43-44, 59, 139, 244
Бряза, с. Долинського пов. — 191-193
Букове Бердо, г. в Ліському пов. — 171
Буковець, с. Турківського пов. — 156, 182
Бульба Тарас, от. — див. Боровець Тарас
«Буревій», ад'ютант «Коника» — 190
«Бурлій», рой. — 231

- ВП — 188
 Василь, вояк ЧА — 53, 57-58, 65-68, 72, 74-76, 81, 84
 Васильків, м. Київ. обл. — 145
 Васильківське шосе — 48, 51-52, 56
 Васильківська вул. в Києві — 123
 Васильківці, с. Гусятинського р-ну — 235
 «Ведмідь», сотен. — 222-223
 Великі Чорнокінци, с. Чортківського р-ну — 14, 17
 Вербів, с. Підгаєцького пов. — 168
 «Вермахт» — 62, 70, 133-134, 136, 138, 244
 Ветлина, с. Ліського пов. — 163, 169
 Винницька Іроїда — 7-8, 9
 Винниченко Володимир — 132
 Висла, р. — 164
 «Вишня», стр. — 229
 Вівсє, с. Козівського р-ну — 240
 Ві-Ін-Зюд — 110-111
 Вінницька обл. — 221
 Власов А. А., ген. — 151
 Влодко — див. «Лис»
 Волинь — 22, 158, 164, 175-176
 Володимирська вул. в Києві — 111
 Волосате, с. Ліського пов. — 13, 16, 21-22, 156, 160, 163, 171, 174-175, 177, 179-180
 Волошин Настя — 149
 «Ворон», стр. — 201
 Вороніж, м. — 56
 «Впертий» — див. «Дорошенко»
 «Вуйко», к-р ПЖ — 191
 ГАП — 50
 «Гай», член ОУНм — 128
 Гайвас Ярослав — 20, 119, 245
 «Гайовий» — див. Ростик
 Галичина — 21, 97, 99-100, 102, 124-125, 127, 152, 164, 195, 205, 238
 «Галичина», дивізія — 14, 16, 151, 169, 175, 207, 216
 «Галка», кул. — 237, 242
 Гальченко, вояк ЧА — 47
 Гаркуша, член ОУНм — 124-125, 245
 Гасин Олександр («Лицар»), полк. — 180, 190, 192, 194, 197, 203-204
 Гастомель, с. б. Києва — 56
 «Генко», ком. боївки — 209
 Геншов, нім. чиновник — 132-133
 Гіммельрайх Левантина — 8, 10-11, 12
 Гіммельрайх Леся — 12
 Гіммельрайх Юрій — 12, 156, 169-170
 Гітлер Адольф — 80, 151
 Глібівка, с. Києво-Святошинського р-ну — 82
 Гнила, р. Терноп. обл. — 231, 233, 236
 «Голка», ст. бул. — див. Небола Михайло
 Гологірки, с. Золочівського р-ну — 199-200, 204-210, 213-215, 217
 Гологори, с. Золочівського р-ну — 208-210, 212, 214
 Голосієво, с. б. Києва — 42, 44-46, 145
 Голосіївський ліс — 46
 «Гончаренко», ген. — див. Ступницький Леонід

«Гордієнко», к-р — 14-15, 17, 222-223, 226
Горностайполе, с. б. Києва — 56
Городище, с. Гусятинського р-ну — 231
Грубешів, м. на Холмщині — 164
Грузини — 237
Гуйва, передмістя Житомира — 29, 33
Гусятин, м. Терноп. обл. — 235
«Гуцул» («Марко»), пов. орг. ОУНм — 168-169, 170, 176

Гестапо — 119, 131, 168

Далекий Схід — 13, 15, 38
26 тактичний відтинок УПА — див. «Лемко», 26 тактичний ві відтинок УПА
Демітвна, с. б. Києва — 45, 112, 139, 145
Дзвиняч, с. Турківського пов. — 156
«Дзвінка», зв'язк. — 191
Дидова, с. Турківського пов. — 161
Димер, с. Києво-Святошинського р-ну — 56
Дністер — р. — 158, 160
Домазар Зиновій — 119, 124, 126, 245
Донцов Марія — 141
Дорик, о. — 154
«Дорошенко» («Впертий»), чот. — 228-229, 231, 232
Драке, фон., нім. чиновник — 133-138, 146
Дрогобич, м. — 155, 159

Дрогобицька воєнна округа УПА — див. П'ята дрогобицька воєнна округа УПА
Дрогобицька обл. — 168, 231
«Дружинники», старш. школа УПА на Волині — 176
«Дуб», стр. — 234
«Дубовий», стр. — 228, 230, 234
Думська площа в Києві — 44
Дурдуківський Володимир — 13, 15

Європа — 77, 205, 244

Ес-еси — 78, 80, 244

«Єжовщина» — 247

Жажків, с. Золочівського р-ну — 208, 215
Жарський Едвард — 152
«Ждан», к-р розвідки — 188, 191
Жерники, с. Ліського пов. — 171
Жиди — 114-115
Жилін, к-р дивізіону — 30
Житомир, м. — 29, 31-33, 41-42, 50, 86, 94, 99, 102, 244-245
Житомирське шосе — 33
Житомирський табір полонених — 19, 86-92
Жуляни, с. б. Києва — 48-49, 51, 145
Завалів, с. Бережанського р-ну — 239

- Закарпатська Україна — 176
Закарпаття — 172, 178, 180, 188, 238
Закерзоння — 188, 196
Залісся, с. Золочівського р-ну — 213-214
Заполяр'я — 152
Захвалинський, сот. — 105-106, 117, 141
Західня Європа — 240
Західня Німеччина — 15, 17
Зборівський пов. Терн. обл. — 240
Збруч, р. — 140, 205, 231, 233
Здолбунів, м. Рівен. обл. — 176
«Зір», стрибок — 233
Заложці, м. Терноп. обл. — 240
Золоторотський сад у Києві — 111-112, 115
Золочів, м. Львів. обл. — 208, 215
Золочівський р-н — 7, 9, 199
- Івангород, м. Чернігів. обл. — 13, 15
Івано-Франківське (Станиславів), м. — 152-155
Івано-Франківська обл. — 188, 222
Івано-Франківський р-н — 21
Івахнюк Антін — 8, 11
Ірпінь, м. Київ. обл. — 110, 172
«Істребітельніє отряди» («стрибки») — 14, 17, 201, 204-205, 231-233, 235-236
- Йосиф, знахар — 197-199
- К., проф. — 112
КПЗУ — 21
- КУКС — 37, 39, 42, 44-45, 244
Кажан, от. — 129
«Калинка», зв'язк. — 238-239
Калуш, м. Івано-Франк. обл. — 155
Камінь Славко — 98, 101, 117-118, 120, 122, 124-127, 245
Кам'янець-Подільська обл. — 221
Кам'янець-Подільський, м. — 14, 17
«Капітан», вояк УПА — 240
Капустянський Микола, ген. — 13-14, 16, 20, 22, 119, 123, 128, 166, 175, 178, 180, 246
Караваївська вул. у Києві — 124
Караїми — 115-116
- Карпати — 21-22, 152, 157, 161-162, 164, 175-176, 180, 184, 188, 198, 205, 239-240, 246
- Карпатська Січ — 168
Карпатський рейд — 168, 171-172, 222
Карпенко Грицько — 85
- Касіян Степан («Карпо») — 22, 160, 164, 168, 171, 174, 176-177
Катерина II — 13, 15
«Кацо», пор. — 189, 191
- «Качук», кул. — 229, 231, 239
- Кедюлич Іван («Чубчик»), пор. — 13-17, 20-22, 97-99, 101-105, 107-108, 115-117, 124, 151-153, 158-160, 162-163, 165-180, 182-189, 201, 205-206, 214-218, 220, 222-223, 227-242, 245
- Кейван Зоня — 8, 11

- Київ, м. — 13, 15, 25, 27-28, 33, 36-37, 40, 44-45, 49, 53, 56, 58, 62, 69-70, 82, 84, 91, 95-96, 99, 103-108, 110, 112-113, 117-120, 122-125, 127-130, 132-133, 138, 140-142, 145-146, 152, 167, 176, 220-221, 243-246
- Київщина — 14, 17
- Кіндратів, с. Золочівського р-ну — 210, 214-215
- «Клим», сан. — 227, 229
- Кляйс, фон. нім. чиновник — 70
- Ковель, м. Волин. обл. — 20, 140-143, 147-148, 150-151, 246
- Ковпак С. — 235
- «Когут», госп. — 158, 170
- Козар, мол. лейт. — 32
- Козелець, м. Чернігівської обл. — 63, 78
- Козівський р-н — 240
- Колосюк, агроп. — 148-149
- «Коник», пполк. — 14, 16, 188-197
- Конотоп, м. Сумської обл. — 70
- Копичинці, м. Терноп. обл. — 235
- Коростень, м. Житомир. обл. — 129
- Корсунський р-н Черкас. обл. — 145
- «Костенко», кур. — 222, 227, 229, 231-233, 237
- Костюк Катерина Захарівна — 21
- Краків, м. — 144
- Красне, с. Гусятинського р-ну — 232
- Крашенніков, проф. — 137
- Кременчуг, м. Полтавської обл. — 70
- «Крига», старшина УПА — 218
- Криниця, м. на Лемківщині — 157
- Ксенька, дівчина — 242
- Кузьмика В. — 20, 124, 126, 245
- Курінь УПА з Кам'янець-Подільщини — див. «Бистрий», кур.
- Курінь УПА «Лемківщина-Захід» — див. «Лемківщина-Захід», курінь УПА
- Кюлевінд, нім. чиновник — 111, 117
- Лавочне, с. Скільського р-ну — 186, 187
- Лагодів, с. Перемишлянського р-ну — 208
- «Лапайдух», сотен. — 202, 204, 209, 216
- Лебедь Микола — 14, 16, 180
- «Лемківщина-Захід», курінь УПА (Курінь УПА «Лемківщина-Захід») — 168-171
- «Лемко», 26 тактичний відтинок УПА (26 ТВ УПА, Лемківський ТВ УПА, Перемисько-лемківський ТВ УПА) — 8, 167-168, 188
- Ленін В. — 80, 102-103
- Ленінград, м. — 190
- Липа, с. Болахівського р-ну — 188
- Липа, с. Перегінського р-ну — 176
- Лип'є, с. Турківського пов. — 160
- Липівці, с. Перемишлянського р-ну — 208
- «Лис» (Влодко), чотар — 14, 16, 60-61, 113, 153, 170, 172-173, 178-179, 183-185, 186, 201, 205-206, 215, 216

«Лис», кур. (чот.) — 222, 229-232
«Лис», м. Івано-Франківського р-ну — 153-154
Лихобора, с. Дрогоб. обл. — 168
«Лицар», полк. — див. Гасин Олександр
Лівобережжя — 13, 15, 62
Лівшиц Шура, ст. лейт. — 37-39, 41-43, 48, 57
Лімна, с. Турківського р-ну — 22, 156-157, 159-161
Ліський пов. — 171
Лопушанка, с. Турківського р-ну — 158, 160
Лохвиця, м. Полтавської обл. — 70
Луні, с. Перемишлянського р-ну — 208-209, 215
Луцьк, м. — 164
Люба, зв'язк. — 183, 186-187
Лютувиська, с. Старосамбірського р-ну — 164, 172
Львів, м. — 21-22, 142, 147, 149, 151-152, 154, 156-158, 162, 176, 178, 208-209, 215, 217, 246

Магура, г. — 187
Мадяри — 185
Мадярщина — 171, 179
Майдан, с. Золочівського р-ну — 213-215
Майстренко Іван — 21, 156-157, 159
Макар Володимир — 8, 11
Мала Бірка, с. — 233
Малі Чорнокінці, с. Чортківського р-ну — 14, 17
Мансфельд, нім. шеф Інституту гідробіології — 137

«Марко», пов. госп. — див. Гуцул
Маркс Карл — 53, 102
Матвієнко Льоня — 114
Матвіївська затока Дніпра — 59
Мельник Андрій, полк. — 20, 99, 121-122, 176, 243
«Мельниківці» — 99, 123, 131, 140, 164, 177, 189
Микола, станичний — 213-215
Миколаєвич Борис — 143-144
Миколаївська Слобідка, с. б. Києва — 58
Миколенко Петро («Байда»), май. — 7, 9, 14, 17, 167, 172, 221-222, 228
Михайлівський Золотоверхий собор — 106
Михайлович Сергій — 110
Михновець, с. Турківського пов. — 160
Мишківці, с. — 236
Мишоловки, с. — 56
Мізерний Василь Мартин («Рен»), май. — 8, 10, 14, 16-17, 22, 167-168, 171-173, 175, 177-178, 182, 222
Мітла, к-р вд. НКВД — 235
Монтелюпі, тюрма в Кракові — 168
Москва, м. — 36, 77, 93, 120, 205
Мулик Анна — 8, 11
«Муха», вояк УПА — 240
Мюнхен, м. — 53

Н., о. — 191
НКВД — 14, 17, 80, 168, 176, 191, 195-196, 207, 212-213, 215, 222, 232, 235, 237, 240, 242, 245, 247

- Наддніпрянська сотня УПА — 222
- Наддніпрянці — 172, 220, 238
- Надя, саніт. — 36
- «Надя», зв'язк. — 178
- Націонал-соціалістична партія — 118
- Небола Михайло («Голка»), ст. бул. — 240-241
- Нижбірок, с. Гусятинського р-ну — 236
- Ніколаєв, май. — 88
- Німецька поліція — 98, 104
- Німеччина — 71, 137, 140, 185, 205, 220, 236
- Німці — 20, 41, 43, 45, 51-53, 56, 58, 64, 68-70, 72-74, 79-80, 84, 98, 100, 104, 112-113, 115-116, 118, 120, 123-125, 137, 139, 141, 144, 147, 151, 153, 160, 162-164, 179-180, 186, 193, 244-245
- Новосілки, с. Золочівського пов. — 208
- Нужний, студент — 95
- ОУН — 98-99, 102, 176-177, 188
- ОУНм — 13-16, 19-22, 101, 104, 116, 118-119, 120-126, 131, 134, 136, 139-140, 149, 160-161, 164, 168, 174, 176, 178, 188, 243, 245-246
- ОУН СД — 21, 102, 125, 160, 164, 174-175, 178, 200, 214, 240
- Олекса, шофер — 139
- Олександрівська вул. в Києві — 115
- «Олені», старшинська школа УПА (Старшинська школа УПА «Олені») — 14, 16, 176, 180, 187-189, 191, 244
- «Олійник», май. — 164, 175
- «Оля», розв. — 169, 229
- Ольжич Олег — 176
- Осетинці — 189
- «Оса», вояк УПА — 240
- Остер, м. Козелецького р-ну — 62, 77
- ПДБ — 45
- «Павленко», чот. — 178
- Палестина — 114
- «Пальчик», стр. — 227-230, 234
- Парашка, г. — 193
- Педагогічний музей у Києві — 107
- Пекарчук, лісн. — 161
- Перегінський р-н Івано-Франк. обл. — 176
- Перемиський курінь УПА — 172
- Перемисько-лемківський тактичний відтинок УПА — див. «Лемко», 26 ТВ УПА
- Перемишляни, м. Львів. обл. — 208-209
- Петлюра Симон Васильович — 122
- Петренко Василь Дмитрович — 65, 124, 126-128, 130-131, 245
- Печерська Лавра — 105
- Підвальна вулиця в Києві — 111
- Підволочиська, м. Терноп. обл. — 235
- Підгаєцький пов. Терноп. обл. — 168
- Підгайчики, с. Золочівського р-ну — 209
- Підкарпаття — 172, 240
- Пірогов, д-р — 142
- Поділ, дільниця Києва — 105, 111

Поділля — 195, 237
Полтавщина — 70, 172
Поляниця, с. Долинського р-ну
— 193
Полісся — 140
Польовий Федір («Поль»), май.
— 8, 10, 14, 16, 176, 180,
188-191
Польща — 24, 98
Постолівка, с. Гусятинського
р-ну — 231
Похідні групи ОУН — 20, 127
Прорізна вул. в Києві — 41
Пушкінська вул. в Києві — 124
П'ята дрогобицька воєнна округа
УПА (Дрогобицька воєнна
округа УПА) — 172

Радомишль, м. Житомир. обл.
— 35, 84
Радче, с. Івано-Франк. р-ну —
154
Рай, с. Бережанського р-ну —
239
Раків Кут, с. Гусятинського р-ну
— 231-232
Раштівці, с. Гусятинського р-ну
— 233, 236
«Рен», май. — див. Мізерний
Василь
Риб-трест в Києві — 110-111,
118, 132-133, 135-136, 138-
139, 245
Рівенська обл. — 176
Рівне, м. — 140
Рогатин, м. Івано-Франк. обл.
— 168, 188
Рожанка, с. Скільського пов. —
14, 16, 176, 185, 187-188
«Роман», кур. — 240
Росія — 77, 98, 123, 221
Росіяни — 111, 216

Ростик («Гайовий»), кап. — 14,
16, 111-114, 142-144, 150-
151, 156, 158-159, 161-162,
164, 170-171, 178-184, 186,
189-191, 195, 205-214, 216,
218, 222, 229-230
Рубаха, к-р вд. НКВД — 235
Румунія — 156
Русанівська затока Дніпра — 60
Русофіли — 111

СД — 21
СКВ — див. Самооборонні ку-
щові відділи
СОУА — див. Союз Об'єднання
Українців Австралії
СРСР — 14, 17, 144, 220-221,
236, 239
СУМ — 19, 41
СУЗ — 20, 120, 123, 131
«Сава», радист — 229
Самбір, м. Львів. обл. — 156
Самбірщина — 196
Самооборонні кущові відділи
(СКВ) — 200
Саперна Слобідка, с. б. Києва
— 48
Сарненський р-н Рівен. обл. —
149
«Сас», радист — 236
Святе, с. б. Києва — 62-64
Семенів З., автор — див. Соко-
люк Зиновій
Семипілки, с. Броварського р-ну
— 68
Середня Азія — 82
Сибір — 80
Синевідсько, с. Скільського пов.
— 193-194
Скала, м. Терноп. обл. — 235
Скварява, с. Золочівського р-ну
— 202-203

- Сквира, м. Київ. обл. — 146-147
- Словіта, с. Золочівського р-ну — 215
- Слов'ятин, с. Бережанського р-ну — 239-240
- Служба безпеки — 230, 234
- «Сокіл», кур. (чот.) — 222, 229
- «Соколенко», чот. — 232
- Соколюк Зиновій (Семенів З.), пор., автор — 189, 191
- «Соловій», сотен. (чот.) — 222-223, 227-229, 232-233
- Соловки — 144
- Сорока, с. Гусятинського р-ну — 236
- Сотня УПА ОУНм — 171
- Союз Об'єднання Українців Австралії (СОУА) — 15, 18
- Сталін Й. В. — 22, 45, 52, 80, 95, 144, 151, 163, 205, 247
- Сталінград, м. 139
- Станиславів, м. — див. Івано-Франківське
- «Старий», стан. — 206, 209, 215-216
- Старий Самбір, м. Дрогоб. обл. — 178
- Старшинська школа УПА «Олені» — див. «Олені», старшинська школа УПА
- «Степовий», пор. — 189-190, 203-204
- Стинява, с. Скільського пов. — 197
- Стінка, с. Золочівського пов. — 201-202, 204, 210-211
- «Стрибки» — див. «Істребітельніє отряди»
- Стрий, м. Дрогоб. обл. — 155, 196-197, 199
- «Стрийський», май. — див. Якубовський Володимир
- Ступницький Леонід («Гончаренко»), ген. — 176
- Ступосяни, с. Ліського пов. — 161-162, 164, 172
- Сціборський Микола — 122
- Сян, р. — 161
- Сяницький пов. — 222
- Сянки, с. Туркського пов. — 161, 180, 183, 184
- Сянок, м. — 22, 168
- «Сяха», звязк. — 159-160, 173
- Тарнава, с. Туркського пов. — 180
- Тернопіль, м. — 235
- Тернопільська (подільська) воєнна округа УПА — див. Третя тернопільська ВО УПА
- Тернопільська обл. — 14, 17, 222, 240
- Тернопільський пов. — 21
- «Ткачук», хор., адъютант — 191
- Трест консервної промисловости — 110
- Третя тернопільська (подільська) воєнна округа УПА (Тернопільська /подільська/ ВО УПА) — 8, 14, 17, 221-222, 237-240
- Тростянець, с. Бережанського р-ну — 218, 220
- 31-ий батальйон СД (Український легіон самооборони) — 164
- Трудовач, с. Золочівського р-ну — 208, 209
- Труханів острів на Дніпрі — 59
- Турка, м. Дрогоб. обл. — 21-22, 157-159
- Турчанщина — 13-14, 16, 22, 156
- Тухолька, с. Скільського пов. — 186

- УВО — 99
 УНР — 99
 УПА-Захід — 168
 УЧХ — див. Український Черво-
 ний Хрест
 Ужок, с. Закарпатської обл. —
 183, 184
 Українська Головна Визвольна
 Рада — 19, 22, 180, 219
 Українська допоміжна поліція —
 91, 115, 168, 244
 Українська Повстанська Армія
 — 7, 9, 10, 13-16, 19, 21-22,
 132, 157, 164, 172, 176-178,
 185, 188-189, 201, 203-205,
 213-214, 221, 223, 228, 235,
 237, 239, 243-244, 246;
 Головний Військовий Штаб —
 15, 167-168, 176-177, 189-
 180, 194, 196, 202, 204,
 216, 218, 221, 234, 236-239;
 Головне Командування — 7,
 9, 190, 194, 243
 Українська Центральна Рада —
 107
 Український легіон самооборо-
 ни — див. 31-ий батальйон
 СД
 Український Червоний Хрест
 (УЧХ) — 149
 Унів, с. Перемишлянського р-ну
 — 208
 Урал — 116
 Устрики Горішні, с. Ліського
 пов. — 22, 156, 162-163,
 165-166, 171, 177
 Усурі, р. — 38
- Фастів, м. Київ. обл. — 28
 Філіпов, політрук — 34-36
 Фольксдойчі — 111, 118, 120
 Франція — 24, 53
- Фундукліївська вул. в Києві —
 60
- Хабаровськ, м. — 13, 15, 38
 Харків, м. — 139, 150
 Хашів, с. Турківського р-ну —
 160
 Холмщина — 164
 Хомич Іван — 23-26, 50
 Хрещатик, вул. в Києві — 41,
 105, 109, 112, 114
- Центральний Комітет Україн-
 ської Революційної Демокра-
 тичної Партії (ЦК УРДП) —
 15, 18
 Цьвіль, зоотехнік — 152-153
- Червона Армія — 19, 57, 73,
 77-78, 88, 94, 96-97, 99-100,
 139, 162, 172, 187, 189,
 195, 198, 204, 208, 227,
 235, 238, 243, 246
 Червоний Трактор, с. б. Києва
 — 42, 46-47, 145
 Червоні партизани — 120, 129,
 142-143, 151, 155-156, 162-
 163, 217, 233, 235
- Чернігів, м. — 70
 Чернігівщина — 13, 15
 Чорна, с. Ліського пов. — 160
 «Чорний», к-р — 242
 «Чорний», сотен. — 240
 Чорнокінці, с. Гусятинського
 пов. — 222, 231
 Чортків, м. Терноп. обл. — 222
 Чортківський р-н — 14, 17
 Чортківський тактичний відти-
 нок УПА — 237

- «Чубчик», пор. — див. Кедю-
лич Іван
- Чупринка Тарас, ген. — див.
Шухевич Роман
- Шершевицький, проф. — 143
- Шпак, полк. — 160
- «Шпак», старш. — 229
- Шпак Степан — 8, 11
- Шпиколоси, с. Золочівського
р-ну — 214-215
- Штендера Євген — 8, 11
- Штендера Надя — 8, 11
- Штуль Олег — 20, 119, 122,
124, 140-141, 245
- «Шугайстер», стр. — 170, 242
- Шумляни, с. Бережанського
р-ну — 239
- Шум'яч, с. Турківського р-ну —
158
- Шухевич Роман (Тарас Чуприн-
ка), ген. — 14, 16, 19, 177,
205-206, 214, 218-220, 222-
223, 244
- «Щит», сотен. — 189
- Юркевич Марія Павлівна — 150
- Яворів, м. Львівської обл. —
183, 208
- Якубовський Володимир
(«Боднарєнко», «Стрий-
ський»), май. — 8, 10, 14-15,
17, 239-240

З М І С Т

Від редакції	7
From the Editors	9
Автобіографія	13
Autobiography	15
Пролог	19
«ЗА РОДИНУ, ЗА СТАЛІНА»	
Війна і мобілізація	23
Відступ	33
Оборона Києва	44
Відступ і останній бій	58
У руках «Вермахту»	70
Далі ведуть ес-еси	78
Останній етап до табору полонених	84
У таборі полонених	86
НА РОЗДОРІЖЖІ	
Все ще в полоні	93
Тверезо думаючи	96
Маячить Київ	102
Звільнений Київ	108
ОУН і я	118
Василь Дмитрович Петренко	126
Дещо про нас самих	132
У Ковлі	140
Знову Київ	142
Ще раз у Ковлі та у Львові	147
Шляхами-дорогами	154
Між полонинами	157
«Бандерівці»	164
У повстанському таборі біля Волосатого	166
Ліквідація відділу	174
Чорниці	179
У РЯДАХ УПА	
Наша або нічия зона	185
У старшинській школі УПА	188

Над Синевідськом	193
Лишаємо гори	196
Перша зупинка	200
Підлісне село	205
Різдво 1945	207
Після облави	216
Зустріч з ген. Т. Чупринкою	218
Перебираю загін «Бистрого»	222
Претенденти	227
Глибше в ліс	231
Велика облава	234
В пошуках ГВШ	236
Останні дні з відділом	240
Resume	243
Список скорочень	248
Показник	250
Список ілюстрацій	263

СПИСОК ІЛЮСТРАЦІЙ

Автор цих споминів Кость Гіммельрайх («Шелест», «Кий») читає свої вірші в Літературно-мистецькому клубі в Австралії 1976 року	5
Автор Кость Гіммельрайх з дружиною Левантиною, дочкою Лесею та сином Юрком, які покинули Карпати перед самим приходом більшовицьких військ. Світлина зроблена 1951 року в Австралії	12
Столиця України Київ у 30 рр. Вид на Поділ	25
Мапа: Радянські оборонні позиції Києва у липні-вересні 1941 року. Автор брав участь у боях біля с. Жуляни, на південний захід від Києва	49
Мапа: Схема Київського оточення радянських армій німецькими танковими дивізіями	69
Михайлівський Золотоверхий Собор у Києві, зруйнований більшовиками	106
Будинок Педагогічного музею в Києві, що був осідком Української Центральної Ради в 1917-1918 рр.	107
Хрещатик перед війною	108
Зруйнований радянськими мінами Хрещатик у вересні 1941 року	109
Ген. Микола Капустянський — військовий референт ПУН-у під час війни	119
Олег Штуль — діяч ОУНМ у Києві під німецькою окупацією ..	119
Ярослав Гайвас — діяч ОУНМ у Києві під німецькою окупацією	119
Зиновій Домазар — діяч ОУНМ, ростріляний гестапом у Києві в 1943 році	119
Кость Гіммельрайх під час німецької окупації в Києві 1942 р.	132
Кость Гіммельрайх («Шелест», «Кий») після приходу з УПА на Захід	167
Пор. Іван Кедюлич («Чубчик») — заступник ген. Миколи Капустянського під кінець 1944 р., а згодом працівник Головного військового штабу (ГВШ) УПА	167

Май. Петро Миколенко («Байда») — командир наддніпрянської сотні УПА в 1944 р.; заступник командира 26 ТВ УПА «Лемко» й перемиського куреня УПА в 1945-1947 роках	167
Май. Василь Мартин Мізерний («Рен») — командир загону УПА восени 1944 р., командир 26 ТВ УПА «Лемко» й лемківського куреня УПА у 1945-47 рр., працівник у штабі УПА-Захід або у ГВШ у 1948-49 роках	167
Старшинська школа УПА «Олені» під командою пор. Федора Польового («Поля»): фрагмент з урочистости присяги старшинської школи 21 вересня 1944 року	183
Ген. Роман Шухевич (Тарас Чупринка) — голова генерального секретаріату УГВР і Головний Командир УПА	219
Мапа: Схематична мапа маршрутів і рейдів командира Костя Гіммельрайха («Шелеста», «Кия»)	224-225

ЛІТОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

Літопис УПА — це серійне книжкове видання. Його завдання — опублікувати, з дотриманням джерельної точності, документи й матеріали до історії УПА, а також стимулювати й видавати праці про діяльність УПА та історію України того періоду взагалі. Кожний том або група томів Літопису присвячені окремим темам і мають назву. Частина томів охоплює історію УПА за певний період на більших територіях, як, наприклад, на Волині, в Галичині, на українських землях під Польщею тощо. Кожна з цих територій може мати два-три, а то й більше томів. Додаткова серія книжок буде присвячена загальним темам, або збірникам спогадів, праць, або може бути книжкою одного автора на якусь окрему тему.

Збірники появляються не періодично, а в залежності від підготовки й опрацювання наступного тому. Нумерація книжок Літопису може йти інакше, аніж за оголошеним територіальним пляном чи хронологією подій.

Документи передрукуються з дотриманням джерельної точності, зі збереженням загальної форми оригіналу, мовою і правописом оригіналу. Конечні виправлення чи відтворення пошкоджених місць відзначаються квадратними дужками, або — де потрібно — пояснені в примітках. Так само відзначаються додані редакцією слова, пояснення чи заголовки в тексті. Інші підпільні матеріали — мемуари, меморандуми, публіцистика тощо — передрукуються без пропусків, проте мовні й правописні виправлення детально не відзначаються, хіба в особливих випадках. Як правило, передруки беруться з оригіналів, але при відсутності оригіналу до уваги береться найвірогідніша копія чи передрук. В усіх випадках точно подається джерело, а у випадку передрукованих архівних матеріалів — теж місце збереження даного матеріалу. Кожний том має довідник осіб та місцевостей і словник неясних слів, скорочень та маловажних чи незрозумілих слів.

LITOPYS UPA — CHRONICLE OF THE UKRAINIAN INSURGENT ARMY

Litopys UPA is a series of books, produced with the aim of publishing source documents and materials relating to the history of the UPA, as well as stimulating and publishing works about the activities of the UPA and, in a more general way, the history of Ukraine in that period. Each volume or group of volumes of Litopys UPA is devoted to a specific theme and has a separate title. Some of the volumes deal with the history of the UPA in a given period of time or in a given region — for example, in Volyn', in Halychyna, in the regions of Ukraine held by Poland and so on. Two, three, or even more volumes may be given to each region. An additional series of volumes may be devoted to general themes, to collections of memoirs, or to single books by individual authors dealing with particular questions.

The appearance of Litopys UPA is not periodic, and depends on the pace at which successive volumes are compiled and prepared for print. The volumes may appear in an order other than that indicated above, based on a territorial and chronological principle.

In reprinting documents, we adhere strictly to their sources and preserve the general form, language and orthography of the originals. Places in the texts where corrections have had to be made, or where the original documents have been damaged or had to be reconstituted, are designated with square brackets, or, if necessary, provided with explanatory footnotes. Words, explanations, or titles inside the texts that have been added by the editors are indicated in a similar manner. Other underground materials — memoirs, memoranda, works of publicists and the like — are also reprinted without omissions, but only in exceptional cases are linguistic and orthographic corrections indicated. Reprints are based on original texts. In cases where the original text is not available, the reprint is based on the most reliable copy or reprint. The sources of all materials used are clearly indicated and in the case of reprinted archival material, their present locations are also given. Each volume is provided with an index of names of persons and places and a glossary listing names that may not be clear, abbreviations and rarely-used or incomprehensible words.

ЛІТОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

Серійне книжкове видання документів, матеріалів
і наукових праць до історії
Української Повстанської Армії

Досі з'явилися такі томи Літопису УПА:

1. Волинь і Полісся: німецька окупація, книга перша. Книга містить політичні й організаційні документи та матеріали до історії УПА на Волині й Поліссі. Друге, виправлене видання, 1978 р., 256 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи, схеми.

2. Волинь і Полісся: німецька окупація, книга друга. Книга містить підпільні документи і матеріали про бойові дії УПА на Волині й Поліссі. Друге, виправлене видання, 1985 р., 256 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи.

3-4. Чорний ліс: видання команди Станиславівського тактичного відтинка УПА, 1947-1950 рр. Книга перша і друга. Книги містять меморіяли, біографічні нариси й документи про дії відділів УПА Станиславівського ТВ УПА. Частина матеріалів — оповідання, новелі й вірші.

Том 3, книга перша: 1947-1948. Друге, виправлене видання, 1987 р., 272 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи, схеми.

Том 4, книга друга: 1948-1950 (продовження). 1979 р., 288 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи, схеми.

5. Волинь і Полісся: німецька окупація, книга третя: спомини учасників. Книга містить спогади, рецензії і додаткові підпільні матеріали про дії УПА. Між мемуарами — звіт про договір про ненапад між ГК УПА й угорською армією. 1983 р., 312 стор., мапи, ілюстрації.

6. УПА в світлі німецьких документів, 1942-1945: книга перша — 1942 — липень 1944. Книга містить аналізи, меморандуми, звіти, а також переклади українських документів для центральних політичних, військових і поліційних установ, 1983 р., 256 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи.

7. УПА в світлі німецьких документів, 1942-1945: книга друга — серпень 1944-1945 (продовження шостого тому). 1983 р., 272 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи.

8. Українська Головна Визвольна Рада: документи, офіційні публікації, матеріали. Книга перша — 1944-1945. Книга містить основні документи Першого Великого Збору УГВР, передрук органу Президії УГВР Вісник (ч. 4 [7], серпень 1945) і статті та

матеріяли з 1944-45 рр., які стосуються цілості визвольного руху. 1980 р., 320 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи, схеми.

9. **Українська Головна Визвольна Рада:** книга друга, 1946-1948; містить органи УГВР Самостійність та **Бюро інформацій УГВР** і інші матеріяли, 1982 р., 520 стор., тверда обкладинка, ілюстрації.

10. **Українська Головна Визвольна Рада:** книга третя: 1949-1952. Збірник містить документи, офіційні звідомлення, публікації й матеріяли УГВР в Україні, між ними **Бюро інформацій УГВР**, вип. 4-6 і 9. 1984 р. 424 стор., тверда обкладинка, ілюстрації.

11. **Тернопільщина: список вправших героїв української революції в боротьбі з московсько-більшовицьким окупантом за час від 13 березня 1944 до 31 грудня 1948 р.** Це підпільне видання містить біографії біля 725 осіб, які загинули на території Тернопільської округи. Крім цього, подає нові дані про смерть б. 100 невідомих повстанців, які загинули на території округи. 1985 р., XXXII + 248 стор., тверда обкладинка, ілюстрації.

12. **Тернопільська воєнна округа УПА («Лисоня»):** містить видані командою групи воєнної округи) **Короткі описи боїв відділів УПА — «Лисоня»** від листопада 1943 до серпня 1945 р., збірник підпільних пісень **Повстанський стяг** — виданий з приводу п'ятиріччя УПА, в 1947 р., — й інші документи й матеріяли групи УПА «Лисоня». (Друкується).

13. **Перемищина — Перемиський курінь.** Книга перша — **Денник відділу «Бурлаки» (Володимира Щигельського)** — містить денник цього відділу («Ударники» 4, 94а) за час від жовтня 1946 до 24 жовтня 1947 р., ведений бунчужним «Буркуном», з епілогом Богдана Гука («Скали»). Книга має також різні документи сотні, такі як накази, списки вояків, господарські документи тощо. 1986, 370 стор., тверда обкладинка, ілюстрації.

14. **Перемищина — Перемиський курінь.** Книга друга. **Денники й документи** — містить денники сотенного «Крилача» (Ярослава Коцьолка) з 1944 і 1947 рр., продовжувані по його смерті сотенним «Бурлакою» (Володимиром Щигельським), денник сотні «Крилача» (ведений бунчужним «Орестом») і документи обох сотень. 1987 р., 262 стор., тверда обкладинка, ілюстрації.

15. **Константин Гіммельрайх: Спогади командира відділу особливих призначень «УПА-Схід»;** спогади. Автор — киянин — оповідає про свої переживання від вибуху війни 1941 р. до «звільнення» з УПА і рейд на Захід в 1945 р.: мобілізація до ЧА, німецький полон, окупований Київ, участь у підпіллі ОУНм, к-р вд. УПА (ОУНм) в Карпатах, старшинська школа УПА, мандри по Поділлі й к-р вд. особистого призначення «УПА-Схід». 1987 р., 266 стор., тверда обкладинка, ілюстрації.

16. Підпільні журнали закарзонської України, 1945-1947. Збірник містить передруки наступних підпільних журналів: **Тижневі вісті, Лісовик, Інформативні вісті, Інформатор і Перемога.** Всі числа цих журналів супроводяться англomовними резюме. Збірник має статтю про історію підпільної видавничої діяльності на Закарзонні. (Друкується).

Підготовляються до друку наступні томи «Літопису УПА»:

Холмський тактичний відтинок УПА («Данилів»): містить огляди й документи про дії УПА на Холмщині й Підляшші в 1945-1948 рр. Між документами — звіти Холмського ТВ УПА, хроніки (денники) сотень УПА, звіти зі зустрічей представників УПА з представниками польського резистансу з ВіН-у (Вольносьць і Незавіслосьць), звіт зі зустрічі з англійським кореспондентом і інше.

Карпатська група УПА «Говерля»; книга 1: Документи, звіти та офіційні публікації. Містить передрук підпільного видання командування групи **Шлях перемоги**, звіти команд тактичних відтинків УПА й звіти командирів відділів та підвідділів УПА.

Карпатська група УПА «Говерля»; книга 2: Спомини, статті та видання історично-мемуарного характеру. Включає збірку нарисів і споминів, друкованих у підпіллі. Майже всі спомини написані старшинами і вояками УПА ще на Україні, або негайно після переходу на еміграцію.

Ціна кожного тому — \$ 15.00

Замовлення та оплату за окремі томи просимо ласкаво слати на адресу:

LITOPYS U.P.A.

P. O. Box 97, Station «C»

Toronto, Ontario, M6J 3M7, Canada

Редакція та Адміністрація «Літопису УПА»

ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА
В США Й КАНАДІ
Й
ТОВАРИСТВА КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА
ІМ. ГЕН. ХОР. ТАРАСА ЧУПРИНКИ
В США Й КАНАДІ

ВИДАВНИЧИЙ КОМІТЕТ «ЛІТОПISУ УПА»

- С. Баб'як, С. Голяш, В. Дашко, М. Ковальчин, М. Кошик,
Б. Крук, М. Кулик, М. Лебедь, В. Макар, М. Мігус,
В. Новак, С. Новицький, Р. Петренко, П. Й. Потічний,
З. Соколюк, В. Сорочак, Я. Струтинський, М. Федак,
Марта Філь, Л. Футала, Л. Шанковський,
Є. Штендера, І. Юрко

Адміністрація:

М. Кулик, В. Дашко, М. Мігус, І. Юрко

Адреса Адміністрації:

LITOPYS U.P.A.

P.O. Box 97, Station «С»

Toronto, Ontario, M6J 3M7, Canada

